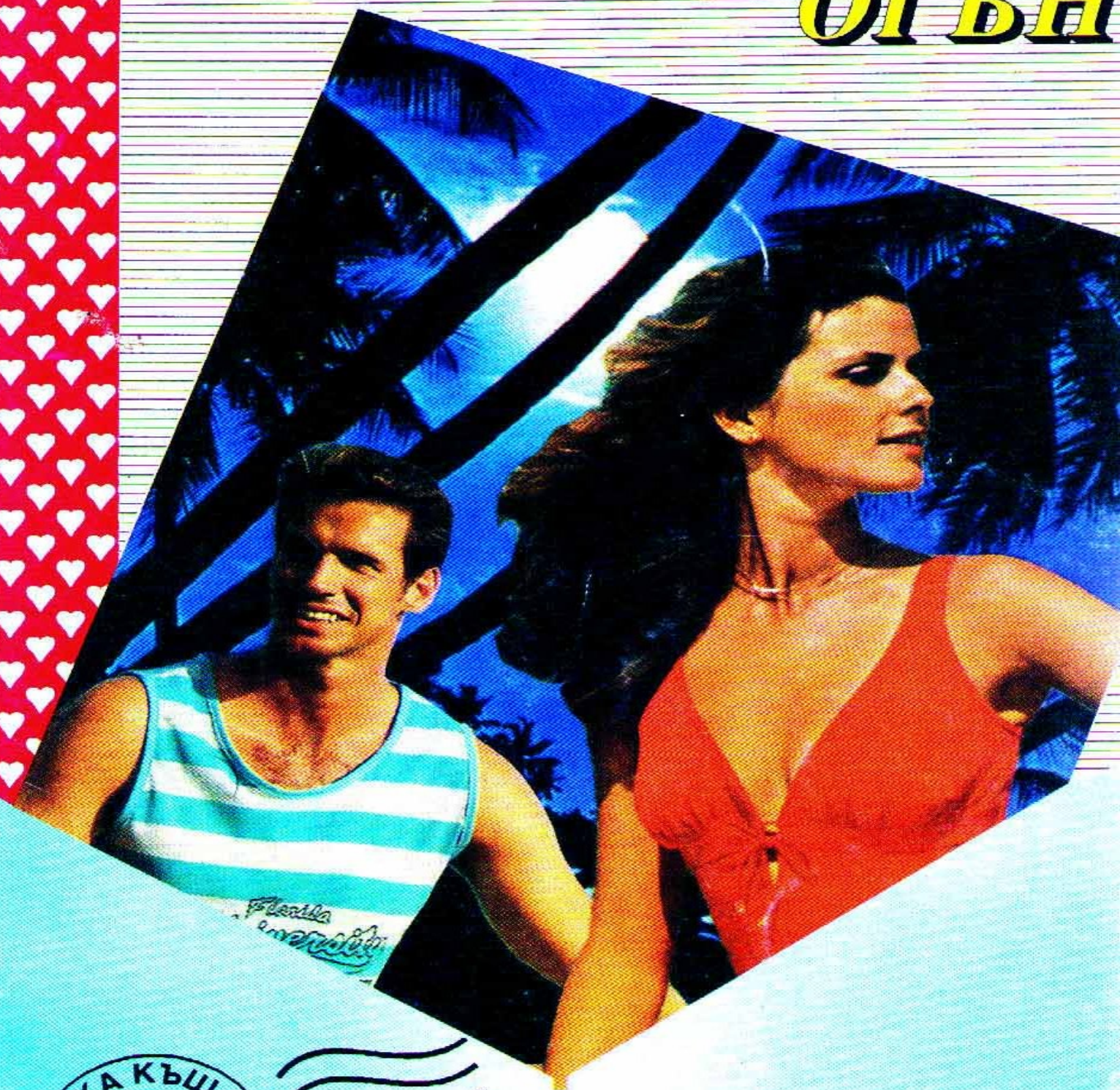

ХЕРМЕС

Нанси Холдър

СМАРАГДОВ ОГЪН

Нови
любовни романи

НАНСИ ХОЛДЪР СМАРАГДОВ ОГЪН

Превод: Анет Иванова

chitanka.info

Стейси Ливингстън от романа „Смарагдов огън“ е млада ихтиоложка от Мичиганския университет, която пристига на Хаваите, за да търси потвърждение на хипотезата си, че златните рибки „Огънят на Пеле“, смятани за изчезнали, още съществуват. Стейси попада в истински рай, където времето е спряло и тревогите са табу.

Тя се запознава с красивия като бог Кийт Мактавиш, обожаван от всички жени, превърнал се в своеобразна туристическа атракция. Родът Мактавиш е собственик на земите, където Стейси трябва да направи изследвания. Говори се, че там е скрито голямо съкровище.

Ще открие ли Стейси златните рибки или съкровището?

Ще се пребори ли с любовния огън, който Кийт е запалил в нея?

*На всички, с които работя в издателството, и
специално на Каролайн Никълс — с много признателност, с
обич и алоха.*

Ха' ина' иа маи ана ка пуана...

ПЪРВА ГЛАВА

— Анастася, ти не ме слушаш! Изпускаш най-красив залез в цял Западен свят!

Стейси Ливингстън се отърси от мислите си и се усмихна леко на едрата жена, която крачеше до нея по остриите вулканични скали.

— Извинявай, Олга. Какво каза?

Олга Кандинская се намръщи. Навремето най-добрата гюлетласкачка в Ленинград, сега тя беше първа приятелка и безценен съветник на Стейси. Със своите около метър и осемдесет беше по-висока от Стейси и с доста по-внушителна фигура. Когато Олга я поглеждаше по този начин, Стейси се чувстваше като малко непослушно дете. В момента обаче беше прекалено замислена, за да обърне внимание на думите ѝ.

— Погледни, Анастася — заповяда Олга, — такава гледка! — Тя протегна ръце към хоризонта и отпусна назад главата си с жест на искрен възторг. — Само в Америка! И ти я пропускаш също както носа на лицето си!

Стейси въздъхна и мушна ръце в джобовете на войнишкозелените си шорти. Къдравата ѝ черна коса се плъзна по раменете, когато погледна безразлично към небето.

— Олга, не мога да се развълнувам от природата. Ако Кийт Мактавиш не ни позволи да погледнем в пещерите за...

Тя внезапно онемя пред разкрилата се гледка. Живите ѝ зелени очи се разтвориха широко. Застанала върху скалите от втвърдена лава, тя съзря под себе си хавайското слънце, което потъваше като великолепно огнено кълбо в залива от тихи и лазурни води.

— О, колко е красиво! Олга, просто е... изумително!

— Какво ти казах! — отвърна Олга самодоволно и замълча, докато се взираха във величествените ярки и ослепителни отблясъци. Светещото червено кълбо бе обградено от тъмнооранжев и ален ореол и се спускаше по безоблачното небе в тюркоазното море, което обгръщаше снежнобелите пясъци под краката им. Огромни арки от

палми очертаваха цялата картина като рамка. С възторг Стейси пое дълбоко дъх и усети аромата на хиляди цветя — джинджифил, плумерия, яспин, гардения...

— Има руска поговорка: Нужно е време, за да помирише цветята — каза Олга.

Стейси уморено се усмихна на неосъзнатия ѝ шовинизъм, събра косата си и я вдигна, за да се разхлади. На фона на пъстроцветната светлина косата ѝ сякаш беше броеница от черни лъскави кехлибарени мъниста. Под къдравите кичури на бретона челото ѝ бе обсипано с капчици пот. Дори само по шорти, памучна риза с къси ръкави и по сандали, тя умираше от горещина. Въпреки че над планините и палмовите дървета вече се мръкваше, въздухът беше все така свеж и влажен, както преди два часа, когато кацнаха в Лиху — летището на остров Кауай.

Трудно ѝ бе да повярва, че само преди единадесет часа бяха напуснали снежния Мичиган. Само няколко минути ги делиха от тяхната цел, от сбъдването на всичките ѝ мечти, от края на дългото пътуване към тях.

— Прекалено притеснена съм, за да дишам, Олга, и това ми пречи да усетя прекрасното ухание — измърмори Стейси и продължи да върви. Разнебитеното такси ги беше откарало докъдето бе възможно и се налагаше да извървят последните километър и половина до целта си пеш.

— Знаеш, замириса на кухня — обяви Олга няколко минути по-късно. — Сигурно сме близо до мястото.

Стейси кимна и преглътна. Стомахът я присви, като се сети за задачата, която ѝ предстоеше.

— О, Олга, какво ще стане, ако той не ни разреши да изследваме пещерите? Животът ми ще изгуби смисъл!

— Не прави от муха слон — каза Олга. — Освен това ти най-хубава ихтиоложка в цял Западен свят. Той няма да може да устои на твоя молба и съгласи се. Вярвай ми, защото моя баба от Литва била врачка.

Противно на желанието си, Стейси се засмя:

— Олга, помниш ли сеанса, който проведе вечерта на тридесет и първи октомври? Тогава ти предсказа, че ще се омъжи до деня на свети Валентин!

Олга сви рамене:

— Днес е втори февруари. Има цели дванадесет дни до деня на влюбените.

— Но аз нямам дори приятел — възпротиви се Стейси.

— Ти на двадесет и седем години. Досега трябвала омъжи и има малки бебета — въздъхна тъжно Олга.

— Но ти също не си се омъжила, а си с две години по-голяма от мен.

— Аз не омъжи се, докато ти не в безопасност — скръсти мускулестите си ръце Олга.

— В безопасност?

— Да. С венчална халка и в меден месец на младоженците. Чак тогава хвана си някой филмов красавец и стана капиталистка. Ти видиш всичко.

— Боже господи! — Стейси избухна в смях. — Трудно е да се повярва, че си живяла в тази страна три... — Тя млъкна внезапно, когато двете излязоха от гората и съзряха паянтовата хижа пред погледите си.

— Но това е купчина от стари дъски! — извика Стейси.

— Това световноизвестен ресторант „Багис“? — недоверчиво запита Олга.

— Може би отблизо изглежда по-добре — предположи Стейси и двете се запътиха към постройката.

Но „Багис“ — един от най-добрите туристически обекти на остров Кауай — отблизо изглеждаше още по-зле. Докато си проправяха път през гъстите шубраци към пътеката от чакъл, установиха, че малката дървена сграда се нуждае спешно от преобоядисване. Стейси отбеляза, че постройката е била някога бяла, а надписът „Багис“ на върха на кривия покрив беше толкова избелял от слънцето, че едва се четеше. Дъските бяха заковани по странен начин, така че стените приличаха на мозайка от греди и дървени парчета, а главичките на ръждясалите пирони стърчаха отгоре като възли на конци.

Но отвътре долиташе музика — висок и дрезгав рок ритъм, съпроводен от хор от басови мъжки гласове, които пееха „Честит рожден ден“. Някой се смееше, долавяха се подвиквания, а от време на време се разнасяше писклив женски кикот, който се открояваше сред

хаоса от всевъзможни шумове. Въпреки окаяния си външен вид, според туристическите пътеводители „Багис“ беше най-доброто за жените туристки, които обичаха да флиртуват с привлекателните сервитьори, носещи славата на заведението. Всички те бяха бивши спасители от плажа Уайкики, както и техният работодател, и успешно разтуптяваха сърцата на клиентките, сервирайки им с усмивка вкусните хавайски деликатеси.

„Ако келнерите карат сърцата да туптят, то техният шеф сигурно ги кара да спират“ — помисли си тъжно Стейси. Той беше човекът, на когото трябваше да зададе най-важния за кариерата си въпрос.

— Не съм си и помисляла, че ще завърша обучението си така — промърмори тя и се поколеба за миг, преди да отвори вратата.

— Само гледай: той каже „да“ — потупа я по гърба Олга. После хвърли поглед към нея и поклати глава. — Кой знае... Може и омъжиш се за него след дванадесет дни.

— Сигурно — сухо отвърна Стейси и бутна вратата, след което пристъпи вътре.

* * *

— Следващата рожденичка, моля! Хайде, не се срамувай!

Кийт Мактавиш вдигна очи от горещата печка, за да погледа как широкоплещестият му братовчед — Капоно Моокени, повдига една хилеща се туристка върху импровизираната сцена в столовата. Тя се бореше весело, тупайки големите ръце на Капоно, но беше очевидно, че нямаше нищо против да бъде център на вниманието.

— Хайде, красавице! Знаеш правилата на този дом! — настоя Капоно. — Трябва да изиграеш танца на рождениците! — Той размаха ръце и четирима келнери се събраха около сцената, един от тях държеше китара.

— Едно, две, три! — даде знак Капоно и мъжете започнаха да пеят.

— Развърти тези крака! — викаше Капоно към момичето. — Давай, изиграй тържествения танц, рожденичке!

— Хайде, Марша! — изписка някой от масата.

— Не, не! — съпротивляваше се жената и клатеше глава.

„Красива е — помисли си Кийт, — с хубав загар и мека руса коса. А освен това е и дружелюбна“ — припомни си той. Както повечето от присъстващите тук жени, малко преди това представление тя бе нахълтала в кухнята, за да пофлиртува с него. Кийт предполагаше, че това беше само една от приятните страни на славата му на заклет ерген.

Връщайки се обратно към работата си, той огледа рибата, която пържеше. После изстиска малко лимон отгоре и я подхвърли, улавяйки я майсторски в тигана. „Чудесна работа!“ — помисли си той, като допря устни с пръст и опита от филето.

В същото време Капоно вече се беше качил на сцената и танцуваше редом с жената, като я караше да му подражава. Отхвърляйки назад косите си, тя започна да играе, имитирайки успешно неговото поклащане. Кийт се засмя и постави две парченца от ананас в чиниите до печката.

— Много добре! — извика Капоно и се обърна към седящия до него мъж. — Ерик, моля те, дай на това смело момиче полагащата му се порция *май тай*. А сега — следващата рожденичка, моля!

Кийт се наведе да провери хавайските питки, които се печеха във фурната. Бяха се издули чудесно. Точно в този момент чу женски глас, който умоляваше:

— Пуснете ме! Аз нямам рожден ден!

— Но си застанала в линията на рожденичките и значи трябва да танцуваш — настояваше Капоно.

— Но аз наистина нямам рожден ден!

Кийт погледна да види какво става, но група вечерящи, които се бяха изправили точно пред него, закриваха сцената от погледа му. Китарата засвири „Честит рожден ден“ и сервитьорите издигнаха гласовете си заедно с мелодията.

— Хайде, хубавице, танцувай! — викаше Капоно.

— Но моля ви, аз съм тук, за да се срещна с Кийт Мактавиш!

— Нима всички не сме тук заради това! — възкликна една жена от публиката и се засмя, когато видя Кийт да излиза от кухнята, за да провери какво става.

— Ху-ла, ху-ла — запяха монотонно някои от мъжете, докато той си проправяше път през тълпата от зяпачи.

— Какво става? — попита той високата жена вляво от него. Жената бе широкоплещеста като Капоно и го учуди с ръста си.

— Това, което става — голяма грешка, но аз скоро поправи нея. — Жената говореше със силно подчертан чужд акцент. — Те няма да присмиват на най-известната ихтиоложка в цял Западен свят!

Кийт кимна, като че ли беше разбрал, след което се обърна и погледна към сцената.

Жената, която стоеше до Капоно, молейки се да ѝ спестят изпитанието на танца, бе очарователна и изумително красива. Косата ѝ бе черна като на хавайка, а очите ѝ — зелени като на ирландка. Тя бе бяла като сняг, с изключение на пламтящите червени петна по страните ѝ. „Някоя новодошла — помисли си той, — и доста смутена при това. Но пък е толкова красива!“

— Капоно — провикна се той, напрягайки се, за да го чуят, — станала е грешка! Пусни я.

Но Капоно не можеше да го чуе, тъй като всички подсвиркваха и подвикваха към Стейси, като я караха да танцува. Кийт изпълни дробовете си с въздух, за да изреве и да ги накара да престанат със закачките, но в следващия момент се усмихна на себе си и се върна обратно в кухнята. Имаше по-добър начин да привлече вниманието им.

* * *

От мястото си на сцената Стейси наблюдаваше как русият мъж се изгубва обратно в тълпата. Бе се надявала той да я спаси, тъй като беше чула да казва на манака до нея да я пусне. Но надеждата ѝ пропадна, понеже и той я беше изоставил.

Жалко, че не я спаси. Бе достатъчно красив, за да изиграе ролята на рицаря в броня. Можеше да се закълне, че е така, въпреки оскъдната светлина в ресторанта. Той беше висок, с атлетично телосложение и силен загар — също като мъжа на сцената. Тя се чудеше как ли изглежда лицето му — вътре беше прекалено тъмно, за да види ясно чертите му, но бе сигурна, че той притежаваше най-вълнуващата сребристо-златиста коса — като слънчеви лъчи, преплетени с лунна светлина...

Внезапен звън на корабна камбана прониза глъчката. Всички се спряха и се обърнаха по посока на новия шум.

Русият мъж бе застанал до вратата на кухнята.

— Храната ни е почти на привършване! — извика той.

— Ура! — издигна се в отговор викът.

— Безплатна бира за всички!

— Ура! — отведнъж се втурна тълпата към бара.

— Моят братовчед се съжали над теб — обърна се мъжът на сцената към Стейси. — Той никога не може да устои на красивата жена — продължи Капоно и протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе.

Отначало тя се поколеба, но после се опря на подадената ѝ ръка.

— Благодаря ви — отвърна с неохота, когато краката ѝ докоснаха дървения под. Преди той да успее да се присъедини към другите, Стейси го потупа по рамото и попита: — Бихте ли ми посочили Кийт Мактавиш? Трябва да говоря с него.

— Той току-що те спаси — извърна се Капоно и се засмя силно. После, намигайки, посочи към кухнята. — А сега ме извини, но трябва да вървя.

Кухнята се намираше на противоположната страна на бара. Като следваше Олга, Стейси си проправяше път през блъсканицата.

— Най-лудо място! — учудено каза Олга. — Сигурна си, че това световноизвестен „Багис“?

— Очевидно... — Стейси посочи към кухнята. — А мъжът вътре е прословутият Кийт Мактавиш.

— О, Анастася, той е изключително красив — повдигна вежди Олга.

— Знаеш това от пътеводителя — прекъсна я бързо Стейси. Тя не обърна внимание на топлината, която се разля по лицето ѝ, и продължи: — Там също пише, че жените го обожават, както, разбира се, и той тях.

— Е, и? — запита я Олга. — Да не би предпочита обратното? По-добре за нас, защото ще се съгласи за пещерите.

— Олга, аз съм научен работник и не прибягвам до женски хитрини, за да получа това, което искам.

— Хм... Понякога, мисля, ти забравя, че има сърце.

— Не ставай глупава. — Стейси приглади косата си и погледна към кухнята. Кийт Мактавиш бе с гръб към нея — само какви плещи!

Имаше удивително широки рамене, подчертани от шарената му хавайска риза.

— Не съм глупава — каза Олга. — Имам право и...

— Олга, не сега — промълви Стейси. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, както когато отвори вратата на ресторанта. „Това са само нерви“ — помисли си тя. Притесняваше я единствено разговорът, който трябваше да проведе с Кийт.

В следващия момент той се наведе и прибра нещо под мивката.

— Не притеснявай се, Анастася. Сигурна съм, че той добър джентълмен и ще се съгласи. Отиди и го питай.

— Добре, добре — измърмори Стейси под носа си, докато оправяше бретона си. — Отивам.

Тя пристъпи към вратата и се вцепени. Кийт се беше обърнал и я наблюдаваше. Просто я изпиваше с поглед, без да го крие. Когато очите им се срещнаха, той се усмихна леко и тя почувствува, че ще се разтопи от вълнение. Кийт притежаваше най-унищожителния поглед в целия Западен свят. Бронзовото му лице бе като изсечено — със заоблени бузи и квадратна челюст. Но очите му я впечатляваха най-много — толкова сини, каквито тя никога не бе виждала: очи, които я завладяваха и привличаха...

Той тръгна към нея и сърцето ѝ подскочи. Опита се да каже нещо, но никакъв звук не излезе от устата ѝ. Кийт я погледна и попита:

— Лошо ли ви е?

— Ами...

— Нуждаете ли се от помощ?

Овладейвайки се, Стейси поклати глава отрицателно.

— Извинявайте за бъркотията тук — продължи той, като посочи към сцената и столовата. — Имаме установен обичай за рождените дни и... Сигурна ли сте, че ви няма нищо? Лицето ви е зачервено.

Стейси осъзна, че не диша от вълнение. В следващия момент тя въздъхна замаяно и се олюля назад.

— Да не би да сте болна? — запита той с глас, изпълнен с дълбока загриженост.

— Кика, отивам да натоваря нещата — извика якият мъж, който я беше държал като пленница на сцената.

— Добре, Капоно, идвам след минута — отвърна Кийт, без да снема погледа си от Стейси.

— Вече съм напълно добре — успя да каже тя с треперещ и слаб глас. После се изкашля и продължи: — Наистина ми няма нищо.

— Нека да ви предложи малко сок от гуава — настоя Кийт.

Той я въведе в кухнята и я накара да седне на един висок стол, след което извади от бръмчащия хладилник кана, пълна с течност, подобна на пунш. Наля от съдържанието ѝ една чаша и я подаде на Стейси.

— Наздраве — каза Кийт с приятен глас, облягайки се на металната мивка, без да откъсва очи от нея.

— Хубав е — отвърна Стейси притеснено, след като сведе поглед и отпи от сока.

— Почти сме готови, братовчеде! — съобщи мъжът, когото Кийт бе нарекъл Капоно. Той влезе в кухнята и размаха ръце. — Добре ще е да побързаш.

— Ти тръгвай. Аз ще дойда с джипа — каза Кийт.

Капоно погледна към него, после към Стейси и се засмя.

— Окей. Ще се срещнем долу дори и ако не се наложи да ходим никъде.

— Та нали храната ни е *почти* на привършване. А и трябваше да спася горката дама от лапите ти — усмихна се плахо Кийт.

— Каза братовчедът Паяк на брата Муха — допълни Капоно провлачено и напусна кухнята.

В това време Стейси осъзна, че ресторантът се изпразва. Мъже и жени се изнизваха през входната врата, смеейки се.

Тя отпи още една глътка от сока.

— По-добре ли се чувствате? — попита я Кийт усмихнато.

— Да.

О, не... Тя бе толкова нервна... Имаше и нещо друго... Искаше ѝ се да изчезне като дим. Само заради нея ли бе организиран това масово излизане?

— Можете да дойдете заедно с приятелката си с нас на *хукилау*. — Той взе празната чаша и я изплакна.

— На... какво?

— Отиваме на риболов — отговори той, като я хвана за ръката. Кожата му беше топла и гладка и миришеше на кокосови орехи. Стейси се принуди да диша ритмично, за да може да се овладее.

— Имаме обичай тук, в „Багис“ — продължи Кийт, — когато храната ни приключи, всички да отиваме заедно за риба. Това е хавайска традиция. За първи път ли ви е?

— Моля? — Тя го зяпна учудено.

Кийт започна да говори, но спря и странно изражение се изписа на лицето му. Зашеметен и замислен, той поглаждаше с ръка косата си.

— За какво говорех! — попита я след минута.

— Искахте да знаете дали ми е за първи път.

— О, да. За първи път ли идвате на остров Кауай?

Тя кимна.

— Дойдох, защото... — заговори неуверено Стейси. Но какво ще стане, ако той не се съгласи? Не — прекалено е красив и мил, за да откаже!

— Анастася, какво става? — попита Олга от вратата. — Бомбен атентат ли? — Тя изглеждаше разтревожена.

— Не, не — засмя се Кийт. — Всички отиваме за риба. Хайде, джипът ми е отзад.

Олга погледна Стейси, която сви рамене, като че ли искаше да каже: „По-добре ще е да отидем и ние“. Тя се изправи с мъка от стола и последва Кийт към задната врата, която той държеше отворена, за да минат дамите.

— Ти попитала? — прошепна Олга на ухото ѝ.

— Нямаше време — поклати глава Стейси.

— Какво, нямала време? Мисля — предостатъчно! — засмя се Олга. — Достатъчно, за да се държите за ръце.

— Предполагам, знаеш, че той действа бързо — каза Стейси.

— В Съветски съюз той взел медал — подигравателно отвърна Олга. — Тук ти зададеш на него важен въпрос.

— Ще го попитам — измърмори Стейси, осъзнавайки, че Кийт тактично се беше отдръпнал, за да ги остави да продължат тайния си разговор.

— Колкото по-дълго чака, толкова по-трудно става — настоя Олга. — Така и с женитба. — Тя хвърли поглед назад. — Може би с посещение на Кауай уцелим с един куршум два заека. На мен харесва това сладко момче. У него хубава усмивка.

— Олга, ти си една неизлечима романтичка — поклати глава Стейси.

— Анастася, любов не болест. Някой ден сигурно наложи ти се разбереш това.

— Окей, Олга, ще го разбера.

— Колко по-дълго чака...

— Знам, Олга, знам. — Стейси погледна нагоре и застина на място. — Виж... това е... Не, просто нямам думи да го опиша! — възкликна тя с почти детско удивление и с разширени от възторг очи се обърна към Кийт.

Множество дървета бяха разцъфтели в бели и жълти вълни от божествено ухаещи цветове. Това беше една овощна градина, която се простираше, докдето стигаше погледът ѝ. Меките кадифени листа бяха посипали като килим земята под клоните. В спокойния син здрач малки птички се стрелкаха между тях и събаряха на земята нови цветове. Оскъдните слънчеви лъчи се сипеха като прах върху листата и всички те заедно блещукаха като малки преспи, понесени от вълшебна снежна вихрушка.

Кийт сложи ръка върху рамото на Стейси. Това движение не убягна от погледа на Олга, която се засмя щастливо.

— Радвам се, че ви харесва — каза той. После посочи към малка хижа, сгущена сред клоните на огромна индийска смокиня, която се издигаше в далечината. — Виждате ли тази къщурка? Това е моят дом.

— Значи живеете в дървена къща? — Стейси се засмя с възторг.

— През по-голямата част от времето.

— Но тази къща не е ли твърде примитивна? — запита Олга смутена. Сигурно нямаше достатъчно светлина, за да се четат книги, а тя знаеше, че това е главното занимание на Стейси.

— Използвам керосинови фенери — отгатна той мислите ѝ.

— А има място за включване на компютърен терминал? — продължи Олга.

Стейси се изчерви, молейки се той да не разбере защо Олга задава всички тези въпроси. Беше ѝ ясно, че приятелката ѝ се опитваше да прецени дали къщата му е подходяща за неин бъдещ дом.

— Те не работят ли и с батерии? — попита Кийт.

— А къде взима душ? — зададе Олга следващия си въпрос.

Усмивайки се, той посочи океана.

— Аз имам най-красивата вана в целия свят. Освен това — добави, виждайки намръщеното ѝ лице — в ресторанта има душ. И

така, минах ли проверката?

Стейси затвори очи. Кийт *знаеше* защо беше разпитван толкова подробно.

— Засега — отвърна Олга весело, — ще видим.

— Окей! — Кийт отново хвана ръката на Стейси и се засмя. — Както казваш, ще видим.

* * *

Половин час по-късно Стейси и Олга стояха до единия край на огромната мрежа, която Кийт, Капоно и привлекателните келнери от „Багис“ бяха хвърлили в морето. Всички заедно дърпаха обратно пълната с богат улов мрежа. Фенерчетата им проблясваха над водата, на фона на тъмното кадифено небе, а малките им светлилки пробягваха по усмихнатите лица и напрегнатите мускули.

Кийт се бе извинил на Стейси, че я оставя, за да поговори с Капоно, който беше негов братовчед. Сега тя наблюдаваше как останалите жени флиртуваха с него и усети, че именно той беше причината за вълнението, което се разля по мрежата. Но Кийт като че ли не забелязваше нищо. Когато усети, че тя го наблюдава изпитателно, ѝ махна с ръка. Изчервявайки се, Стейси побърза да отмести погледа си.

Тя отпи глътка бира. Работата я караше да ожаднява и въпреки че не обичаше много бира, вече пиеха с Олга по втора кутия.

И двете бяха мокри. Бяха нагазили до колене в топлия Тих океан и вълните се плискаха срещу тях също като уловените риби, които отчаяно се мятаха срещу постепенно затягащата се мрежа.

— Аз изтощена — каза Олга. — Защо го не попита още в ресторанта?

Стейси отпи наново от бирата, осъзнавайки, че кожата ѝ гореше, но не от топлата вода или от алкохола. После объркано каза:

— Аз... просто не можах.

С ъгълчето на окоето си тя видя млада жена да ръкомаха към бирата, която Кийт държеше в ръката си. Красавицата беше облечена в оскъден бански костюм, който в Мичиган щеше да предизвика смут и дори арест. Той ѝ разреши да отпие от бирата му и бързо се отдръпна

назад, когато тя понечи да го целуне. След това закачливо размаха пръст към нея и продължи пътя си.

Кийт отново помахаша към Стейси, а тя на свой ред се смути и отмести поглед от него. Всеки негов мускул бе изваян сякаш от ръката на скулптор.

— Какво става с мен? — промърмори тя на себе си.

— Не дърпай толкова силно! — извика Олга. — Почти ме събори, Анастася.

— Извинявай, Олга, но понякога не преценявам собствената си сила — процеди Стейси през зъби. Но в този момент тя се чувстваше несъмнено много слаба.

— Добре изглежда, да? — попита Олга дяволито. — Разбрах защо жените налитат като мухи на мед върху него.

— Наистина ли? Не бях го забелязала! — възкликна Стейси учудено.

— Ха-ха! Анастася, аз видя как ти го зяпа.

— Това не е вярно!

„О, господи! Той се връща!“ — помисли си в същия момент Стейси.

— Хайде, питай сега — прошепна Олга. — Анастася, дойдохме чак дотук. Аз много изтощена и замаяна от пиене.

— Не, Олга, попитай го ти.

— Нет. Ти си шеф. Аз няма дума.

— Изглеждате изморена — обърна се Кийт към Стейси.

— Не, чувствам се добре.

— Ние идва днес от Мичиган, от САЩ — осведоми го Олга.

Дебелите му руси вежди се склочиха, а плътните му устни се изкривиха неодобрително.

— Но защо, за бога, не ми го казахте по-рано. Нужна ви е почивка! — Той отдели пръстите на Стейси от мрежата и се обърна към Олга: — Това се отнася и за вас, Олга.

— Удоволствие за мен е риболов — отвърна твърдо тя. — Моля ви, отведете Стейси да почине, докато върша това тук. Тя иска нещо обсъди с вас. Анастася, правилно?

— Така ли? — Кийт погледна към Стейси.

— Нещо най-важно за бъдеще на ихтиология — продължи Олга, без да обръща внимание на Стейси, която ѝ даваше знаци да спре да

говори.

— За бъдещето на какво? — попита Кийт, накланяйки глава.

— Тя обясни — каза Олга и продължи да дърпа мрежата.

— Ще ми обясните ли? — Въпросът на Кийт беше отправен към самата Стейси.

— Може ли да останем насаме за минутка? — кимна тя, преглъщайки.

Само за миг доволно изражение освети лицето му, но то изчезна толкова бързо, колкото се беше и появило.

— Разбира се, че може.

Той я хвана под ръка и двамата се отдалечиха от мрежата.

— Ще вземем две бири — каза той — и после ще поговорим.

Сърцето на Стейси беше заседнало в гърлото ѝ.

Той се отправи бавно към една кофа, пълна с бири и лед, и измъкна от нея две кутийки бира. Те минаха покрай огъня, на който щеше да се пече рибата. Запалените дърва пращяха в тишината, съпроводжани от смеха и песните, долитащи от плажа.

Кийт настани първо Стейси под една висока палма и чак след това седна зад нея.

— Е, за какво искате да говорим? — запитва я той. После отвори бирите и ѝ подаде едната кутия.

Тя си пое дълбоко въздух. Беше настъпил моментът на истината.

— Ами... аз съм ихтиоложка — започна тя неубедително. — Това означава, че изучавам...

— А, ихтиоложка — прекъсна я Кийт. — Не разбрах какво каза Олга. Значи изучавате рибите.

— Да. В момента работя по докторската си дисертация в Мичиганския университет.

След месеци изучаване на корабните дневници и старите места на размножаване на китовете Стейси беше решила, че Огънят на Пеле — красива златна рибка, за която се мислеше, че е легенда, съществува. Тя беше заложила цялата си теза, както и бъдещето си на учен, на това предположение. При своите най-щателни проучвания беше свела възможните места за хвърляне на хайвера на тази риба до две пещери, наречени Смарагдови очи. Те се намираха в Златния залив, на остров Кауай, и принадлежаха на местната фамилия Моокини, на която Кийт Мактавиш беше член.

Ако не откриеше Огъня на Пеле, тя нямаше да защити дисертацията си. Това беше толкова просто и ужасяващо.

Кийт остави бирата си на пясъка.

— И какво искате да ме питате? — засмя се той. — Израснал съм тук и често ходя на риболов, но единственото, което правя с рибата, е да я готвя. Аз не я изучавам.

— Знам... — Тя преглътна шумно. Започваше отново да губи смелостта си. Не можеше да проникне в Смарагдовите очи без разрешението на фамилията Моокини. Според местните хора с уреждането на тези въпроси се занимаваше главно Кийт.

Той се премести по-близо до нея.

— Поемете си въздух — каза ѝ нежно.

Тя отново сдържаше дъха си. Подчинявайки му се, поднесе бирата към устните си и надзърна към него над ръба на кутията. Внезапно погледът ѝ се замъгли и тя усети как лицето му като че ли потъва назад. Палмата се наклони над главата ѝ, сякаш щеше всеки миг да падне отгоре ѝ. Ръцете ѝ не я слушаха. Стейси безпомощно гледаше как бирата пада в краката ѝ и образува в пясъка мокро петно.

— Стейси? Стейси? — извика Кийт, разтърсвайки я за раменете. — Зле ли ви е?

— Сигурно си толкова добър, колкото и красив — прошепна тя, преди да се отпусне на гърдите му.

Стори ѝ се, че го чува да казва: „Да, такъв съм!“ с разтревожен глас.

После всичко потъна в мрак.

ВТОРА ГЛАВА

Стейси се прозя и прикри с ръка лицето си, предпазвайки очите си от ярката слънчева светлина.

Слънчева светлина! Но навън беше тъмно!

По-точно — би трябвало да бъде. Очите ѝ внезапно се отвориха и тя се изправи.

Седеше под същата палма, където беше говорила с Кийт. Под тялото ѝ бе постлана сламена рогозка, до ръката ѝ бе поставена възглавница, а тънък чаршаф обвиваше кръста ѝ.

Нима бе прекарала цялата нощ тук?

— Олга? — извика тя.

Една фигура се плъзна по океанските вълни, стрелкайки се през гребените им като делфин. Мислейки, че това е Олга, Стейси помахна с ръка. В отговор фигурата също ѝ махна и след това заплува към брега. Това беше Кийт, а не Олга. Стейси се втренчи в него, докато той излизаше от водата. Затича се към нея, отърсвайки се от водните капчици като голямо и добро куче.

— *Алоха* — каза той, сядайки до нея на земята. — По-добре ли се чувстваш?

— Какво? — Тя докосна челото си.

— Ти беше просто напълно изтощена — отвърна той, докосвайки косата ѝ. — Наблизо имаше доктор, който те прегледа и каза, че се нуждаеш единствено от почивка. Затова те оставих да поспиш.

Тя се усмихна срамежливо. Беше ли усетил докторът дъха на бира по устните ѝ?

— Да не искаш да кажеш, че съм проспала целия риболов?

Той се засмя, разресвайки с пръстите си нейните заплетени коси. Бузите ѝ пламнаха там, където ги докосваше.

— Да. Ти беше напълно извън строя. Олга трябва да е някъде наблизо. Тя заспа около час след теб. — Той я погледна строго. — Трябваше да ми кажете, че току-що сте пристигнали от път.

— Ужасно странно е, че съм спала тук цяла нощ — усмихна се тя плахо.

— За мен това е нещо обичайно. Обичам да спя под звездите и да дишам чистия въздух на нощта — сви рамене в отговор Кийт.

— Аз съм свикнала да спя в легло между четири стени — призна тя, чувствайки се като градско чедо. Но какво чудно имаше в това? Тя си бе такава. — Благодаря ти — прибави Стейси припряно. — Благодаря за възглавницата и всичко останало.

В отговор той ѝ стисна ръката и каза скромно:

— Аз съм добро момче.

Думите му звучаха странно познати, но тя не можеше да си обясни защо.

— Трябваше да ми кажеш, че искаш да изследваш семейните пещери — продължи Кийт. — Това щеше да опрости всичко.

Устните ѝ се разтвориха от изненада. Почувства се отново замаяна — от страх, че можеше да ѝ откаже. Но той се усмихваше и тя започна да се надява.

— Как разбра това?

— Олга ми каза.

— Е, и? — с нарастващо вълнение попита тя. Сигурно забързаният ѝ пулс се усещаше във върховете на нейните пръсти.

— Говорих с баба ми снощи. Тя иска първо да те види, но неофициалният отговор бе положителен.

Очите ѝ се разшириха, но все още не се оставяше на еуфорията си.

— Как така... неофициален?

Той се засмя и я потупа приятелски.

— Отговорът е „да“.

— О, благодаря ти! Благодаря ти! — Като че ли голям товар се беше смъкнал от плещите ѝ. Изключително признателна и щастлива, тя се хвърли в прегръдките му. — Благодаря ти! — повтаряше Стейси, но само след миг осъзна ситуацията, в която се намираше, и се отдръпна смутено. — Съжалявам.

— Хей, почакай малко. Аз не съжалявам — каза той с нежен глас и я целуна.

Стейси беше шокирана от неочакваната целувка. С широко отворени от изненада очи, тя усещаше кръвта си да пулсира във

вдървените ѝ крайници. Устните му бяха меки и нежни, и топли — като тропичния бриз, който рошеше косата ѝ. Големите му ръце я държаха съвсем леко в прегръдката си, но въпреки това тя нямаше сила да се отдръпне. Струваше ѝ се, че колкото повече се опитваше да прекъсне целувката, толкова по-мил и настоятелен ставаше той. Чувстваше, че би могла да устои на едно внезапно нападение, но не и на нежността му.

— Спри! — успя да прошепне тя, но Кийт заглуши протестите ѝ с втора целувка.

Стейси се чудеше как бе възможно един мъж да бъде толкова нежен. Как това твърдо, грубо и изсечено лице беше кадифено меко при докосване.

Как бе успял да я омагьоса толкова силно?

После Кийт откъсна устните си от нейните. Беше очаквала тази интимна целувка твърде дълго и давайки си сметка за това, се уплаши и инстинктивно се отдръпна назад.

— Моля те, престани! — каза Стейси на един дъх.

— Но аз вече престанах — отвърна той, свивайки рамене.

Смутена, тя се изкашля и промълви:

— Кийт, аз идвам от Средния запад. Там хората са... — Тя търсеше точната дума. — Ах, ние не сме така безцеремонни като вас, от Хаваите.

Тъглчетата на устните му потрепнаха и той скръсти ръце на гърдите си. Весели пламъчета заиграха в очите му, докато засмяно и учтиво я запита:

— А нима ние тук сме такива?

— Да, такива сте.

— Разбирам.

— Аз съм тук, за да...

Тя прекъсна, изненадана от удивителната прилика на очите му с морето зад него. Кийт като че ли беше някакъв островен дух, който, изглежда, притежаваше тайнствена власт над нея. „И въобще над всички жени“ — добави мислено Стейси, припомняйки си начина, по който другите хубавици бяха флиртували с него предишната вечер.

— Тук си, за да... — подкани я той и присви очи. — Добре ли си?

— Да — отговори тя глухо.

— Ти ме удивляваш, Анастася. — Той се почеса по брадичката.

Стейси примигна учудено. Тя го удивляваше. Искаше да го попита какво има предвид, но преди да успее, той се засмя и посегна да я хване за ръцете. С радостна усмивка ги целуна една по една, след това се изправи на крака и ѝ помогна да стане.

— Ела. Искам да ти покажа нещо.

Те се отправиха бавно към морето. После Кийт забърза и Стейси трябваше да се затича, за да бъде редом с него. Той ускори темпото още повече, тя също, докато накрая навлязоха в плискащите се вълни.

Смеейки се, двамата заподскачаха, когато водата покри прасците им. Кийт я поведе навътре, докато кристалночистата вода стигна до кръста им. Морето образуваше малки водовъртежи около краката на Стейси и я караше да чувства приятно напрежение, каквото дълго не беше изпитвала.

— Стой — спря я той, протягайки ръка пред нея. — Тук има коралова колония. Виж...

Точно под тях нежни клончета от бял и розов корал се извиваха към повърхността на водата, също като грациозни ръце на танцьорки. Дузини — не, стотици малки рибки плуваха сред кораловите форми, а многоцветните им люспи проблясваха, докато се стрелкаха наоколо.

— Не е нужно да ти казвам имената им, нали? — попита той.

Стейси поклати глава.

— Ето това там е Франк, по-надолу е Сю, а ето и Барбара Ан...

— Знаех си, че си умна. — Той я погъделичка, а после добави сериозно: — Искам да те целуна пак, Стейси.

Тя се загледа упорито в небето, като че ли търсеше нещо, докато единственото, което желаше, бе да избегне погледа му.

— Стейси...

— Няма да има значение, нали? — попита тя смутено. — Възможно ли е това да промени решението ти за пещерите?

Тя го погледна. Кийт беше напълно поразен и доста обиден.

— Нима допускат, че ще се отметна от думата си, ако не ме целунеш? — Мълчанието ѝ беше достатъчен отговор.

— Но как така, нали вече се разбрахме, че съм добро момче?

— Разбрахме ли се?

— Разбира се. Не помниш ли? — Той леко докосна носа ѝ, след това разреса косата ѝ с ръка. — Съмнявам се дали ще ми повярваш, но

обикновено не се хвърлям да целувам жените, с които току-що съм се срещнал. — Той я изгледа странно. — Обикновено не ги познавам достатъчно добре.

— Но и *ние* едва се познаваме!

— Не съм съвсем сигурен. — Кийт прехапа устната си и сви учудено вежди. После вдигна лице към слънцето. — Обичам това място — промърмори той, сменяйки темата. — Не искам никога да го напусна. Ще умра тук.

— Надявам се, няма да е скоро.

Слънцето проблясна в очите му, когато той я погледна крадешком, без да обърне глава.

— Не, няма да е скоро. Ние, островитяните, живеем дълго, защото нямаме никакви грижи — добави Кийт многозначително.

Тя предположи, че намеква за нейните проблеми. Толкова очевидни ли бяха те за един почти непознат? Но тя имаше за какво да се тревожи — например за бъдещето си. Какво ще стане, ако не открие Огъня на Пеле?

Останаха за момент във водата, след което Кийт каза:

— Баба ми иска да те види колкото е възможно по-скоро. Кани ви с Олга на вечеря още тази вечер.

— Много мило от нейна страна.

— Тя се радва, че има повод да направи събиране. Обича много празненствата, както ги обичат и всички от фамилията. — По лицето му премина сянка. — Е, почти всички. Ще дойдеш ли?

— Разбира се — отвърна тя, изненадана от въпроса му.

— Добре! — Той изглеждаше доста доволен.

Ох, тези очи! Тези сини, сини очи! Щом я погледнеш, тя усещаше същата тръпка, както когато я целуваше. Тялото ѝ изтръпваше, а ръцете ѝ започваха да треперят. Как успяваше да предизвика у нея такава реакция само с поглед или с целувка?

Тя си каза, че това се дължи на нейната неопитност. В продължение на години се беше съсредоточавала единствено върху дипломирането си. Неслучайно в Мичиган я наричаха „зубрачка“. Петъчните ѝ вечери включваха ходене до библиотеката, където седеше с часове, прегърбена над хавайската колекция. Срещаше се с микрофилми, пишещи машини и компютри, но не и с привлекателни, загорели от слънцето мъже. В безинтересното си и безполово

обкръжение тя не бе успяла да си създаде имунитет срещу омайващите ходове на Кийт Мактавиш. Беше беззащитна пред неговия чар. Чудеше се дали той усеща треперенето на ръцете ѝ.

Помисли си, че Олга ще бъде много доволна и веднага се намръщи. Но къде беше Олга?

Морска птица се изви над главите им и я стресна. Когато се обърна да проследи полета ѝ, съзря Олга — своята най-добра и най-вярна приятелка, притаена сред палмите, да ги наблюдава отдалеч. Стейси сякаш я чу да казва: „Аз предсказва. Моя латвийска баба...“

Бяха останали само единадесет дни до празника на свети Валентин...

— По-добре да се връщаме — измърмори Стейси.

— Както искаш.

Заедно, все още хванати за ръце, те тръгнаха през водата. В момента, когато стъпиха на брега, Олга излезе иззад дърветата, прозявайки се, сякаш току-що се беше събудила.

— Колко първобитно — каза тя небрежно. — Да спя как казак на брега.

— Съмнявам се, че казаците са видели някога морски бряг — отвърна Стейси, усмихната кисело.

— Разбира се, че са видели! Кримски полуостров! Анастася, ти твърде невежа по руска история.

— Извинявай, Олга, но поне знам прекалено много за рибите.

Олга сви рамене, като че ли искаше да каже: „И какво от това?“, но бързо прехвърли вниманието си върху Кийт.

— Значи ти казваш „да“ за пещери?

— Аз нямам нищо против, но и баба ми трябва да се съгласи, макар и формално. — Кийт стисна ръката на Стейси. — Туту Ева е нашият матриарх. Мъжете от рода Моокини се управляват от жените си.

— Но ти си Мактавиш — забеляза Олга.

В миг лъчезарното му изражение избледня и в очите му се появи тъга, която не убягна от Стейси.

— Да, така е, но аз съм повече Моокини, отколкото Мактавиш. — Кийт се изправи и продължи: — Както и да е, сигурен съм, че Туту ще даде съгласието си. Просто иска да види каква е тази жена, която желае да изследва скритите тайни на пещерите Смарагдови очи. —

Погледът му се спря върху лицето на Стейси. — Очите ти са също като смарагди. Да не би именно ти да си духът на нашите пещери?

Лека червенина обля бузите ѝ. Беше си фантазирала същото нещо за него!

— Разбира се, че не съм — отвърна тя смутено.

— Не бъди толкова сигурна — каза Кийт загадъчно. — Може да си ти, без да го знаеш. Поне засега.

— Аха — промърмори Олга.

Стейси и Кийт я погледнаха в очакване. Тя се усмихваше до уши.

— Нямам нищо за казване на вас. Просто се размечтала.

Нейният поглед беше толкова красноречив. „Може би ти наистина ще се омъжиш за него, Анастася“, че Кийт със сигурност го бе разгадал.

— Ако ще се срещаме с баба ти довечера, трябва да се прибирам в мотела. Имам много работа за вършене.

— Вие от континента винаги бързате — засмя се Кийт. — Ще ти побелее косата от притеснение.

— Не и на Анастася — намеси се Олга. — Тя много спокоен човек, много отпуснат. Никога не се тревожи. Косата ѝ няма побелее. И освен това готви вкусно — прибави тя весело накрая.

— Олга, моля те! — Стейси присви устни. — Дръж си устата затворена.

— Значи тя готви вкусно, така ли? — попита Кийт. — Толкова по-добре.

Олга погледна двамата и потри ръце.

— Да, и аз така мисля. Толкова по-добре.

* * *

Кийт откара Стейси и Олга обратно в скромния мотел и се спря пред вратата.

— Знаете ли, има по-удобни места за отсядане, ако ще изследвате пещерите всеки ден — каза той. — Ние ще се погрижим да уредим нещо.

— Вие?! — попита Стейси.

— Моето семейство. — Той протегна ръка към Олга и каза — Не, това е прекалено официално. Ние сме много небрежни към облеклото си, когато сме в бабината къща.

Олга кимна сериозно и върна обратно в шкафа копринената блузка на Стейси.

— А може с къси панталони? — попита тя.

— Разбира се. И така — ще дойда да ви взема към осем часа — обърна се Кийт към Стейси.

— Мога ли да разчитам на баба ти? — запита го тя.

— Баба е много мила жена и съм сигурен, че ще я обикнеш. И тя ще те хареса. — Той се наведе напред и я целуна по челото за довиждане.

— Довиждане — изчурулика Олга.

Кийт заслиза надолу по стълбите. През прозореца Стейси го наблюдаваше да се качва в стария джип и да потегля по пътя, съпроводен от неравномерното бръмчене на мотора.

— Чу ли? Негова баба хареса те! О, Анастася, мисля, че той влюбен в теб!

— Не бъди глупава!

Олга посочи с пръст към тавана и каза:

— Аз предсказвам!

— Приличаш на Статуята на свободата, Олга.

Променяйки темата, Олга се хвърли на леглото и запита:

— Ах, Анастася, помниш как спасила ме от КГБ?

— Как да не помня!

Олга беше избягала по време на посещенията си на Игрите на добра воля в колежите от Средния запад, на които присъствуваше заедно с други съветски атлети. Стейси, която научи за положението ѝ, предложи да я скрие в стаята си в колежа. В продължение на три седмици тя се грижеше за изплашената жена, докато съветските власти се pazarяха с Държавния департамент за съдбата ѝ. Оттогава Олга понякога имаше пристъпи на параноя, като мислеше, че КГБ е по петите ѝ. Тя не приемаше уверенията на Държавния департамент, че отдавна са я забравили. Освен това дните ѝ на гюлетласкачка бяха безвъзвратно отминали, така че нямаше никаква полза да я отвличат и изпращат обратно в Съветския съюз.

— Спомняш си колко самотна и уплашена бях, нали?

— Да, Олга.

— Сега ти се отплащам за това! Аз не остана спокойна, докато не видя теб омъжена! Мисля, че имаме подходящо момче тук. Сигурно ще е добър съпруг.

— Олга! — Стейси избухна в смях.

Тя се отпусна на леглото, покривайки с ръце главата си, и продължи да се смее.

— Какво толкова смешно има?

— А какво ще кажеш за капиталистическите му наклонности? — попита Стейси веднага щом беше в състояние да говори. — Погледни ресторанта му — прилича на бунице. Чудя се, че колата му още се движи.

— Ти можеш да го промениш.

— О, да, разбира се.

— Защо не? Това е Западът. Всичко е възможно. Включително да се омъжиш до единадесет дни.

* * *

Стейси не можа да заспи. Тя крачеше из малката стая, след това се опита да почете един от учебниците, които беше донесла със себе си, но скоро го затвори и закрачи отново. През цялото време Олга хъркаше така силно, че стените се тресяха.

— Сигурно си наполовина хавайка — промърмори Стейси завистливо, докато Олга продължаваше безгрижно да спи. — Прекалено си безгрижна, за да бъдеш по-различна от тях!

Хъркането престана, когато Стейси влезе в банята да се приготви за срещата с Туту Ева. Тя дочу Олга да си мърмори нещо на руски и после да казва:

— Анастася, за довечера ли разкрасяваш се?

— Гримирам се — отвърна тя, поклащайки глава срещу отражението си в огледалото. Отново си припомни красивите жени в „Багис“, които се бяха смели заедно с Кийт — онази блондинка, която изигра танца на рождениците, — и се зачуди какво толкова намираше той в нея самата... ако изобщо намираше нещо. В рекламната брошура се споменаваха за привързаността му към нежния пол. Изглежда,

имало е основание името му Кийт Мактавиш да бъде поставено под заглавието „Нощен живот“.

— И аз да се доверя на Олга да купи най-шантавия пътеводител, който ѝ е попаднал в ръцете — измърмори Стейси и погледна с досада петното от грим под окото си.

— Хм, и това ми било разкрасяване!

— Побързай, Анастася! Той скоро ще... — провикна се Олга, но бе прекъсната от почукване по вратата. — О, наше момче вече тук.

— Сега идвам — каза Стейси.

Тя се опита да запази спокойствие.

— Отивам отвора — каза ѝ тихо Олга, която все още беше по халат.

— Тя готова — съобщи Олга на Кийт, след което се обърна с широко отворени очи към Стейси. — О, Анастася, погледни. Той също как Майкъл Дъглас!

Как можеха тези бели памучни джинси да го правят още по-привлекателен? И как беше възможно очите му да са станали още по-сини?

— Добър вечер, Смарагдови очи — каза той. — И на теб, царкиньо Олга.

— Здравей — отговори Олга весело, въпреки че Стейси мълчеше.

Тя не можеше да преодолее обаянието му.

— Баба ти сигурно ни чака — промълви тя накрая.

— Не се безпокой. Тя знае, че рано или късно ще се появим. Ние, островитяните, имаме съвсем друго чувство за времето. Добре ли спа? — продължи той.

— Ха-ха, да спи ли? Тя? — Олга се засмя, но после се овладя и каза. — О, да, тя спа цял следобед. Както и аз. Много съжалявам, но аз още съм тук. Имаш ти нещо против, ако остана в мотела и подремна малко още?

— Олга... — намръщи се Стейси и я погледна красноречиво, сякаш искаше да ѝ каже: „Не ме оставяй сама“.

Преструвайки се, че не забелязва, Олга се прозя отново.

— Не, всичко е наред — увери я Кийт и ѝ изпрати поглед, пълен с благодарност.

Стейси го забеляза и си помисли, че може би ще бъде по-лесно да се омъжи по волята божия, само и само да спести безкрайните машинации на Олга, целящи да я заведат пред олтара.

Да се омъжи? Но как можеше дори да допусне подобно нещо? Беше твърде заета, за да мисли за женитба. И освен това при нейния начин на живот трудно можеше да срещне добър съпруг.

Тя упорито отбягваше погледа на Кийт, докато сърцето ѝ подскачаше: „Точно така, Стейси, точно така...“.

Кийт Мактавиш? Стейси се засмя мислено. Той едва ли беше подходяща партия.

Тя подскочи, когато Кийт се приближи и сложи ръка на рамото ѝ, изваждайки я от нейното вцепенение.

— Попитах те дали искаш да си вземеш чантата — каза той.

— Моля? О, да. Къде е тя?

Стейси се огледа с невиждащ поглед, като се молеше да се овладее. Но самото му присъствие я вълнуваше и тя се паникьосваше още повече поради нервното очакване на срещата с баба му.

— Ето я — каза Олга, подавайки ѝ бяла сламена чанта.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш? — попита с надежда Стейси.

— Нет. Аз прекалено уморена. — Олга се усмихна лукаво. — Хайде, тръгвайте.

— Да, мадам. — Кийт я целуна по бузата и поведе Стейси навън.

Той ѝ помогна да се качи в джипа и скоро те вече се друсаха надолу по пътя. Над тях грееше луната като многоцветна перла в синьото небе, а подскачането на колата я караше да се люлее в небето, хвърляйки лъчи по върховете на палмите и по челото и бузите на Кийт. Неговият профил се открояваше на фона на тъмнината като фигура на герой върху древна монета.

Той вдигна едната си ръка от волана и я потупа.

— Не бъди толкова потисната. Намираш се сред приятели.

Докосването предизвика спазъм в гърлото ѝ. Тя си пое дълбоко въздух и каза:

— Ти не знаеш какво означава това за мен.

Кийт се спря, преди да отговори.

— За мен също.

— Не, по-сериозно е, отколкото си мислиш. Аз... трябва да направя изследване, за да докажа моята теза.

Тя не искаше да му казва за Огъня на Пеле. Ако се разчуеше, всеки ихтиолог щеше да се втурне към Хаваите с желанието пръв да открие новия вид. Затова трябваше много строго да пази своята тайна.

Кийт зави надясно и навлезе в някакъв черен път. Те мълчаха в продължение на няколко минути, после той започна:

— Виж какво, нека бъдем честни един към друг. Мен изобщо не ме интересува дали си дошла да търсиш съкровището. Баба ми също пет пари не дава.

— Какво съкровище? — погледна го Стейси учудено.

— Е, хайде сега! — Той се засмя. — Ти възнамеряваш да търсиш съкровището на Смарагдовите очи. Както и да е. Всъщност желаем ти успех.

Гърбът ѝ изтръпна и тя разкърши рамене.

— Не знам за какво говориш.

Той я погледна весело.

— Вие от континента сте направо невъзможни.

— Аз не съм...

— Ето че пристигнахме — каза той и спря колата. — Стейси, много си вдървена. Почакай, ще ти разтрия раменете.

Той посегна към нея, но тя се отдръпна.

— Нека първо да се разберем. Ти мислиш, че съм те излъгала защо ще изследвам пещерите?

— Ти никога не си ми казвала за това. Нито пък Олга.

— Но ти знаеш, че това има връзка с дипломната ми работа.

Той я погали по рамото. Тя усещаше острия мъжки мирис на одеколона му — мирис на цветя и цитрусови плодове.

— Не, не знам това — каза Кийт меко, докато пръстите му описваха кръгчета по раменете ѝ.

— И мислиш, че съм някаква иманярка?

— Не сме ли всички такива? — попита я тихо. — Не търси ли всеки своето съкровище?

Пръстите му вършеха чудеса с тялото ѝ. Напрежението, въпреки нейното объркване, я напускаше. Овладейвайки се, тя с възмущение рече:

— Моля те. Това е сериозен разговор.

Той се усмихна безгрижно.

— Няма такава нещo. Тук е раят на Земята. Нашите гърбове не са схванати и мускулите не ни болят. Тук не се водят сериозни разговори.

Кийт я хвана за ръцете и започна бавно и постепенно да ги разтрива, после прокара върховете на палеца и показалеца си по сухожилията ѝ. Стейси понечи да му каже да спре, но не можа. Вместо това погледна и видя как юмруците ѝ се разтварят бавно като цветове, докато той я освобождаваше от напрежението.

— Ако те целуна сега, ще се отдръпнеш ли?

— Недей... — каза тя с дрезгав глас.

Но той го направи и това беше прекрасно, дори по-вълнуващо от първата им целувка. Кийт задържа устните си върху нейните, сякаш имаше на разположение цяла вечност, за да им се наслаждава, и на нея ѝ се стори, че времето се забавя и след това престава да съществува.

— Не — прошепна тя, поемайки си въздух, когато ръцете му се преместиха от раменете върху гърба ѝ и я притеглиха по-близо. Кийт я държеше като в менгеме, за разлика от предишната си нежност. За момент новата му сила изплаши Стейси, но страхът ѝ се превърна във вълнуваща тръпка, когато той я притисна към гърдите си. „Най-последно, най-последно!“ — ликуваше нейното тяло. Тя осъзна, че откакто го е видяла за пръв път, е жадувала да се притисне към него. Тази жажда се беше спотайвала зад грижите около изследователската работа и бъдещето ѝ и тя не би могла да я почувства по-рано.

— Не! — въздъхна Стейси и се опита да се измъкне от ръцете му.

— Да! — Очите му бяха дълбоки като океан, когато той ѝ се усмихна. — Не го ли чувстваш? Нещо специално между нас, нещо ново?

— Така ли говориш с всички жени от континента? — попита го тя и се учуди от надменната нотка в гласа си. Беше потресена. Да, чувстваше нещо специално, но не искаше да го признае, защото се страхуваше да не стане уязвима. Предстоеше ѝ сериозна работа; не беше дошла тук, за да срещне мъж като него. Не искаше и нямаше нужда от това. Не го ли искаше?

— Хайде — каза той. — Не е честно да се измъкваш така.

Кийт съсредоточи погледа си върху нея.

— Не го ли чувстваш?

— Моля те, не ме насилвай! — помоли го Стейси. — Аз не съм... аз имам толкова грижи.

Неговата усмивка беше толкова мила и любезна, почти неземна. Мислеше ли го тя за дух? Той ѝ се усмихваше като ангел.

— Отпусни се. — Кийт прекара ръка по бръчките на челото ѝ. — Никаква бяла коса за Анастася — каза той, имитирайки произношението на Олга. — Много красива. И готви вкусно.

Противно на волята си, Стейси се усмихна.

— Тя послъга малко за готвенето. Вкъщи ядем само пица или хамбургери, освен ако Олга не направи борш.

— Но поне признай, че си красива. — Пръстите му се преместиха от челото върху носа ѝ.

— О, да, просто очарователна — каза тя иронично. — Мъжете се надпреварват да се хвърлят в краката ми.

— Мъжът пред теб прави това в момента. — Всички следи на веселие изчезнаха от лицето му. — Наистина, Стейси. Това, което чувствам към теб, е непознато. Аз...

— Чичо Кика! Бомбардировка! — извика детски глас и дъжд от цветя се посипа отгоре им. Светлите цветчета падаха върху косите им подобно на ароматни конфети. Кийт се засмя и разтърси глава, докато изтупваше раменете си.

— Добре, Лани, къде си?

— Тук! — изписка с тънък глас малко момиченце с кафява кожа. То се втурна към джипа и с нестихващ смях се хвърли в прегръдките на Кийт.

— Чичо Кика! Аз скрих една кофа в клоните. — Тя го целуна звучно по бузата, след това още веднъж и още веднъж. — Толкова се радвам, че си тук! Тук е направила кокосов пай за теб!

— Любимият ми пай — каза той, връщайки ѝ целувките. Кийт погледна над главата на момиченцето към Стейси.

— Лани, това е мис Ливингстън. Стейси, моята непослушна племенница, Лани Уйлямс.

— Дамата, която ще търси съкровището? — попита Лани възбудено, премествайки бляскавия си поглед върху Стейси. — Това ли сте вие?

— Аз съм тук, за да правя научно изследване. Не знам нищо за никакво съкровище.

— Но това е глупаво. Всеки знае за съкровището, нали, чичо Кика?

— Да, доколкото знам. Но мис Ливингстън идва отдалеч, Лани.

— По-далеч от Дисниленд ли?

— От много по-далеч. — Той я целуна по брадичката. — Върви да кажеш на Туту, че сме тук.

— Отивам. И ще ѝ кажа, че ви видях да се целувате!

— Какво ще кажеш да запазим това в тайна? — попита Кийт.

— Но защо? — сви рамене Лани. — Аз съм те виждала и друг път да целуваш красиви жени!

Тя побягна. С печална усмивка Кийт се обърна към Стейси и каза:

— Това е моето момиче. Тя има прекрасно развито чувство за дискретност. Докъде бяхме стигнали, когато ни прекъснаха?

— Баба ти ни чака — припомни му тя, надявайки се да смени темата на разговора.

— Но аз не бързам, мис Стейси Ливингстън. В Рая няма смисъл да мислиш за времето.

— За мен има — каза Стейси накрая. — Остават ми само три седмици, за да открия това, което търся.

„И единадесет дни до свети Валентин — чу тя гласа на Олга да отеква в съзнанието ѝ. — Може би ти омъжиш за това горещо момче.“

— Според легендата съкровището лежи тук някъде от стотици години — каза Кийт. — Няма къде да отиде.

Тя сви ръцете си в юмруци и се отдръпна.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че не търся това?

— О, предполагам, че ще минат години, преди да го разбере с моята тъпота на островитянин.

— Не печелиш нищо, като се обиждаш.

Той хвана юмруците ѝ и ги целуна.

— Тогава трябва да съм идиот, за да настоявам да продължим разговора си. Хайде да вървим да видим Туту Ева, огнедишация дракон на Кауай.

Двамата слязоха от джипа. Кийт хвана Стейси за ръка и те тръгнаха по пътеката, засенчена от палми.

След няколко минути пътят зави покрай една скала от втвърдена лава, на която пишеше: „Хой Моокини“.

Кийт се засмя.

— Това е малка семейна шега. „Хой“ означава вид бизнес — организация, подобна на търговска група. Къщата на Туту е нашият „щаб“.

— Но всички ми казаха да поискам от теб разрешение да разгледам пещерите.

— Така е, защото знаят, че не мога да откажа на красива жена — каза той весело, но после като че ли съжали за дръзкия си отговор. Стейси се чудеше защо. Вероятно това беше истина.

— Ето, пристигнахме — обяви Кийт.

Край скалния блок се издигаше обикновена къща, която се стори някак ориенталска на Стейси — с наклонен покрив, заоблен в краищата, и с дървени стени. Когато се приближи, тя видя, че къщата стои малко над земята, на колчета.

— Прелестна е!

— Наричаме я „Менехуне“ къща. „Менехуне“ е нашата дума за морска сирена.

— Като Лани ли?

Той ѝ се усмихна.

— Като теб. — Кийт разроши косата ѝ и тя усети приятна тръпка по врата. — Всички сигурно са навън в двора отзад — продължи той, когато наближи къщата.

— Всички? — попита Стейси.

— Да. Не ти ли казах? Баба свика цялата фамилия. Ще се срещнеш с всичките ми роднини.

— Не, не си ми казал. — Тя се намръщи. — Но щеше да е по-добре, ако го бе направил.

— Защо? За да си още по-притеснена ли?

— Не, но ако знаех...

Музика заглуши думите ѝ. Хор от приятни женски гласове се издигна в нощта. Към него се присъединиха няколко мъже с китари. Гласовете се издигаха и спускаха като прилив, после политаха в небесата и се носеха над върховете на дърветата към божествената Луна.

Кийт се заслуша за момент, изумен като Стейси. След това се обърна към нея и запя.

Гласът му беше толкова чувствен, че я караше да потръпва. Той приличаше на езически воин, докато пееше на този странен и чужд език, като че ли бе мъж от един друг свят — по-примитивен и близък до Земята и желанията на смъртните.

Китарите заглъхнаха. Мъжките гласове станаха по-високи, женските — по-дрезгави. Един неудържим ритъм изпълни новата песен с дълбок и шумен пулс, който Стейси усети в кръвта си. Раменете на Кийт мърдаха, докато пееше монотонно, сякаш произнасяше всяка сричка с усилие. Изглеждаше, че пее някаква вълшебна мелодия.

След това той внезапно замлъкна. Другите също престанаха. Всичко утихна. Беше пъл с такова себеотдаване, като че ли всяка дума излизаше от душата му. Мъж, който тя едва познаваше, да пее така за нея... Стейси си пое дълбоко въздух.

Не, не трябваше да се предава на магията му. Не трябваше да забравя защо е тук, в Рая...

И после един глас, идващ от къщата, ги изненада и двамата.

— Е, Кика — каза дребна жена, облечена в розово, с огромна бяла орхидея, забодена в косите ѝ. — Никога не съм мислила, че ще те чуя да пееш тази песен. — Тя се усмихна на Стейси. — Но може би разбирам защо я изпя.

ТРЕТА ГЛАВА

Дребната жена заслиза по стълбите и посрещна Кийт, който се изкачваше нагоре. Те горещо се прегърнаха. Той наведе глава и тя го целуна, като че ли го благославяше. Представляваха прекрасна картина — високият красив млад мъж, показващ уважението си към старата дама, и нейната гордост от внука ѝ, когото дари с благословия. Стейси беше удивена от нескриваната обич между двамата. Нейните родители никога не бяха проявявали голяма привързаност към децата си и тя се учудваше, когато други семейства се прегръщаха и целуваха пред нея.

Учудваше се и се натъжаваше...

— Туту Ева, запознай се с мис Стейси Ливингстън — каза Кийт, като хвана Стейси за ръка и я поведе нагоре по стълбите.

— Здравей — каза Туту Ева. Нейните шоколадови очи светнаха, когато погледна към младата жена, и очевидно това, което видя, ѝ хареса. — Добре дошла в моя дом. Мога ли да ти викам Стейси?

— Разбира се, мисис Моокени — отговори Стейси, удовлетворена от това, че дамата беше приятелски настроена към нея. Въпреки уверенията на Кийт, тя чувстваше, че все още няма пълно разрешение да изследва пещерите, докато баба му не ѝ позволише.

Но облекчението ѝ се дължеше на още едно нещо — определено беше доволна, че се хареса на мисис Моокени просто защото Туту Ева беше баба на Кийт.

Но имаше ли това значение? Нима Кийт Мактавиш означаваше нещо за нея?

„Единадесет дни, Анастася...“

— Моля те, наричай ме Туту. Така ме знаят всички от острова. Стейси се усмихна срамежливо.

— Добре.

— Хубаво. Сигурна съм, че ще се сприятелим.

Тя ѝ протегна ръка. Усмихвайки се, Стейси я стисна.

— Приятно ми е... Туту.

Туту Ева погледна одобрително към Кийт, след това повдигна полата си и ги покани да се изкачат по стълбите.

— Е, деца, хайде да отиваме при другите. Приготвили сме *луау* в задния двор и има кокосов пай само за теб, Кика.

Той целуна баба си по бузата.

— Знам, Лани ми каза. — И смеейки се, продължи: — Тя изсипа цяла кофа с *никаке* върху нас!

— Събира ги цял следобед. — Туту Ева се усмихна. — Щеше да се разочарова много, ако не беше паркирал джипа си на обичайното място. Моят внук е човек с навици, Стейси. Всяко негово действие може да се предвиди. — Тя я погледна, преди да добави: — Е, обикновено. Признавам си, че тази вечер ме изненада.

Как? Стейси искаше да попита, но не го направи. Вместо това последва Туту Ева към верандата, която заобикаляше къщата.

— По-късно ще влезем вътре да ти покажа снимките на Кика като бебе. Той беше такова красиво дете!

— Моля те, Туту — предупреди я Кийт, — сигурен съм, че Стейси не се интересува от това.

Той погледна към нея, сякаш искаше да попита: „Наистина ли? Не привлякох ли погледа ти?“. След това продължи:

— Е, имаме много време за това по-късно. Хайде да ядем сега. Не мога да търпя повече.

Туту Ева се плъзна пред тях и отвори бамбуковата врата.

— Хей, вие — извика тя. — Кика и приятелката му са тук.

— Търсачката на съкровища! — извика Лани, скачайки от скута на красива чернокоса жена, която изглеждаше като по-младо копие на Туту Ева.

Задният двор представляваше една много красива градина с бамбукови храсти, червен мост, който се извиваше над малка рекичка, и групи от ниски дървета, струпани край каменната ограда. До мястото, над което се издигаше пара, стоеше Капоно, препасал готварска престилка, на която пишеше: „Мразя домакинската работа“. Около него се мотаеха няколко мъже и жени, облечени в шорти, поли и други обикновени пъстроцветни дрехи. Група деца лудуваха и пищяха по време на шумната си игра малко по-нататък.

— Това е моето семейство — каза гордо Туту Ева.

— Хой Моокини — добави Стейси и по лицето на старата жена се изписа израз на задоволство.

— Точно така. Кика, тази жена схваща бързо.

През това време другите членове на фамилията бяха започнали да се надигат и да приближават към тримата новодошли. Красивата жена дойде първа при тях, усмихна се на Стейси и каза:

— Здравей. Аз съм сестрата на Кийт, казвам се Мейл.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Къде е мама? — попита Кийт Мейл.

— Отиде до склада да донесе още бира. Капоно я беше изпил почти всичката с помощта на Брайън. — Тя намигна.

— Моят съпруг, Стейси. Ей онзи, загорелият, който се опитва да каже на Капоно какво да прави.

Стейси проследи сочещия ѝ пръст и видя висок блондин, който наистина беше много изгорял от слънцето. Той държеше в ръката си бутилка бира и я размахваше към могилата.

— Неговите прадеди са от Северна Европа — каза с въздишка Мейл. — Затова винаги е червен като рак.

— Може би трябва да го сварим и изядем — каза един набит мъж. — Аз съм Паоло, но може да ми викаш Пол.

— Внимавай с него — каза Кийт, докато Стейси се ръкуваше с Паоло. — Той подлудява жените.

— Ха, виж кой го казва! — отвърна му мъжът, но после, изглежда, се притесни, когато погледна към Стейси. — Това, което имах предвид...

— Замълчи, братовчеде! — каза Кийт. — Вече направи достатъчно бели. Хайде, Стейси. Ела да те представя на останалите.

Стейси се запозна с поне още дузина роднини на Кийт. Те имаха любопитен произход и странни имена — руси и червенокоси, с имена като Дъг, Анди и Майки, или тъмнокоси мъже и жени, наричани Акаму и Ивон. Едни от братовчедите носеха фамилия Уатънейб, други Чинг.

— Ние сме истински връщ казан — каза Кийт щастливо, докато Капоно му подаваше бира и още една за Стейси. Тя поклати глава — откакто дойде на острова, бе изпила достатъчно, за да ѝ стигне до края на живота — и видя как лицето на Кийт засия, когато видя нещо зад нея.

— А ето тук е любимата ми жена — каза той и в първия миг Стейси помисли, че говори за нея.

Когато се обърна, тя видя облечена в синьо жена с тъмна коса, навита на кок, да слага на земята две пазарски чанти и да маха на Кийт.

— Здравей, миличък.

Той поведе Стейси към жената. Подобно на горд баща, който въвежда за първи път дъщеря си в обществото, я представи и каза:

— Мамо, това е мис Стейси Ливингстън. Стейси, майка ми, Нели Мактавиш.

— Много се радвам да се запознаем — каза топло мисис Мактавиш. — Вие сте момичето, което иска да открие съкровището.

— Не — поклати глава Стейси. — Изглежда, никой не ми вярва, но аз наистина не знам нищо за...

Туту Ева я прекъсна.

— Елате всички! — заповяда тя. — Нели се върна и ще проведем събранието, преди да седнем да ядем.

Веднага всички мъже, жени и деца започнаха да се събират в полукръг около нея, някои се излегнаха на тревата, а други се облегнаха на бамбуковите стебла. Кийт намигна на Стейси:

— Както ти казах, тя е нашият матриарх. Винаги изпълняваме това, което ни нареди.

Всички бързо се събраха. Туту Ева изрази задоволството си и каза:

— Повечето от вас знаят защо свиках семеен съвет. Тази млада дама — Стейси Ливингстън, се е обърнала към Кийт с молба да ѝ разреши да търси съкровището в пещерите.

— Не... — започна Стейси, но Туту Ева продължи:

— Има ли някой нещо против?

Присъстващите се спогледаха. Накрая Капоно каза:

— Не, защо да сме против?

— Ще бъде много хубаво за нея, ако го намери — кимна Ивон Моокини.

Стейси не можеше да повярва на ушите си.

— Почакайте. Искате да кажете, че ще оставите един напълно непознат човек да търси съкровище във вашите земи и вас изобщо няма да ви интересува?

Семейство Моокини кимнаха като един.

— Виж, Стейси — обясни Туту Ева. — Ние превърнахме безгрижния живот в истинско изкуство и не се нуждаем от много, за да бъдем щастливи.

— Работим малко и почиваме много — добави Капоно. — Какъв е смисълът да ровим като къртици?

— Само ще си създаваме главоболия и ядове като бащата на Кийт — добави Нели и се намръщи. — Моят бивш съпруг е толкова знаменит на континента, във висините на огромното си жилище в Ню Йорк. — Тя размаха ръце подобно на танцьорка. — Кой би напуснал живота, който ни се предлага тук?

— Животът е твърде кратък, за да го прекараме в безкрайна работа и тревоги — каза Кийт, изразявайки философията на семейството. — А съкровището ще ни донесе тъкмо това. Пък и всички тези истории са просто легенди.

Стейси примига учудено. Те наистина говореха за съкровище! Къде беше попаднала?

— Какви истории? — попита тя и всички се спогледаха.

— Ти сигурно си ги чувала — каза Туту Ева.

— Не, не съм. Наистина. Аз търся в пещерите нещо друго...

— Група китоловци закопали богатство от перли и нефрит в Смарагдовите очи — каза Ивон. — Това е една от легендите на Кауай. Според нея капитанът на кораба се оженил за една от нашите пра-пра-прабаби и приел нейното име. Но може би е само легенда. Никой не знае.

— И никой не обръща особено внимание на това — добави Кийт. Стейси се усмихна слисано.

— Трудно е да се повярва. Не знаех нищо за съкровището. — Тя почувствува болка, когато някои членове на семейството размениха погледи. — Не, наистина не знаех.

— Всъщност няма значение — каза меко Туту Ева. — Да гласуваме. Всички, които са съгласни Стейси да изследва пещерите, да вдигнат ръка.

Всички вдигнаха ръце.

— Против? Добре. Можеш да изследваш пещерите.

Стейси въздъхна облекчено.

— О, благодаря ви! Благодаря много на всички. И ако открия съкровище, каквото наистина не търся, но ако го открия, обещавам да

ви го предам.

— Ти ще прецениш най-добре — каза безгрижно Туту Ева. — Сега ми се ще да хапна *пои* и малко от прасето.

Така мислеха и останалите Моокини. Кийт помогна на Капоно да изрови димящото прасе от жартата, докато останалите наредиха купи с *пои*, подноси с манго, гуава, папая и ананаси, наред с другите островни деликатеси. По-младите седнаха на тревата, докато възрастните членове на клана се събраха на една маса заедно с Туту Ева, която ги подкани да си кажат молитвата преди ядене.

Стейси бе гладна. Не беше яла цял ден и всичко имаше прекрасен вкус, но все още беше толкова притеснена, че успя да си вземе само няколко хапки.

Като гледаше отчаяно почти пълната си чиния, тя сложи ръце в скута си и се премести на сламената рогозка, която Кийт беше прострял, за да не си изцапа роклята от тревата.

Той седеше до нея и като забеляза, че не яде нищо, остави наполовина изядения си банан в чинията и хвана ръката ѝ.

— Не можем ли да ти намерим нещо, което да ти хареса? — попита Кийт загрижено.

— О, не, не е това. Просто съм изморена и развълнувана. Толкова се тревожех...

— Тук не е позволено да се тревожиш. Против нашия закон е. Трябвало е да знаеш, че ще очароваш семейството и ние ще ти позволим всичко, което поискаш.

— Олга ми казваше същото — усмихна се тя леко.

— Олга е умна жена. И много пряма. — Той взе банана си. — Опитай го. Чудесни са — местно производство.

Тя се поколеба за миг, после се подчини. При навеждането на главата си Стейси докосна пръстите му с брадичката си и Кийт ѝ се усмихна, когато тя го погледна.

— Отхапи си още — подкани я той.

— Наистина, Кийт, не мога повече — поклати глава Стейси.

— Ти вероятно не си яла цял ден. Освен това не си спала въобще — като изключим следобедната дрямка, така че не можеш да пропуснеш вечерята.

— Следобедна дрямка? — повтори тя тихо. Той сигурно се подиграваше. Не беше спряла да гледа часовника, броейки дългите

часове, което беше допринесло сега нервите ѝ да са изопнати до крайност и да ѝ се повръща. Ако тревогите бяха нещо противозаконно на Кауай, тя вече бе заслужила доживотна присъда.

— Виждаш ли? Ти току-що пребледня — каза Кийт строго. — Трябва по-добре да се грижиш за себе си.

— Ти се тревожиш за мен — каза Стейси и когато той не разбра намека ѝ, добави: — Това е противозаконно тук.

— Направо ме срази — засмя се Кийт. — Но трябва да признаеш, че ти имаш нужда от някой, който да се грижи за теб.

— Не, нямам.

— Няма ли да ти е приятно някой да мисли и да се притеснява за теб?

Без да се замисля, тя се заигра с косата си.

— Аз си имам Олга.

— Нямах това предвид.

Стейси погледна към пълната си чиния, за да няма нужда да гледа повече към него. Усещаше върху себе си силата на погледа му, горещ като лава.

„Няма да го погледна, няма...“

Но тя не можеше да се овладее и накрая, борейки се със себе си, вдигна глава.

— Стейси — каза Кийт и дъхът му се усещаше върху врата ѝ. — Стейси, какво правиш с мен?

— Аз ли? — Тя зяпна от учудване.

— Имаме си котенца! — извика Лани от къщата. — Кика, ела да ги видиш!

— Лани Палиолаха, ти имаш прекрасно развито чувство да се намесваш точно когато не трябва — каза Кийт с глас, който можеше да се разбере само от Стейси. Той махна на племенницата си: — След малко.

— Сега! — помоли се тя. — Толкова са хубавички!

— Не закачай чичо си! — нареди ѝ Мейл. — Той се опитва да яде.

Сякаш за да докаже думите на сестра си, Кийт взе малко манго, поднесе го към устата си, но след това поклати глава и остави парчето обратно в чинията.

— Какво има? — попита Стейси.

— Аз също не мога да ям сега. — Очите му блестяха. — Прекалено съм развълнуван.

— Помолих те да не ме насилваш повече — намръщи се тя.

По лицето му премина сянка от неговата игрива усмивка и както преди, очите му светнаха закачливо.

— При нас това не се нарича „насилване“.

— А как му викаете? — поклати глава Стейси.

— Забавление. Сближаване на двама души. — Той, изглежда, щеше да каже още нещо, но вместо това, почеса носа си замислено и вирна глава.

Някаква топлина се разля в стомаха ѝ и изби чак по бузите. Тя не можеше да се защитава от него. Чувстваше се като неопитна ученичка — каквато си и беше.

— Бих искала да спреш да се опитваш да ме... насилваш. Няма да ти е никак забавно, а и как ще ти бъде, ако спечелиш само защото ще ме е страх да не промениш решението си за пещерите.

— Сериозно ли мислиш, че играя някаква игра с теб? — Кийт се засмя тъжно. — Не ми ли вярваш?

Да вярва на мъж с неговата слава на най-красив островитянин и заклет ерген?

Той стисна ръцете ѝ и потърка с устни кокалчетата на юмруците ѝ. Тя въздъхна и тръпка премина по тялото ѝ.

— Не ми ли вярваш? — попита Кийт закачливо.

— Не и докато мога да те изхвърля — отговори Стейси, изненадана от собствената си безочливост.

— Какво ще кажеш Олга да ме хвърли? — засмя се той.

— Тя е била гюлетласкачка.

— Още по-добре.

— Кика! Ела да видиш котенцата! — извика Лани. — Можеш да я целунеш и след това.

Всички Моокини се засмяха. Стейси започна да върти очи и вдигна рамене, сякаш да се защити.

— О, не! — каза Кийт, посягайки към рамото ѝ. — Ще провалиш цялата полза от масажа ми.

Стейси се изправи.

— Може ли да видя котенцата, Лани? Ще ми ги покажеш ли?

— Разбира се! — каза малкото момиче.

— Ти не играеш честно! — промърмори Кийт.

— Аз изобщо не искам да играя. — Тя се изправи и тръгна към Лани.

— Кой знае? — Той скочи на крака и я настигна.

Капоно каза нещо на хавайски, когато двамата минаваха покрай него, и Кийт поклати глава почти ядосано.

— Какво каза той? — попита Стейси. — Нещо за мен ли?

— Донякъде, но всъщност се отнася само за мен — отговори Кийт загадъчно.

* * *

— О, не са ли очарователни? — попита Стейси, галейки едно подобно на сива топчица коте. То мигаше срещу нея с големите си очи и мяукаше.

В спалнята на Туту — стаята, в която беше преспал толкова нощи, когато беше момче, той наблюдаваше тези две женски същества — племенницата си и своята... своята какво? Приятелка? Тя със сигурност не беше нещо повече от приятелка. Поне засега.

О, но той искаше тя да му бъде...

Стейси стоеше до тапетите, които майката на Кийт беше изрисувала на ръка. Тя приличаше на някаква принцеса със своите прелестни дрехи и черните си коси, които пръстите му горяха от желание да разпуснат върху раменете ѝ. Внимателният и обичлив начин, по който Стейси галеше котенцата, разкриваше вътрешната ѝ топлина, която той знаеше, че притежава, но още не бе споделила с него.

— Толкова е хубаво — каза тя, седнала на старото двойно легло, покрито с юрган, който Туту Ева беше ушила.

— Можеш да го задържиш, ако искаш — каза Лани и ѝ подаде котето. — Туту иска да запазя само едно.

— Бих искала. — Стейси потърка носа си в лапите на малкото същество. — Но няма как да го взема в самолета.

Незнайно откъде, в душата на Кийт се появи странна борба. Но какво, за бога, беше това чувство? Може би тъга? Или загуба? Тревога?...

— Поне му дай име — предложи Лани. — То ще продължи да бъде твое дори и след като заминеш.

Да замине? Той погледна към Стейси. Борбата вътре в него беше свързана с мисълта за нейното заминаване.

О, но това е глупаво! Разбира се, че тя ще си тръгне. Тя идваше от континента, както всички други жени, с които Кийт флиртуваше и понякога водеше в дома си.

Но приличаше ли тя на другите? Със сигурност беше по-красива от всички предишни, но в нея нямаше нищо по-специално.

Нямаше ли?

Кийт вече знаеше отговора на този въпрос и се намръщи. Какво ставаше с него?

— Чичо Кика!

Той се учуди. Лани и Стейси сочеха към него и се тресяха от смях.

— Какво има? — попита той, напълно объркан от чувствата, които бушуваха в него. В първия миг си помисли, че е прекалил с бирата или с нещо друго. А може би си бе изгубил ума? — Какво има? — попита отново.

— Не виждаш ли? — попита Лани и тя и Стейси започнаха отново да се смеят. — Котето! — посочи племенницата му.

Такова малко животно все още нямаше изградени хигиенни навици и току-що го беше доказало върху белите му джинси.

— По дяволите!

— Ти не го видя! — ликуваше Лани. — Ние двете ти кресняхме да го сложиш в кутията, а ти не ни чу! — Кискайки се, тя го оципа по носа. — А сега се изчервяваш, чичо Кика!

— По-добре ги свали — чу се глас от вратата. Беше Мейл. — Трябва да ги изперем веднага.

— Не се притеснявай — каза той, гледайки към Стейси. Тя, както и Лани, се смееше, но имаше нещо странно в изражението на лицето ѝ. Любопитство, загриженост, а може би... надежда?

— Не — каза Мейл. — Събувай ги! Сигурно имаш чифт панталони тук някъде.

— Никой не носи неговия размер. Ще трябва да сложи някоя от роклите на Туту.

— Глупости. Може просто да увие една кърпа около кръста си — настоя сестра му.

Кийт кимна. Той беше готов да облече каквото и да е, стига тези жени да спрат да го гледат толкова втренчено. Чувстваше се, сякаш бе в лекарски кабинет и всеки, освен него, знаеше, че е хванал някаква болест.

— Ще се преоблека в банята — каза той сърдито. — Мейл, донеси ми нещо, което да сложа.

Кийт закрачи горделиво и тъкмо влизаше в банята, когато чу Мейл да казва:

— Лани, мисля, че чичо ти си намери някой, който да му подхожда.

— За какво говорите? За котето ли? — попита Стейси.

Като държеше вратата отворена, той се спря.

— Да, мис Ливингстън. Имах предвид котето — каза Мейл.

Но Кийт долови веселата нотка в гласа на сестра си, която издаде лъжата ѝ. Котето бе последното нещо, за което тя си мислеше... както и той.

Може би се разболяваше.

— Хм — промърмори той и влезе в банята.

Когато се появи няколко минути по-късно, увит от кръста надолу с някакъв кафяв плат, изражението на лицето на Стейси го накара да се почувства благодарен на котето за инцидента върху джинсите. Тя го гледаше като хипнотизирана.

Очите ѝ бяха зелени. Зелени като доларова банкнота, би казал баща му. Кийт въздъхна. Не беше виждал Джералд Мактавиш почти две години и с напрежение си спомни за последната им среща. Той беше отхвърлил предложението на баща си да му стане съдружник в неговата компания и Джералд си тръгна оскърбен. „Ти си същият като останалите безделници! — беше наругал той единствения си син. — Бива ви само да лежите на плажа по цял ден, когато могат да се печелят пари и да се използват добри възможности. Не мога да си представя как изобщо се забърках с тези хора, но ми е мъчно, че те виждам да се превръщаш в туземец, Кийт.“

Е, това вече беше минало. А тук е Раят и тревогите са забранени.

Той се усмихна на Стейси, която все още го разглеждаше, въпреки че се преструваше, че се забавлява с котетата.

— Е, мислиш ли, че ще ме приемат така в Охайо? — попита Кийт, позирайки пред нея.

— Аз съм от Мичиган — отговори тя. — Там сега вали сняг.

— Колко отвратително!

— Аз обичам смяната на сезоните.

— И тук има сезони. Понякога вали ужасно много — засмя се той. — Разбира се, Кауай е едно от най-влажните места на земята.

Като че ли природата го чу и в този момент по покрива закапа. Дватамата погледнаха нагоре.

— Дано Олга е на закрито — каза Стейси загрижено.

— Дъждът е топъл — напомни й Кийт. — Няма да й навреди. Тук, на Хаваите, ние буквално го посрещаме, крачейки. Не спираме да вървим и не се опитваме да търсим подслон. Виждаш, че аз дори нямам нужда от душ — продължи той, припомняйки си вчерашния разговор в ресторанта. Боже господи, бяха се срещнали едва вчера, а му се струваше, че я е познавал винаги. Отново почувства някаква борба вътре в себе си.

— Ако можеш да понесеш хладкия порой, предлагам ти да се поразходим малко.

„О, как само настръхна тя, сякаш се обгради с крепостна стена“ — помисли си Кийт.

— Ще ти хареса — обеща той, надявайки се, че изглежда искрен.

— О, наистина ли? — попита Стейси провлачено. — И къде искаш да ме заведеш?

„Където пожелаеш“ — каза той наум, но пред нея отвори невинно очи и отговори:

— До две пещери, които са наша собственост.

Тя подскочи толкова рязко, че малкото коте в ръцете й измяука.

— Имаш предвид Смарагдовите очи? — попита Стейси, пристъпвайки към него.

В първия миг Кийт помисли, че тя ще се хвърли в прегръдките му, както направи тази сутрин, когато й разреши да изследва пещерите.

Тази сутрин... През целия ден той се сещаше за нейните прекрасни целувки и мечтаеше да получи още от тях.

Но този път Стейси се въздържа. Въпреки че тялото ѝ се допря до неговото, тя притисна към гърдите му котето — малкото щастливо животно — като броня.

Тя беше толкова внимателна и предпазлива, че почти го засегна. Той не се въздържа и я хвана за ръка.

— Стейси, моля те! Караш ме да се чувствам като не знам какво. Не мога да не флиртувам с теб, но всеки път, когато го правя, се чувствавам, сякаш върша престъпление. Толкова ли съм противен?

Очите ѝ трепнаха и тя сведе поглед към котето. На Кийт му се стори, че я чува да казва тихо „не“, но не беше сигурен.

— Стейси?

— Да вървим да разгледаме пещерите — каза тя, вдигайки глава. Бузите ѝ бяха червени.

* * *

За Стейси вървенето през гъстата растителност в къщата на Туту беше като разходка в цветарски магазин. От парапетите и цветята се стичаха сребърни капки от доскорошния дъжд, които приличаха на стичаща се лунна светлина, събираща се в малки локви под клоните.

Кийт беше бос и, изглежда, не забелязваше как чорапите на Стейси се закачаха в къпиновите храсти. Тя нямаше намерение да носи чорапи, но след като видя тена на присъстващите в „Багис“, се срамуваше да показва белоснежните си крака.

Краката му бяха тъмни и мускулести като на истински полинезиец и той се промъкваше с изяществото и лекотата на дива котка.

„Самият Кийт е като котка“ — помисли си тя, чувствавайки се приятно, когато той я прегърна през кръста, за да я води.

Какво щеше да стане, ако я накараше да се влюби в него?

— Ела тук, Стейси — каза той меко, изтръгвайки я от нейните мисли.

Тя се подчини и за момент помисли, че ще я целуне и че ще му позволи. Вместо това, той се отдели от дърветата и каза:

— Мадам, гондолата ви очаква.

Зад дърветата луната се отразяваше в неподвижната вода. Точно под краката на Стейси се люшкеше лодка.

— Ще трябва да гребем дотам — обясни Кийт. — До пещерите може да се стигне само по вода.

— Да, знам — кимна тя. — Подробно съм проучила тези пещери. Той присви очи подозрително.

— Тогава сигурно си прочела легендата за съкровището на капитан Коле.

— Не.

От притеснение по лицето ѝ се появиха бръчки. Тя си беше мислила, че знае всичко за Смарагдовите очи. Ами ако грешеше? Ако Огънят на Пеле не хвърли хайвера си до три седмици? Нейната кариера — единственото нещо, което я интересуваше — щеше да бъде провалена.

— Дори намек ли нямаше? — попита той.

— Казах ти, не! — отсече тя. — Защо никой не ми вярва? Защо всички продължават да мислят, че лъжа?

— Успокой се! — Кийт заразтрива врата ѝ. — Отново си схваната. Ти си много напрегнат човек. Трябва да приемаш живота по-леко.

— Ти не знаеш нищо за мен — каза Стейси отбранително, качвайки се в лодката, докато той я държеше за ръка.

— Знам, че имаш нужда от масаж — усмихна ѝ се той широко. — Случи се така, че аз съм добър масажист.

— Хайде да отиваме! — Гласът ѝ прозвуча пискливо и тя веднага се смути. — Извинявай, ти си прав. Много съм схваната. Вложих цялата си енергия в моето изследване и все още имам да извървя дълъг път.

Кийт отвърза лодката и скочи в нея. Стейси седна срещу него, а той се хвана за греблата.

— Сигурно говоря така, сякаш те поучавам — промълви той. — Съжалявам, Стейси. Просто не виждам смисъл да прекарвам живота си лошо. Вярвам, че ние сме тук, за да се наслаждаваме на живота. За мен нещастieto е единственият грях.

— А аз съм твърда поддръжничка на пуританската етика — каза тя. — Говоря за противоположностите.

— Ти знаеш какво казват хората.

Кийт потопи греблата във водата. Лодката се отдели от брега и се плъзна по лунната пътека.

— Какво казват?

— Противоположностите се привличат.

Стейси се обърна настрани и заразглежда спокойната вода.

— Е, така казват — оправда се той.

— Откъде би могъл да знаеш? — изгледа го тя. — Ти привличаш всекиго.

— Аз... — Кийт спря объркан.

Вероятно защото не притежаваше достатъчно смелост да отрече истината, реши тя.

— Преди време бих се съгласил с теб — каза той накрая.

Стейси се изчерви, защото все още вярваше, че е права, въпреки отговора му. Мисълта, че Кийт би се отнасял с всяка друга жена както с нея, я караше да се чувства като представител на някакво стадо, а не като човек, който означава нещо по-специално за него.

Но тя не искаше да бъде нещо специално за него. Всичко, което желаше, бе да приключи изследването си и да се върне в Мичиган, за да довърши своята работа. Ако изобщо откриеше нещо, за което после да пише.

— Стейси?

— Извинявай, прилошава ми — каза тя, послъгвайки наполовина. — Полетът ме изтощи много.

— Може би трябваше да го отложим за утре, но знаех, че си нетърпелива да видиш пещерите.

— Благодаря ти. Наистина го оценявам.

Те преминаха от светлина в сянка и отново излязоха на светло. Очите на Кийт бяха като две сини лагуни, докато той я разглеждаше. Единственият звук, който се чуваше, беше приятното потапяне на греблата във водата и рядкото изскърцване на дърво.

— Погледни — каза той, посочвайки зад себе си. — Пристигнахме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отдясно на лодката се виждаха две широки пещери, които зееха от двете страни на една вдатина в подковообразния залив. Те наподобяваха сближени очи на великан, с нос от лава помежду им.

— През деня зелената вода е като ириси — обади се Кийт. — Някои хора казват, че земята наоколо е лицето на морска богиня. Тя стои в дъното на света и наблюдава нас, простосмъртните, за да се увери, че тачим съществата от нейното царство.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Стейси. — Наистина прилича на лице.

Сърцето ѝ биеше силно. Това беше мястото. Смарагдовите очи!

— Загадъчно място, нали?

— Красиво е! Гледката е изумителна — въздъхна тя.

— Да, наистина — отвърна тихо Кийт.

— Ех, да имахме фенерче...

Тя застана на колене и се взря в тъмнината. Малко след като изрече това, сноп светлина прониза сенките.

Изумена, тя видя Кийт да държи малко сребристо фенерче. Той го насочи към един сак в краката си, който отвори с една ръка.

— Фенер — каза той и ѝ го показа. — Въже, лопата, кирка, фотоапарат и... шампанско.

— Шампанско! — извика удивено тя.

Той освети етикета.

— „Мое е Шандон“. Избрах най-доброто, за да отпразнуваме общия ни късмет.

Тя го изгледа недоумяващо и той обясни:

— Твоят, че получи разрешение да изследваш земите ни, а моят — че те срещнах.

Стейси се чудеше дали той може да забележи усмивката на лицето ѝ.

— Не съм вкувала шампанско от деня, в който получих бакалавърска степен. Аз съм една от пословично недояждащите си

студентки.

— Според мен изглеждаш чудесно. Наистина Туту иска да те поугоя малко. Знаеш ли, нейната баба е тежала почти сто тридесет и шест килограма. За времето си тя е била много хубава.

— Ами ако това би те успокоило, ще ти кажа, че майка ми също мисли, че съм много слаба — каза тя.

Кийт загреба към отвора на едната от пещерите.

— А тя не мисли ли, че и учиш прекалено много?

Стейси сви вежди.

— Тя изобщо не знае какво да мисли за мен. Може да се каже, че съм зубрачка още от прогимназията...

— Не те разбирам.

Тя не искаше да му разказва за миналото си, но гласът му издаваше искрен интерес и думите започнаха сами да се ронят от устата ѝ.

— Бяхме много бедни. Мисля, че баща ми се чувствуваше потиснат, че има толкова много деца... Както и да е. Той беше много високателен към всички нас. Тъкмо бях започнала да получавам добри бележки, за което той много ме хвалеше, когато...

Гласът ѝ заглъхна.

— Сигурно ти се струвам много сантиментална. Нека да отворим шампанското.

Тя се протегна към изстудената бутилка. Кийт пусна веслата и хвана ръцете ѝ.

— Не, разказвай нататък.

Стейси сви рамене и продължи:

— Няма много за разказване. За мен образованието бе начин да спечеля неговата любов и да избегна бедността. От дванайсетгодишна уча почти непрекъснато. Отчаяно исках да спечеля стипендия за колежа, разбираш ли?

Тя се засмя малко пресилено и продължи:

— Мисля, че тази тема ме потиска. Нека да я сменим, а?

Последва дълга пауза. После Кийт каза:

— Ето, вземи фенерчето. Ще влезем в пещерата отдясно. И като завържем лодката, ще отворим шампанското.

Малко смутена, тя се съгласи. Беше казала твърде много, беше обсебила вниманието му и бе смутила и него. Все пак това беше едно

райско място, където щастливите туземци по цял ден играеха и се надсмиваха на хленчещите туристи. Тя не се съмняваше, че Кийт е имал щастливо детство. Като се изключи фактът, че родителите му бяха разведени. И тя се чудеше каква ли бе причината за това.

Прекосяваха прага на пещерата. Стейси разпръсна светлината с фенерчето си и зяпна от изумление пред разкрилата се гледка. Водата хвърляше зелени отблясъци към стените и свода на пещерата. Лодката се движеше много бавно и засилваше мъчителната илюзия, че се намират под вода, и усещането, че са стражи, изпратени от морската богиня, за да бранят нейните владения. По-навътре те видяха един малък водопад, който блещукаше над сочните папрати наоколо, и безспирният поток падаща вода звучеше като далечен музикален съпровод на силното туптене на сърцето на Стейси. Струпани един върху друг камъни образуваха дълга полукръгла тераса, а вляво от нея един коридор се губеше някъде в самата стена на пещерата.

— Фантастично е — каза тя. — По-красиво е, отколкото си го представях. Защо никой не споменава водопада?

— Той е съвсем малък. Вероятно се е образувал от ерозията, доста време след като описанията, които си чела, са били написани.

— Може би си прав. Чудя се какво ли още друго се е променило.

Дали онези китоловци наистина бяха видели Огъня на Пеле, мислеше си тя. Дали рибата съществува и до днес? Възможно ли бе да се появи отново, както тя предричаше?

— Виждаш ми се много по-унила, отколкото си мислех, че ще бъдеш — каза Кийт, насочвайки лодката към терасовидните очертания. — Надявах се отново да се хвърлиш в обятията ми.

— Просто си мислех за Олга — излъга Стейси, защото все още бе твърдо решена да запази в тайна истинската причина за идването си тук.

— Предполагам, че искаш да се връщаме скоро.

В гласа му тя долови нотка на разочарование и съжали за това. Но той се лъжеше. Тя искаше да прекара цялата нощ в недрата на пещерите, да ги изследва, да види с очите си това, за което само беше чела.

— Ами всъщност... — започна тя, но бързо спря, защото в този момент Кийт се изправи и стъпи с единия си крак върху стърчащите заоблени камъни. Обаче изглежда, му бе доста трудно да се изкачи.

— Хлъзгаво е! — каза той. Опитвайки се да запази равновесие, заклати лодката. — Още малко и...

Размахвайки ръце, той падна назад, претърколи се в лодката и я преобърна.

— Дръж шампанското! — извика той, преди Стейси да се катурне във водата.

Мислейки, че иска да предотврати евентуален удар по неговата или нейната глава, тя го послуша и сграбчи бутилката. Беше твърде късно, когато осъзна, че е трябвало да насочи силите си към спасяването на фенерчето или веслата. Прегърнала шампанското, тя се крепеше над водата и се въртеше в кръг, опитвайки се да напипа края на преобърнатата лодка.

— Кийт! — извика тя. Кръвта ѝ се смрази, когато не последва никакъв отговор. — Кийт! — извика отново.

От черните води се изтръгна стон.

— Ударих си главата — изстена Кийт. — Мисля, че раната кърви.

— Господи, Кийт! Къде си? Можеш ли да плуваш към мен?

Топли пръсти се плъзнаха по талията ѝ.

— Ето ме.

Пръстите запълзяха нагоре и срещнаха дъното на бутилката.

— Спасила си шампанското?

— Голям подвиг, няма що... — подхвърли иронично тя и напрегна всички сили, за да прикрие непосредствената си реакция на неговото докосване.

— Трябваше да спася нещо по-полезно. Мислиш ли, че ще успеем да обърнем лодката? Трябва да намерим лекар!

— Нищо ми няма — отвърна той небрежно. — Само искам да си почина малко. Лодката може да плава и без да я обръщаме. Хайде да стъпим на камъните. Тук някъде трябва да има подводна тераса. Ето я!

Кийт я прихвана през кръста и стъпи на камъка. Той я държеше здраво, сякаш за да се увери, че тя няма отново да падне във водата.

— Хайде, ти се качи, а аз ще потърся въжето на лодката.

Тя се поколеба и той я потупа насърчително по бедрото. После добави:

— Не се страхувай!

— Изобщо не се страхувам — малко обидено отвърна Стейси. — Май ще е по-добре аз да потърся въжето, а ти да се изкачиш на

скалата. Може да си получил сътресение на мозъка. Представи си, че изгубиш съзнание, докато си под вода.

— Но аз... — Кийт въздъхна. — Добре, ти печелиш! Но искам да бъдеш много внимателна, а аз ще остана тук, докато го намериш. После заедно ще се изкачим.

Стейси се поколеба.

— Аз все още мисля, че трябва да се връщаме колкото се може по-скоро, защото е възможно нараняването ти да е сериозно.

— Не е!

— Но, Кийт...

— Моля те, Стейси... Просто намери въжетото.

— Добре тогава.

Тя се гмурна, откри корпуса на лодката и започна да опипва вътрешната ѝ част, докато намери прикрепеното за нея въже. Изплува победоносно, като държеше края на въжетото над водата. Скоро обаче осъзна, че той не би могъл да го види в тъмнината и извика:

— Хванах го!

— Чудесно! Ще го завържа за някой камък.

Кийт взе въжетото и се залови за работа.

— Всичко е наред. Хайде, открих по-лесен начин да се изкачим.

Отне им около минута да се покатерят на скалите. Най-отгоре те бяха изненадващо гладки и беше страшно удобно да седиш на тях с опънати крака.

— Чувствам се като Робинзон Крузо — каза Стейси и подскочи от веднага последвалия силен звук.

— Шампанското е отворено! — обяви Кийт. — Наздраве за Стейси и дано тя открие това, което търси!

Гърлото на бутилката си проправи път към Стейси в тъмнината. Тя се поколеба за миг, преди да я поеме, и после каза:

— И за Кийт, който не може да пази равновесие!

Стейси отпи една глътка и добави:

— Това шампанско е по-добро и от нес кафето.

Кийт постави ръце върху нейните и ги задържа там, докато вдигаше бутилката към устата си.

— Имаш право, макар че аз рядко пия нес кафе.

— А на мен почти не ми остава време за друго.

Те седяха близо един до друг, краката им се допираха и Стейси усети, че ѝ е трудно да диша нормално. Искаше да се отмести, но без той да забележи това.

— Нямам време да пия нес кафе. Предпочитам кола.

— Аз обикновено си купувам една от автомата, преди да вляза в час. Казах ли ти, че работя и като асистент — преподавател?

— Водиш напрегнат живот, Стейси — каза той. — Твой ред е за глътка.

— Може би не трябва да прием повече. Ти си контузен...

— Та това е само една малка цицина. Ето тук. Дай си ръката.

Тя очакваше да докосне влажното му чело, но за нейна изненада, той притисна ръката ѝ към устните си, които бяха учудващо сухи, изящно гладки и много съблазнителни.

— Моля те, Кийт, недей! — прошепна тя несигурно.

— Какво каза, мила? Не те чух.

— Казах... — Тя преглътна. — Кийт, моля те, не сега. Може да си сериозно контузен.

— Пронизан от стрелата на Купидон?

— Бъди по-разумен, Кийт — каза тя.

На нейния умолителен вопъл Кийт отвърна с гърлен смях.

— Какво смешно има? Защо не ме послушаш?

— Задаваш твърде много въпроси — също като жена от континента. Ако не бързаш толкова, може и да получиш някои от отговорите.

Той отново долепи пръстите ѝ към устните си. Внезапна тръпка се плъзна по цялото ѝ тяло и тя пое дълбоко въздух, за да сподави въздишката на удоволствие.

Само звукът от капките на дремливия водопад нарушаваше пулсиращата неподвижност между Кийт и Стейси. Дали той чуваше как бие сърцето ѝ, питаше се тя. Дали можеше да разгадае обърканите ѝ мисли и разпилени чувства?

— Стейси, знаеш, че те желая, и мисля, че и ти ме желаяш. Забелязах как ме гледаш, как очите ти не ме изпускат.

Някъде дълбоко в себе си тя се мъчеше да отрече истинността на думите му, но не успяваше.

— Прав ли съм, Стейси?

— Проблемът не е в това.

Тялото ѝ гореше така, сякаш бе седнала твърде близо до буен огън. Всъщност тя самата бе огън! Богинята на Огъня Пеле не беше единствената обитателка на Хаваите, която управляваше природните стихии.

— Аз... — „почти не те познавам“, искаше да каже тя, но знаеше, че той би отговорил с нещо от рода на: „Какъв по-сгоден случай да се опознаем по-добре?“.

Кийт въздъхна в тъмнината.

— Пийни си още шампанско — каза той, като я побутна леко с бутилката, докато освобождаваше пръстите ѝ.

— Да ме напиеш ли се опитваш?

— Да те отпусна по-скоро. Би могла да се възползваш от това.

— Каза ми го вече. И то неведнъж...

— Никога не съм виждал по-схванати рамене от твоите!

— Предполагам, че е, защото се прегърбвам над книгите — каза тя.

— Е, тук е доста тъмничко за четене и слава богу. Пък и без това не си взела книга. Затова отпусни се назад, дишай дълбоко и се наслаждавай на нощта.

Стейси се поколеба:

— Не мога да пия много. След снощи...

— Онова не беше истинска бира. Но ти няма да откажеш първокласно френско шампанско, нали?

— Аз наистина не трябва да пия.

— Ние никога не казваме „трябва“. Тази дума тук е *капу*. Тя води до бръчки и болки в кръста. Сега ми кажи, че не искаш повече и аз ще се съглася.

Тя се замисли. Шампанското бе наистина страхотно.

— Ще си пийна още малко — каза тя.

Кийт се засмя и отвърна:

— Добре, Стейси!

* * *

Извън пещерата, Хайна — богинята на луната, бавно поведе своя звезден влак през небето. Пеле бе безмълвна, а нейната сестра Лака —

богинята на вятъра, танцуваше по среднощното небе заедно с палмите и плискащите се вълни.

Нощни дъги от риби трептяха под водата, втурваха се към пещерата, влизаха в нея, гмуркаха се дълбоко надолу, за да подушат по свой си начин някоя потънала газова лампа, фотоапарат или джобно фенерче. После показваха глави над повърхността, за да клъвнат пръстите на един мъж и една жена, които стояха на ръба на скалите и пляскаха с крака във водата.

— О, гъделичатат ме! — засмя се Стейси, ритайки с крака. Тя отпи още една глътка от шампанското.

— Те те целуват, Стейси — отвърна Кийт и пое на свой ред бутилката. — Така, както аз искам да те целувам.

Макар че той не би могъл да я види, тя поклати пръст към него и заканително каза:

— Хей, господин Хукинуки, запази твоя *лемус* за себе си.

Той избухна в смях.

— Я кажи тази дума отново.

— *Лемус* — повтори тя, като сложи ръка на устата си. — Бутилката е почти празна.

— Съжалявам, но друга не съм донесъл.

— Обзалагам се, че е така.

— *Лима* означава ръка — каза той.

Стейси се намръщи на себе си. Чувстваше се толкова замаяна! И толкова глупаво!

— Мислех, че *лемус* е ръка — каза тя.

— Не, не е!

— Добре, тогава какво означава *лемус*?

Той отговори през смях:

— Задник.

— Така ли?! — Бузите ѝ пламнаха. — Мисля, че прекалих с пиенето.

— Аз пък мисля, че пи точно толкова, колкото ти бе необходимо. — Гласът му бе весел и топъл. — Дано само не те боли глава после. Туту приготвя чудесно лекарство против махмурлук, което неведнъж ми е помагало. Тя е лечителка — истинска *кахуна*.

На Стейси се стори, че пещерата се върти. *Кажуна, лемус, лима, уле...*

— Не съм ти казал какво значи *уле* — засмя се той.

Беше ѝ страшно трудно да говори. Тя отчаяно искаше да положи глава в скута му и да заспи.

— Какво означава *уле*? — попита тя.

— Това е едно нещо, което аз имам, а ти нямаш.

— Живец ли? — закиска се тя.

— Не!

Тя покри главата си с ръце.

— О, господи! Аз съм пияна. Две вечери една след друга... Никога няма да се оправя.

Той я потупа нежно по коляното.

— Не бой се! Имам чувството, че дори няма да си спомняш какво е било, мила моя. Не предполагам, че можеш да се напиеш от толкова малко. Не те ли е научила Олга как се обръща водка?

— Олга... — измърмори тя. — Тя ще се побърка от притеснение.

— Не мисля така.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто ти си жена, аз съм мъж и мисля, че на всеки, който ни вижда заедно, му става определено ясно, че ние двамата се харесваме. Съмнявам се Олга да предположи, че прекарваш нощта някъде другаде, а не с мен.

— Аз никога не го правя. Поне вкъщи... — каза тя, без да осъзнава какво му разкрива.

— Съвсем никога ли?

— Е, ако заспя в библиотеката — закиска се отново тя — или ако се видя с приятели например.

Стана тихо за миг.

— Ела тук — каза Кийт, разрошвайки косата ѝ. Той притисна главата ѝ до гърдите си, прегърна я с ръка и нежно я привлече към себе си. Изключително грижовно извади краката ѝ от водата и я премести от ръба на скалата.

Сякаш ток потече по тялото ѝ. Косата на тила ѝ настръхна, а устните и пръстите ѝ изтръгнаха, сякаш бяха вцепенени. С въздишка на уста тя попита:

— Какво... какво правиш?

— Шшт... Мисля, че на една госпожица Ливингстън ѝ е вече време да поспи.

Той въздъхна тежко и после добави:

— За съжаление...

След няколко минути бурните усещания стихнаха и на тяхно място Стейси почувства непреодолима нужда да се сгуши до него и да затвори очи. Най-после тя беше в обятията му, за които жадуваше толкова дълго.

— Най-накрая... — измънка тя.

— Какво каза, скъпа? — попита той, като притисна ухо до устните ѝ.

— Унасям се.

— Това е добре, Стейси. Спи! Аз съм до теб.

— Толкова ме е срам...

— Няма от какво. Аз знам, че ти не си една малка пияница в истинския живот.

Истинският живот... Какво е това истински живот, чудеше се тя със замъгленото си съзнание. Съществуваше ли наистина място, наречено Мичиган? Където имаше твърди дървени столове, плесенявали книги, смразяваща лапавица и нес кафе?

Не, те не съществуват! Истински живот бяха слънцето, цветята, смехът. И едни сини очи...

— Съкровище... — прошепна тя.

— Утре ще започнем да търсим. А сега заспивай.

Тя постави сънena ръка върху гладкото като мрамор рамо на Кийт. Той бе най-нежният, най-грижовният мъж на света. Да бди над нея в пиянския ѝ унес! Най-нежният, най-грижовният, най-красивият...

— Лека нощ, Кика — измърмори в просъница.

Той въздъхна отново.

— Лека нощ, Смарагдови очи.

* * *

Мина един час, после още един...

Стейси се въртеше, отваряше очи за миг и после пак заспиваше. През това време близостта ѝ караше Кийт да обезумява от желание по нея.

За всичко си беше виновен сам. Защо трябваше да разигравам този номер, смъмри се той. Да се прави, че обръща лодката случайно и пак от глупост да си удари главата. Той не искаше да стане толкова стихийно и слава богу, че пострадалата не беше Стейси.

Стейси измънка нещо насън, после въздъхна и се сгуши до него.

Разбира се, че ако ударената беше тя, той щеше да плува, теглейки лодката за въжето. Нямаше да му е трудно да го направи. В края на краищата от пет години той бе спасител на един от най-оживените плажове в света. Освен това прекарваше времето си повече в плуване и каране на сърф, отколкото в каквото и да било друго. А що се отнасяше до другото...

Стейси се размърда. Той погледна надолу и видя полуотворените ѝ зелени очи и объркания израз на лицето ѝ.

— Толкова ми е горещо... — измърмори тя. — Имам чувството, че горя...

— Ще премине. Случва се. И аз усещам същото.

— Наистина ли?

И когато той кимна утвърдително, тя затвори очи и отново положи глава на гърдите му.

„Събуди се, събуди се!“ — умоляваше я той. Вместо това тя заспа още по-дълбоко. Кийт преглътна тежко и опря глава на един от камъните.

— Знам, че си го заслужавам — каза той на черния свод на пещерата. — Наистина си го заслужавам.

* * *

Както и предния ден, Стейси се събуди от ослепителната слънчева светлина, която се изливаше над нея. Преди да отвори очи, в съзнанието ѝ проблесна мисълта, че плаща цяло състояние за стаята в мотела, а дори не спи в нея. После рязко се надигна, сграбчи натежалата си глава, но отново падна назад върху твърдото неудобно дърво.

— *Алоха какахиака!* — каза весело Кийт. Той седеше над нея в лодката и гребеше бавно. — Добро утро!

Тя се вторачи в него. Лежеше на дъното на лодката, а от дясната ѝ страна бяха сложени чорапите и сандалите ѝ. Иначе бе облечена в зелената си рокля, която беше напълно суха.

— Как попаднах тук? — попита тя, макар отговорът да ѝ беше ясен.

— Морските сирени го направиха. Те бяха избутали и греблата на брега. Когато се събудих, аз ги грабнах и обърнах лодката — с тяхна помощ, разбира се. И после те те пренесоха в лодката. О, да! Една прелестна морска сирена ти свали обувките и чорапите — въздъхна той. — Искях аз да го направя, но тя не ми позволи.

Стейси не успя да сдържи усмивката си.

— Каква мила дама! — каза тя.

— Да, много мила беше.

Той стоеше над нея и тя отново бе поразена от това колко сини бяха очите му. Те бяха в тон с ясното сияйно небе над него, а косата му приличаше на ослепителен слънчев ореол, пресукан с лунни лъчи.

Тя седна, залитайки, и очите ѝ срещнаха неговите. Опитвайки се да се покачи на седалката срещу Кийт, Стейси отново се отпусна. Ръцете ѝ бяха като гумени. Лудешката нощ беше унищожила всичките ѝ сили.

— Шампанското ми дойде много — измърмори тя.

— Не трябваше да ти давам да пиеш толкова — каза той с чувство за вина.

— Да ми даваш? Та ти почти насила ми го изля в гърлото.

— Само в началото. Но после не можах да се вредя от теб.

— Наистина ли? — попита тя тихо, прокара ръка през косата си и добави: — Нищо не си спомням. — Тя наведе глава. — Толкова ме е срам. Това не ми е присъщо. Та аз почти не пия, най-много една чаша вино...

Кийт се усмихна:

— Горے главата! Не си направила нищо, което не би трябвало да правиш.

— Това може да се тълкува по хиляди начини — въздъхна тя. — Това, което според мен не трябва да правя, и това, което ти мислиш, че не трябва да правя, са вероятно две коренно различни неща.

— Позволих си да си послужи с твоята дефиниция — засмя се Кийт. — Нищо не се случи, Стейси.

Тя преглътна и отвърна:

— Освен че си ми смъкнал чорапите!

Той поклати глава:

— Морската сирена го направи. Нали ти казах?

После добави сериозно:

— Не съм от тези, които биха се възползвали от ситуация като тази. Повярвай ми! — Той изпъчи напред гърди и продължи малко самокритично: — Просто не ми се е налагало досега!

Стейси се чувстваше неловко и това я накара да се отбранява.

— Да не искаш да кажеш, че ми има нещо само защото не съм ти паднала още в краката.

— Не, не е така — побърза да я увери той, вдигна глава и започна да я изучава с любопитен и малко отнесен поглед. — Всъщност нещо ми подсказва, че нашата връзка се развива много добре.

— Но... между нас няма... нищо!

Тя си пое дълбоко въздух. Наистина нищичко не помнеше!

Кийт пусна едно от веслата и докосна страната ѝ.

— Разбира се, че *има*, морска сирено — каза нежно той.

ПЕТА ГЛАВА

Кийт спря лодката пред дома на баба си, след което буквално завлече Стейси до къщата. Пред вратата тя отстъпи назад, защото се срамуваше от външния си вид и се притесняваше, че Туту Ева ще си помисли, че е прекарала нощта с Кийт, също като някоя случайна плажна кукличка от Калифорния. Но Кийт я убеди, че баба му няма да я укори.

— Освен това имаш нужда от една прилична закуска. Сигурно умираш от глад.

Той затвори палеца и показалеца си в кръг около китката ѝ.

— Погледни. Само кожа и кости си.

Накрая тя го последва в къщата, където бе посрещната топло от Туту Ева и Олга. Като видя двамата скитници, Олга нададе изтерзан вик и се хвърли в обятията на Стейси, като замалко не повали мъничката си приятелка на земята.

— Олга, съжалявам — извини се веднага Стейси. — Знаех, че ще се тревожиш. Лодката се преобърна и трябваше да прекараме нощта в пещерата, защото не успяхме да намерим веслата и... — Тя ококори очи и продължи: — Кийт, как ти е главата? Туту, той сигурно ще трябва да отиде на лекар.

— Анастася, престани, моля тебе! — прекъсна я Олга. — Аз има пристъп заради КГБ.

Стейси я погледна. Жената бе бледа и в кафявите ѝ очи проблясваха неизтрити сълзи.

— Какво?

— Те са тук! Аз слуша в тъмнина. Усеца как дребнат пред вратата.

— Дебнат! — поправи я Стейси. Тя притисна Олга силно към себе си и каза: — Олгавич, нали говорихме вече за това. КГБ не те преследва вече. В Америка ти си в безопасност.

Олга смръщи вежди.

— Забравила, че Хавай част от Америка — много смутена каза тя. — Но аз обижда Туту.

— Ето че се срещнахте — каза Кийт, целувайки баба си по бузата. — Добро утро! Надявам се, че не сме те разтревожили много.

Туту Ева го изгледа накриво.

— Не, Кика. Аз не се тревожа. — Тя посочи към Олга.

— Капоно я доведе тук. Обади се от мотела преди няколко часа.

— Аз събудила всички — каза окаяно Олга. — Чувства се като най-голям идиот в цял Западен свят.

— Всичко е наред — каза Кийт и я прегърна. — Чуйте ме сега, седнете всички за малко, докато приготвя закуската. Туту, Стейси би искала да си вземе душ.

Стейси се почувства неловко пред възрастната жена.

— Аз... аз паднах — измънка тя.

— Ще те оправим за нула време — усмихна ѝ се Туту и я поведе към банята. — Ще ти дам да облечеш една роба, докато изпера роклята. — Тя отново се усмихна през рамо и продължи: — Точно както предния път... Между другото, Кика, джинсите ти са сухи.

— *Махало* — каза на висок глас Кийт. — Ще ги обуя, след като приготвя закуската.

— Искаш да ти помогна? — попита Олга.

— Обзалагам се, че си истински спец в чупенето на яйца.

— И то с една ръка! — отвърна тя гордо.

Задната врата се плъзна и в стаята влезе Капоно.

— Олга! — извика той и като я видя, очите му светнаха. — Тук ли си?

— Чупим яйца — обяви Олга, като му даде знак да ги последва в кухнята.

— Приятелката ти е направила истинско завоевание — каза Туту на Стейси със същия онзи закачлив тон, с който Кийт говореше понякога. — Никога не съм предполагала, че тези момчета ще погледнат сериозно на нещо или на някого, но...

Тя само се усмихна, без да се доизкаже.

* * *

Когато започнаха да пържат омлетите, Олга се извини, че трябва да види Стейси и отиде в банята, където тя се преобличаше. Туту излезе, за да провери дали котенцата на Лани сучат нормално. Така Кийт и братовчед му Капоно останаха сами да пържат бекона в чугунения тиган на Туту.

— Честно, Капоно, с пръст не съм я докоснал — убеждаваше го Кийт. — Тя бе много уморена, а и доста шампанско изпихме.

— Ама и ти си избрал едно време, братко...

Капоно се почеса по главата и продължи:

— Не ми го побира умът. Искам да кажа, че тя е едно страхотно гадже и ти си имал прекрасната възможност и...

— Аз не бих говорил така за нея. Това я обижда.

Капоно изпъшка.

— О, не, Кика, само не това!

— Само не какво?

— Ами... да хлътнеш. Знаех си, че така ще стане, още като я видях да влиза в ресторанта. Още тогава го забелязах.

— Капоно, това са глупости. Нищо не си забелязал.

Кийт се зае с обръщането на бекона и пъкна няколко тоста във фурната да се затоплят.

— Така и така заговорихме за жени, ти какво ще кажеш за Олга? Забелязах как ти светнаха очичките, като я видях тук.

Капоно се ухили.

— Тя е голяма *уахине*, нали?

— Твърде голяма за теб, бих казал. Ако се забъркаш с нея, може да отнесеш някоя счупена ръка.

— Аз не се вживявам, Кика. За разлика от някои глупави островитяни, които познавам.

Кийт го изгледа с крайчеца на окото си.

— И аз не се вживявам.

— Ама разбира се... Не повече от цвъртящия в тигана бекон, братовчедо.

— Глупости! Казвам ти, че наистина не се вживявам.

Капоно протегна ръце напред.

— Абе, човече, та ние се караме! А никога не сме се карали. Дори и когато аз исках да продам ресторанта, който чичо Рей ни

остави. Какво ще кажеш да сключим примирие и след закуска да отидем да покараме сърф?

— Съжалявам, Капоно, но обещах на Стейси да ѝ помогна в търсенето на съкровището.

Каква лъжа! Той излъга най-добрия си приятел. Може би Капоно имаше право, като му каза, че се вживява твърде много. Но откъде можеше той да знае какво означава твърде много. Той нямаше опит в сериозните връзки с жените. До този момент всичко бе една голяма игра за него.

„Заради татко!“ — прошепна един тих гласец, но той не му обърна внимание и отново обърна бекона.

— Ех, Кика — каза печално Капоно, — загазил си, братко, и то здраво.

— Загазил?! Какво искаш да кажеш?

Капоно сви рамене.

— Ако ти не знаеш, аз ли да знам?

Туту Ева стоеше на прага зад тях, усмихваше се и продължаваше да подслушва разговора на любимите си внуци, без да изпитва и най-малко чувство за вина. Като матриарх, тя бе длъжна да знае какво става с членовете на семейството ѝ.

Възможно ли бе Кика да е влюбен най-после? Тя горещо се надяваше да е така. Промъкна се бързо в кухнята, преди те да са усетили, че стои на прага, ѝ прегърна двамата си яки внука.

— Готово ли е вече? Женското съсловие е гладно, Стейси облече една роба на майка ти, Кика. За някоя от моите е твърде мъничка.

— Също като динамита! — промърмори Капоно. — Малък, но може да те взриви с не по-малка сила.

Туту се повдигна на пръсти и целуна Капоно по бузата.

— Ами Олга! Толкова е умна и силна!

— Дааа... — каза Кийт и се втрени укорително в Капоно. — Какво имаш да кажеш за Олга, братко?

— Не е същото като при теб и Стейси — отвърна Капоно.

— Кое не е същото? — попита Туту Ева.

О, боже! Нима бе възможно и двамата да са се влюбили? Още по-добре!

— Нищо, Туту.

Загорелите бузи поруменяха и заприличаха на печени ябълки.

— Закуската е готова! — каза Кийт. — Ще сложа масата.

Туту нежно постави ръка на рамото му.

— Аз вече я сложих.

Очите ѝ танцуваха в очакване.

— Всичко е готово, прекрасни мои момчета. Всичко е на мястото си.

* * *

След закуска, докато Стейси и Олга миеха чиниите, Кийт и Капоно извадиха две китари и започнаха да свирят. Пръстите им бяха много чевръсти и се надпреварваха на бързите парчета, а бавните свиреха синхронно. Те изпяха една хавайска народна песен с плътни и силни гласове, от което Стейси я побиха тръпки. Олга също беше развълнувана.

— Звучи как руска бебешка песен — каза тя и подаде една шпатула на Стейси да я подсуши.

— Искаш да кажеш приспивна песен? — попита Стейси.

— Точно така. Анастася, ти свръхчувствителна. Също като мен. Харесва ти наше момче, да?

Преди Стейси да може да отговори, Кийт остави китарата и прекоси бавно кухнята.

— Дами, какво ще кажете за едно пътешествие из острова днес? — предложи Кийт и хвърли поглед към братовчед си, който отвори уста, но не каза нищо.

— О, това е най-добра идея в цял Западен свят — каза Олга в същото време, в което Стейси отговаряше:

— Благодаря много, но имам за четене. Освен това трябва да намерим откъде да наемем лодка, а и кола, предполагам — намръщи се тя. — Не можем да вървим пеш от мотела до лодката.

— Мотела не хубаво място! — каза Олга, потръпвайки.

Кийт се обърна към Стейси:

— Искаш да кажеш, че ще четеш цял ден? Тук?

Тя повдигна брадичка.

— Ти никога ли не четеш?

Очевидно той не разбра обидата.

— Разбира се, но аз живея тук. Мога да гледам брега Напали и плажа Лумахаи и обраслите с папрат пещери и водопадите Уайлуа всеки път, когато пожелаея. А също и залива Спаутинг и река Ханапепе и...

— Анастася — изстена Олга, — пропуснем всичко това заради статистически анализ?

— Аз мога да помогна — намеси се Капоно. — Водя счетоводните книги на ресторанта.

Олга го погледна въпросително:

— Знаеш всички термини, да?

Той сви рамене.

— Не, но бързо схващам.

— Може би по-добре ще е да си починем малко на плажа — прекъсна го Кийт, сякаш усещайки как Капоно губи почва под краката си. — Стейси е спала съвсем малко тази нощ.

Капоно и Олга като един стрелнаха Стейси с въпросителни погледи. Тя се почувства подозрително в красивата дълга синя роба на Нели, като бледа туристка в костюм на маскиран измамник. Направи безуспешен опит да не се изчерви и започна прекалено усърдно да бърше тежкия тиган на Туту.

— Това питие може да убие човек, ако прекали с него. Защо не поспиш малко сега, после ще се поразходим и довечера ще можеш да почетеш? — продължи Кийт.

В главата на Стейси отекнаха предупредителни сигнали. Не беше дошла на остров Кауай, за да изживява някоя романтична история. Беше тук, за да направи сериозни проучвания. Имаше да свърши още доста работа, преди да се появи рибата, и не можеше да си позволи да се разсейва.

Не можеше да си позволи и да се влюбва, добави едно пискливо гласче. Не и в него! Той изобщо не бе неин тип. Някой ден ще срещне и ще има нужда от интелигентен мъж, а не от някакъв си мускулест красавец, който е на мнение, че човек чете само когато няма какво друго да прави.

Но той не бе казал това, отбеляза един друг глас в негова защита. Той не бе казал, че не чете!

— Мисля, че този тиган няма да стане по-сух — каза Кийт.

Стейси погледна тигана и разбра, че търка едно и също място вече няколко пъти. После го върна на котлона и каза:

— Мисля, че съм по-уморена, отколкото предполагах. По-добре да се върна в мотела.

Олга се намръщи.

— О, не там, умолявам те, Анастася. Това място смразява.

— Можеш да се изтегнеш под някоя палма и да започнеш да работиш върху тена си — каза Кийт. — Но преди това ще трябва да се намажеш с плажното масло на Туту, защото иначе ще свършиш с първа степен изгаряне. Слънцето тук е безмилостно.

„Също като неговото упорство“ помисли си Стейси. Изведнъж се почувства толкова уморена, че ѝ бе трудно да мисли. Той бе настоятелен и имаше право. Тя наистина имаше нужда от сън.

— Добре, предавам се! Но не мисля, че да легна под някоя палма е най-добрата идея. Искам да се върна в мотела.

Олга започна да протестира, но Кийт каза:

— Окей. Отиваме в мотела.

Сбогуваха се с Туту и потеглиха с двете коли: Стейси и Кийт бяха в неговия джип, а Капоно ги следваше със своя раздрънкан стар „Тибърд“, който някога беше собственост на чичо им Рей.

— Същият чичо, който ни завеща „Багис“ — обясни Кийт, докато спираха пред мотела. — Преди беше истинска развалина. Славеше се само с желето от манго. — Той се усмихна. — След като наехме на работа всички мои приятели спасители, той отново започна да привлича туристите.

— Да, знам — каза Стейси. Кийт ѝ отвори вратата и тя слезе от джипа. — Прочетох за него в туристическия справочник.

— Май доста си прочела, преди да дойдеш тук, нали? — каза той и преплете пръсти с нейните.

— Аз винаги се подготвям предварително.

— Но има някои неща, за които не можеш да си готова, Стейси. Някои неща не можеш да научиш от книгите.

— Като как да хванеш добър тен например — каза тя дяволито.

— Хм, започвам да имам чувството, че се дразниш от мен.

Тя се смути.

— Ами аз...

— Но ти ме харесваш, нали? — попита самоуверено той. — За мен само това има значение!

Дали наистина беше така, питаше се Стейси. Преди да пристигне в Кауай, идеята да търси Огъня на Пеле я владееше изцяло. А сега?

— И мене още ми се върти глава от оная бира — чу тя да казва Олга, докато четиримата вървяха по дървения коридор. Стейси извади ключа.

— Но предпочита да се печа на плаж. Само си облича банския и идва, Капонович — продължи Олга.

— Чакам те!

Капоно се усмихна победоносно на Кийт и му каза нещо на хавайски.

— Знаеш ли какво? — продължи на английски той. — Има едно суперместенце надолу по брега. Ще отидем там с тибърда.

— Чудесно. Значи Анастася може поспи сама...

Олга изглеждаше обърквана.

— Искала да кажа, без никой да я безпокои.

Стейси усети върху себе си погледа на Кийт, който стоеше в очакване на нейната реакция на новината, че Олга ще я остави сама. Не каза нищо, отвори вратата и влезе в малката стаичка.

Олга се преоблече в банята за нула време: нахлузи една плетена блуза и дънките си върху банския и грабна сандалите и чантата си.

— Аз върна се по някое време — каза тя на Стейси. — Ти спи добре.

Тя примигна бързо, кимайки на Кийт.

— Досвидания. И горе глава.

— *Алоха!* До скоро, братовчедо! — каза Кийт на Капоно.

Веднага след това вратата се затвори и Стейси и Кийт останаха сами. Спогледаха се.

— Е, и? — проговори Стейси.

— Ами пристигнахме.

Тя подреди купчина от книги на нощното си шкафче, постави молива успоредно на линията и прибра калкулатора си в калъфа. Усещаше как Кийт стои неподвижно и я наблюдава. Чувстваше погледа му като пламък на свещ, поставена много близо до нея — не прекалено, че да я опари, но достатъчно, за да я стопли приятно.

— Стейси...

— Уморена съм — каза бързо тя. — Искам да спя.

Помисли си да отгърне покривката на леглото като намек за това, но в следващия момент размисли. Та тя дори не искаше да признае съществуването на леглото, докато той беше в стаята!

— Стейси...

Не можеше да повярва, че се държи така. За бога, тя беше една сериозна жена, работеща върху дисертацията си, а не някое осемнайсетгодишно момиче, което прекарва първата си ваканция само. Тя знаеше как да се държи с непознати мъже.

— Моля те, уморена съм — повтори тя, този път по-твърдо, и се обърна към него.

Но той си бе тръгнал.

— Ох! — възкликна тя стреснато и не по-малко разочаровано. После поклати глава и измънка: — О, господи! Не може да бъде! Искях само да намеря моята риба и да се върна в Мичиган.

А сега?

— Уморена съм — каза тя на глас, за да заглуши неизказания отговор на въпроса.

После се пхна под чаршафите, праметна робата на Нели през края на леглото, а сърцето ѝ прошепна: „Сега? Сега Кийт!“

* * *

Когато се събуди, Кийт стоеше до леглото ѝ. Сърцето ѝ заби лудо, макар и възмутено да дръпна чаршафа до брадичката си. Попита го с писклив и нервен глас:

— От колко време си тук?

Той седна на леглото, взе ръката ѝ и това я хвърли в ужас, примесен с очакване.

— Вече ти казах, морска сирено, времето няма значение — каза Кийт.

— Не можеш ли да дадеш нормален отговор на един обикновен въпрос?

Той се усмихна нежно и каза:

— Недей да нервничиш.

— Аз не нервнича. Защо трябва да нервнича?

— Бузите ти са като алени рози — каза той и прокара пръст от слепоочието до вдлъбнатинката под скулите ѝ. — Бяла и румена, като мляко и праскова. Искам да прогоня слънцето далече, далече, за да не те изгори.

— Изобщо не нервнича.

Но когато той се наведе да я целуне по челото, тя се вцепени.

— Знам, Стейси, знам! — Той се отместил назад и започнал да я изучава с поглед. — С пуснатата коса си много хубава — каза той, като галеше заплетените ѝ къдрици. — Олга и Капоно се върнаха. Видях тибърда да спира отпред само преди минута.

Стейси се сепна уплашено.

— Цял ден ли беше тук? — попита тя.

Той поклати глава:

— Не, разхождах се по плажа.

— Целия ден?

— Докато ти спеше. Дойдох преди малко.

— О, боже! — възкликна Стейси. Тя се вторачи в матовата му ръка, която лежеше върху косата ѝ, и пое дълбоко въздух.

Той уви една къдрица около пръста си и я погали с палец. На лицето му се изписа нежност. Очите му се скриха под светлокестенявите ресници на тежките му клепачи и златистата му коса заблестя. После постави ръка на рамото ѝ. Сякаш имаше някаква магия в стаята — могъща магия в пръстите му, в погледа му, в диханието му. Магия, която я парализираше. Беше като вкаменена, преливаща от щастие.

— Н-не... — опита се да каже тя и само синият му поглед я спря да го сграбчи за ръката и да го накара да спре.

Стейси усети меката му като кожа коса да докосва шията и гърдите ѝ. Тя хвана главата му и вплете пръсти в гъстата му коса, сякаш искаше да я задържи завинаги върху гърдите си. Нещо дълбоко в нея се взриви. Искаше ѝ се да извика: „Искам те, Кийт!“, но в този момент се чу шум откъм коридора.

Кийт изстена:

— Те са тук, мила.

Стейси примигна замаяно.

— Кой? — попита тя и веднага след това се върна към действителността. Олга и Капоно, разбира се! И можеха всеки миг да

влязат.

На вратата се почука колебливо.

— Анастася? Анастася? — извика Олга малко по-силно, след което добави с по-мек тон: — Ще дойдем по-късно.

— Не, Олга, всичко е наред — каза Стейси, пригласяйки косата си. — Влизайте!

— *Алоха* — каза Олга на влизане в стаята. Тя бе облечена в крещящорозова роба, освежена с бял венец от карамфили. Същият венец носеше и Капоно.

— Поспала добре, да?

— Да, Олга.

— Чудесно! Ние забавлявали се много добре. Пекли се и купили малки сувенири — каза тя и посочи огромния сак, който носеше. — Виж какво купила за тебе...

И тя гордо измъкна една книга, озаглавена „Хавайски собствени имена“.

— Благодаря ти — каза Стейси, зарадвана от подаръка. „Странен избор! — помисли си тя. — Книга с имена?! За какво ли ми е?“ И в следващия момент зяпна. Спомни си, че миналата седмица бяха ходили с Олга да видят бебето на един от преподавателите. Шегата на събирането бе, че жена му получила не една, не две, ами три книги с имена за бебето. Бебе! Стейси я изгледа накриво, но Олга не ѝ обърна внимание.

— А за тебе взела книга за риби — каза тя и подаде на Кийт една много дебела книга. — Вас с Анастася очакват много интересни дискусии.

Тъглчетата на устата на Кийт трепнаха и той каза:

— *Махало*, Олга.

— Значи „благодаря“ — информира тя Стейси. — Сега отива на разходка, да? Четирима!

Тя за пръв път наистина погледна към Стейси. Очите ѝ блеснаха, когато видя объркания израз на лицето на приятелката си.

— Ако нямате друга работа, разбира се! — добави тя.

— С удоволствие ще се разходим — каза Стейси и осъзна, че в крайна сметка се бе подлъгала да отиде. Беше приела идеята да остави статистическия анализ за после и бе издала желанието си да прекара повече време с Кийт. Самата мисъл за това я накара да потръпне,

китката ѝ гореше от целувката му, а разумът ѝ отчаяно се опитваше да ѝ припомни, че е тук заради изследователската си работа, а не, за да си играе с огъня.

— Добре — каза Олга. — Капонович предложил повозили се с кола и разгледали дивни местенца по път.

— Залива Спаутинг например и други места — обърна се Капоно към Кийт. — Можем да спрем да хапнем някъде по пътя.

— Чакайте малко — прекъсна го Стейси. — Не искам да се бавим много. Аз имам работа.

Братовчедите се спогледаха.

— Анастася, и утре ден — каза кисело Олга.

— Ще ти помогнем утре — добави Кийт. — Ти ще ни казваш какво да правим.

Стейси смръщи вежди и каза:

— Вие нямате ли си ресторант, за който да се грижите?

Кийт сви рамене.

— Само когато сме в настроение. Момчетата ще се погрижат за всичко. — Той стрелна Стейси с победоносна усмивка. — Кое е важно: няколко печени риби или една вечер с две прелестни *малихинис*!

— Но вашите задължения...

Той артистично се защити:

— Ето! Още една от онези думи *капу*.

— Когато решихме да задържим ресторанта, ние се споразумяхме, че не трябва да се оставяме той да диктува живота ни — каза Капоно. — Ние сме Моокини, а не континентални бизнесмени.

— Значи тръгваме — каза Олга и постави сака на пода.

Стейси осъзна, че те бяха болшинство. Почувствува се угнетена от това, което Кийт и Капоно казаха. Как само се изфукаха, че не вярват в чувството за отговорност! Това напълно противоречеше на нейните принципи. Според нея животът се състоеше в това да изпълняваш задълженията си, да постигаш целите си, да търсиш и намираш смисъл във всичко. А тези двамата мислеха само как да се забавляват!

— Е, Анастася?

— Добре, съгласна съм. Но утре ще работя! — каза твърдо тя.

— Разбира се, Смарагдови очи — каза Кийт тихичко, така че само тя успя да го чуе. — Разбира се.

* * *

На Кийт му доставяше истинско удоволствие да показва на Стейси прелестите на острова, докато тибърдът на Капоно се носеше по пътя високо над морето. Наслаждаваше се на начина, по който тя вдишваше дълбоко, когато слънцето проблясваше върху водата. Доставяше му удоволствие да я гледа как се радва на плискането на вълните в залива Спаутинг.

— Виждаш ли дъгата? — извика тя, докато вълната се носеше по повърхността, преди да се разбие в магмените скали.

— Да, виждам я! — каза той, като я прегърна и истински се зарадва, когато тя не се отмести.

Плажът Поипу и пристанището Науилиуили страшно ѝ харесаха и тя много ясно успя да различи силуета на Спящия великан, надвиснал над вулканичните планини.

Кийт беше щастлив, че са заедно този следобед и че с падането на нощта тя и дума не продума за работа. Докато седеше до нея в малкия японски ресторант на техен приятел, той се питаше дали възвишените чувства, които изпитваше в момента, не бяха началото на любовта.

„Любов?! Не може да бъде! — каза си той. — Не може да бъде!“ Разтърси рамене и вкусвайки от японския специалитет, срещна сърдития поглед на братовчед си. В отговор Кийт вдигна рамене и се облегна назад. В този момент Олга, която бе отишла до тоалетната, се върна на масата и каза:

— Собственик това място има снаха руския. Попитал мене дали не иска срещна се с нея.

— Колко мило! — каза Стейси. — Защо не се срещнеш с нея наистина?

— Ами добре! Капонович, ти дойдеш?

Капоно погледна братовчед си и Кийт разбра, че той се двоуми: имаше желание да придружи Олга, но не искаше да оставя Кийт и Стейси сами.

— Отивай! — каза Кийт небрежно. — Ние ще се оправим.

— Имаш нещо против, Стейси? — попита Олга.

— Разбира се, че не.

— Човек казал, че ни докара по-късно. Капоно, дай ключове от кола на Кийт и тръгнаха.

Стейси пребледня.

— Искаш да кажеш, че ще останете там за по-дълго време?

— Да, няколко часа. Приятна вечер! — каза Олга и тръгна, преди Стейси да може да реагира.

„Господ да я благослови!“ — помисли си Кийт. Той разбра, че тя за втори път този ден му даваше възможност да остане насаме с обожаваната от нея Анастася. След като му даде ключовете и го погледна предупредително, Капоно я последва. Двамата се скриха в кухнята.

— Мисля, че между тях става нещо — каза Кийт.

Стейси гледаше втренчено изстиналия си чай.

— Олга го харесва, но не мисля, че има нещо повече от това.

— Така ли? Ти откъде знаеш?

— Ами ние сме много добри приятелки. Щях да забележа, ако Олга е хлътнала по някого.

Той я погледна замислено. Беше сигурен, че тя усеща погледа му, но се опитва да го пренебрегне. Сърцето му бе изцяло отдадено на нея, а тя се държеше толкова напрегнато с него. Но това не можеше да го спре да я гледа. Беше невероятно красива!

— А ти би ли разбрала, ако хлътнеш по някого? — попита я той.

Тя го погледна предпазливо и попита:

— Какво имаш предвид?

Дали той самият би могъл да разбере дали е хлътнал — замисли се Кийт. Никога преди не бе си задавал този въпрос.

— Не знам какво имам предвид — отговори откровено той и после се засмя на себе си. — Аз съм само един обикновен спасител. Какво знам аз?

Лицето ѝ сияеше на меката светлина от книжните фенери. Тя цялата светеше. Обзе го желание да постави ръце близо до лицето ѝ и да улови светлината, която струеше от него.

— Спомняш ли си как пях, когато бяхме у Туту? — попита Кийт и хвана ръката ѝ. — Това беше любовна песен.

— Наистина ли? Интересно!

— Тази песен крие много сила в себе си. — И той започна да тананика магическото заклинание. Почувства как ръката ѝ неволно стисна неговата и видя как зениците ѝ се разшириха. Той ѝ пееше и тя слушаше в захлас. Да, наистина има някаква сила в старите поверия, помисли си той. И то толкова могъща, колкото и силата, с която тя, без дори и да подозира, го владееше изцяло.

— Хайде, ела с мен — каза той дрезгаво, след като спря да пее.

Какво ли щеше да стане, ако бе продължил и се бяха влюбили един в друг?

— Къде отиваме?

— На едно специално място. Ела!

Той очакваше Стейси да откаже или поне да зададе още няколко въпроса, но тя го изненада. Без да каже и дума, изчака го да плати сметката и го последва навън. Качиха се в колата и потеглиха. После повървяха пеш и първият звук, който наруши тишината между тях, бе нейната въздишка, като спряха до една клисура с водопад.

Това бе най-фантастичното място, което той бе виждал. Високо горе водопадът препускаше по камъните, а в подножието му растяха безброй цветя. Зад него се виждаше ниша, отрупана с китни цветове.

— Това е *хеѝау* — каза той. След продължителната тишина гласът му прозвуча доста силно. — Свещеният олтар, пред който хавайците отдавали почит на боговете си.

Те стояха един до друг. Той се обърна към нея и я взе в обятията си.

— Кийт...

Устните ѝ трепереха.

„Аууе“ — помисли си той. Сърцето ѝ пърхаше като пленена птичка.

— Ето на този олтар ще те боготворя, Стейси!

Гласът му потрепера, като погледна смарагдовите ѝ очи. Тя бе негова. Той го знаеше и цялото му същество ликуваше.

ШЕСТА ГЛАВА

Стейси погледна Кийт в очите.

— Не разбирам — прошепна тя, потрепвайки, когато той сведе поглед и се усмихна нежно. — Тъкмо щях да...

— Мисля, че *хейау* упражни магията си върху теб. — Той се наведе към нея и тя затвори очи, очаквайки да я целуне. Но Кийт приглади косата ѝ назад, като откри челото ѝ и обхвана лицето ѝ с ръце.

— Стейси, прекрасна Стейси... Моя *уахине* — промърмори той. Ръцете му бяха силни и топли и Стейси усещаше дългите му пръсти да докосват къдриците ѝ.

Тя отвори очи. За нея мигът беше едновременно горчив и сладък.

— Ти спечели — каза тя сподавено. — Майстор си, Кийт. Трябваше предварително да зная, че няма да мога да ти устоя.

— Стейси... — Той притеснено я погледна.

— И сега ще си мислиш, че...

— Не бъди глупава!

— О, знам, че звуча старомодно, но...

— Шшшт... не се притеснявай. — Той почтително сложи пръст върху устните ѝ, по които я бе милвал преди минутка.

— Не се притеснявам — отвърна тя с треперещ глас.

— Няма нужда. В момента аз те уважавам и ще те уважавам винаги. Бъди уверена в това. Познаваш ме.

„Има очи като морето“ — помисли си Стейси. Тя очакваше, че той ще я целуне. Вместо да го стори, Кийт я грабна и я понесе на ръце.

Те бяха в най-ниската част на пътеката, когато Кийт спря и погледна нагоре към луната. Стейси направи същото, като облегна глава върху гърдите му.

— О — прошепна той и я целуна по слепоочието. Притисна брадичката си в косата ѝ и нежно се сгуши в нея с жест, който много я развълнува. О, той беше мил, нежен, никога, никога не би ѝ причинил болка...

— Не. — Тя въздъхна тежко, идвайки на себе си. Примигна, като че ли се събуждаше от дълбок сън. Нима песента я беше омагьосала? Нима беше полудяла? С всички сили се опита да се освободи. — Не, пусни ме! Имам доста работа за вършене... Не мога да остана повече тук...

— Шшшт, не се притеснявай — повтори той с нежен глас.

— Но ние сме двама непознати! Казваш, че аз те познавам, а ние не знаем нищо един за друг. Ти дори не знаеш коя е причината, за да дойда в Кауай. Ти... ти мислиш, че съм търсачка на съкровища. За бога!

— Тихо, скъпа.

— Престани да ме наричаш така!

Тя се заизвива в прегръдката му, но Кийт я държеше здраво.

— Кийт — замоли се Стейси.

Той продължаваше да върви към водопада.

— Стейси, ако наистина искаше да си тръгнеш, щях да те оставя, но ти грешиш. Аз те познавам и усещам, че дълбоко в душата си ти не желаш да си отидеш. А също така знам и истинската причина, заради която си тук.

— Ти... знаеш?

— Да. Ти дойде на Кауай, за да бъдеш с мен. Сега вече ми е ясно. Знаем го.

Той отново запя монотонната песен, чийто властен ритъм се сливаше с шума от падането на кристалната вода.

Тя извърна глава и се опита да не слуша. Беше започнала да вярва, че наистина имаше някаква магия в тази стара песен... и в очите му. Вероятно свръхестественото помагаше на Кийт в завоеванията му сред жените.

Може би самият той беше свръхестествен.

О, да не беше почнала да полудява? Кийт беше просто един обикновен мъж. Притесненията ѝ започнаха да се разсейват.

Кийт достигна терасата на водопада и я погледна.

— Наистина си изключително красива. Сякаш си първата жена, а аз — първият мъж. И ето ни заедно тук, невинни, в Рая.

— Невинни? — Стейси си пое въздух. Тя усещаше топлия му дъх върху врата и бузата си.

— Да, невинни, защото сме лишени от лоши намерения, жестокост и измама. Стейси, знаеш какъв съм. И аз те познавам. Няма да се чувстваме виновни за това, което ще се случи между нас тази нощ.

— Но... — Тя разбра какво се опитваше да каже Кийт, но той грешеше. Тя щеше да вкуси от ябълката. Щеше да се обвърже с него, което вече я правеше лесно ранима.

— Само си мислиш, че ме познаваш — колебливо отвърна Стейси. — Не разбираш...

— Тихо, *ипо*. Замълчи!

Той я пренесе бързо по терасата до нишата под водопада. Земята беше покрита с напаящите от окичените дървета цветя. Те образуваха дебел килим, който при всяка крачка на Кийт разпръсваше опияняващ аромат. Положи я внимателно върху покривката от цветчета и тя потъна в тях, упоена от мириса им. После Кийт се наведе над нея и прокара пръсти през косата ѝ.

— Толкова си красива! — прошепна той и я целуна.

Тя се почувства така, като че ли падаше от стръмна скала и нямаше никакъв начин да се спре. Обаче Кийт щеше да я държи през цялото време, за да не бъде наранена. Той я държеше, защитаваше я, обичаше я...

О, но той *не* я обичаше! Не я обичаше!

— Остави всичко да изчезне — каза Кийт, прекъсвайки потока на мислите ѝ. — Престани с душевните терзания, с тормоза, притесненията и анализите.

Постепенно тя започна да отвърща на ласките му. Беше се притиснала до него. Целувката ѝ бе пламенна като неговата. Всяка част от тялото ѝ го желаше. Той беше всичко, за което тя можеше да мисли. Стейси виждаше пред себе си единствено неговото лице, неговите очи — два сини лъча, косата му — обвита с лунен ореол. Кийт беше напълнил шепи с косата ѝ, а тя с неговата и така прегърнати те се търкаляха по цветята, покривайки с целувки всеки милиметър от лицата си...

Светът беше златна топка, която кръжеше около нея, а Кийт блестеше в неговия център като бог. Усмивката му запали небето и цветята под ръцете му заблестяха.

— Ти... ти... Стейси, обичай ме!

„Аз те обичам — отвърна тя мълчаливо. — О, обичам те, обичам те, обичам те!“

Бяха деца на слънцето, яхнали пълния с енергия изгрев. Бе им необходимо да се държат плътно един за друг, за да не паднат от върха. Бяха заслепени от изключителната и най-могъща сила в природата — силата на самия живот.

На радостта. На любовта.

— О! — извика Стейси, разцепвайки се на милиони светлинни лъчи.

Постепенно блясъкът на тяхната страстна любов беше започнал да се разпръсква. На негово място тя усети луда паника. *Какво беше сторила?*

Сърцето ѝ започна да бие силно. Как беше позволила това да се случи? За какво беше мислила?

Едната половина от нея искаше да се изкачи на планината, да разтвори широко ръце и да обгърне звездите, но другата дълбоко в нея искаше да плаче. Стейси знаеше какво ще се случи, след като веднъж му се отдаде. Достатъчно зле се чувстваше преди това, когато Кийт беше започнал да окупира мислите ѝ и да я откъсва от жизненоважната за нея изследователска работа. Но сега, след като се бяха слели по най-нежния, най-свещения за мъжа и жената начин, той вече беше изпълнил и сърцето ѝ. В този момент нищо друго нямаше значение! Въпреки че едва го познаваше, тя знаеше със сигурност, че това, което изпитва към него, е любов.

Обичаше Кийт Мактавиш — един напълно непознат човек. Един мъж, съвсем неподходящ за нея, с когото нямаше никакво сходство в характерите, в разбиранията и в целите. Мъж, когото трябваше да напусне след по-малко от три седмици. Въпреки всичко го обичаше!

Стейси знаеше с мъчителна сигурност, че той не я обича. Кийт би се ужасил или засмял, или и двете заедно, ако знаеше, че тя беше влюбена до уши в него. Само за три кратки дни той беше пленил изцяло сърцето ѝ. А тя? Беше ли го развълнувала? Беше ѝ трудно да прецени дали означаваше нещо повече от една приятна авантюра, която Кийт скоро щеше да прибави към спомените си за многото жени, изпълнили ергенския му живот.

— Голяма глупачка съм — промърмори тя и остана будна през самотните часове на нощта.

СЕДМА ГЛАВА

Докато звездите в одеждите на нощта проблясваха и трепкаха, Кийт сънуваше. Той бленуваше за морски сирени и за потънали съкровища, за огньовете на открито и за две изгарящи смарагдови очи. Неочаквано се видя като бебе — редом с него баща му Джералд, който го гъделичкаше по брадичката и казваше: „Колко много те обичам, момчето ми!“. След това го пое една жена, облечена цялата в бяло. Тя носеше воал, а Кийт лежеше в прегръдките ѝ и можеше да надникне под булото.

Големи тревистозелени очи поглеждаха с любов към него.

Кийт се събуди с усмивка на устните. Все още обладан от съня, той се протегна и затърси пипнешком Стейси, след което отвори очи и видя, че тя не беше до него.

— Стейси? — извика той и стана.

Не последва отговор, а и Стейси я нямаше. Учуден, той се изправи на крака и прекоси меката, ухаеща цветна покривка.

— Няма ли никой тук?

А, ето я и нея — седнала край реката, тя хвърляше листенца в течащата вода. Прекрасният ѝ образ накара сърцето му да затупти лудо. Загледана във водата, тя поразително приличаше на малката Андерсенова русалка в Копенхагенското пристанище. Как такава жена беше влязла в живота му?

— Хей! — извика Кийт, но тя не го чу. Той се запъти към нея. В момента, в който я погледна, отново почувства онова странно привличане. Стейси беше по някакъв начин по-различна от другите жени, но с какво? Може би беше по-красива, по-желана или по-очарователна?

Той я обичаше!

Тази мисъл го порази внезапно, при което се присви и замръзна, напълно съкрушен. Той я обичаше! О, да, това беше истина! В миг на страст ѝ беше прошепнал: „*Алоха ау иа ое*. Обичам те!“, но то бе по-различно. Обичаше всички жени, така както обичаше всички красиви и

чудни неща: живота, огромния син океан, сладките плодове на мангото в двора на Туту, своето семейство, туристите, които идваха в ресторанта. Именно хавайската му душа беше признала на Стейси, че я обича по онзи радостен и безгрижен начин.

Но това беше лъжа! О, боже, това беше лъжа!

— О, Капоно, съжалявам — прошепна Кийт, — но ти беше прав и сега съм в беда.

В този момент Стейси се обърна и го видя, но бързо отмести поглед встрани.

„О, прекрасен ангел!“ — помисли си Кийт и усети, че тя отново се срамуваше. Той се усмихна с любов, но при спомена за затруднението, в което беше изпаднал, внезапно посърна.

Той беше влюбен! И то в жена от континента, което усложняваше още повече нещата.

В следващия момент усети бързия поглед на Стейси и като събра кураж, се запъти към нея с безгрижна усмивка.

— Здравей! — каза и седна до нея на речните камъни.

— Здравей — отвърна напрегнато Стейси.

— Не спа ли добре, *ипо*? — Той я докосна по рамото и тя се стресна. Объркан, Кийт отдръпна ръката си. Нима я беше обидил с нещо?

— Трябва да се връщам — каза Стейси, без да го поглежда. — Чака ме доста работа утре, а и без това съм закъсняла за обратния полет...

— Веднага потегляме.

— Благодаря — отвърна тя и в същото време хвърли във водата пълна шепа цветчета. Кийт беше отчаян. Представял си беше, че любовта е по-епична, съпроводена от камбанен звън, фойерверки и хор от небесни гласове, изпълващи простора.

„Може би това не е истинската любов“ — помисли си Кийт с надежда. Дори най-големите романтици не се влюбваха за три дни. Три дни! Не, това вероятно не би могло да е любов!

Но въпреки че го отричаше, той знаеше истината. Беше заразен от любовната треска — силно и внезапно.

По време на цялото пътуване до мотела Стейси беше нервна и раздразнителна. Не отговаряше на шегите, с които той се стремеше да

прикрие бурята от чувства в душата си — радостта, отчаянието и хладния страх, нарастващи в него.

Когато пристигнаха, Кийт се опита да поведе разговор, но Стейси се държеше прекалено сдържано и когато той докосна ръката ѝ, тя побърза да отmine напред.

— Стейси — извика я, докато тя отключваше вратата на мотелската стая. — Ние... аз... имам нужда да...

Тя отвори вратата и почти прескочи през прага, след което поздрави Олга:

— Здравей, Олгавич.

Кийт отново се намръщи. Присъствието на Олга предотвратяваше възможността за всякакъв по-нататъшен разговор или за каквото и да е друго. В този миг му се прииска да държи Стейси в прегръдките си, да се слее с жената, която обичаше! Жената, която обичаше! Той почувства, че душата му едновременно се смее и плаче.

Бързо овладя емоциите си и се върна към действителността. Олга беше ужасно разстроена от нещо.

— Пак появило се КГБ! — изплака тя. — Откакто Капоно отиде си, непрекъснато чувала стъпки!

— О, Олга! — прегърна я Стейси. — Какво ти казахме вчера сутринта!

— Вчера сутрин, вчера сутрин! Преди много повече време! Теб казвам, Анастася, един човек ме преследва...

Кийт потупа Олга по пълната ръка. Едрата жена се тресеше от ужас и нищо не можеше да я успокои.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако отседнете у баба ми? — запита я той.

— О, но това прекалено нахално! — отвърна Олга, но в същото време очите ѝ пробляснаха с надежда.

— Обещавам ти, че въобще няма да е неудобно. Туту няма да има нищо против. Защо и двете не си стегнете още сега нещата, а аз ще ви отведа при нея? — настоя той.

Надничайки зад рамото на Олга, Стейси изглеждаше доста ядосана и понечи да каже:

— Ние можем...

— Багажът е почти събран — прекъсна я плахо Олга. — И без това исках накарам Анастася преместим се другаде по най-бърз начин.

— Утре ще потърсим подходящо място — отговори Кийт. — Имам нещо предвид, което е близо до пещерите, и съм сигурен, че ще ви хареса.

В същото време си помисли: „Може би Стейси реагира така бурно, защото се притеснява да не се натрапят на Туту. Но нима не е усетила, че баба ми я обожава?“.

— Добре — каза Олга. — Всичко вече готово, включително учебници и сметачна машина. Може потегляме.

— Но... — възпротиви се Стейси и прокара ръка през гарвановочерната си коса.

— Моля те, Анастася!

— Окей, Олга, ще направя всичко за теб — сви безпомощно рамене Стейси.

— *Махало!* — възкликна Олга и отиде до леглото. С лекота вдигна двата куфара, като че ли бяха пълни с перушина.

— Почакай, аз ще ги взема — предложи Кийт.

— *Махало!* — съгласи се тя и му ги връчи.

Оказа се, че са прекалено тежки и едва не откъснаха ръцете му.

— Насам, дами! — Кийт им направи път и се заклатушка след тях под тежестта на багажа.

* * *

— Прекрасно е! Благодаря ти! — Стейси не скриваше радостта си на следващата сутрин, докато разглеждаше малката хижа, разположена на самия океански бряг.

Братовчедите на Кийт — фамилията Чинг, притежаваха тази вила, намираща се точно срещу пещерите Смарагдови очи. Те с удоволствие я предоставиха на гостите на Моокени от континента. Постройката беше малка — двустайна, с кухня и баня. Това, което хареса най-много на Стейси, беше дървеното бюро, на което можеше да работи. Мястото беше и доста изолирано, което Олга одобри.

— Хайде видим дали КГБ намери ме тук! — възкликна тя доволно.

— Това казвам и аз, Олга — намигна ѝ Кийт. Той нагласи климатичната инсталация, облегна се на прозореца и продължи: —

Мисля си, че ще е добре да доведе Капоно тук...

— Не искам има нищо общо с този човек! — прекъсна го Олга.

В същото време Стейси измърмори:

— Имам толкова много работа днес.

— О! — отвърна Кийт и погледна жената, от която искрено се възхищаваше. Цяла нощ той се беше въртял в завивките си, представяйки си как Стейси спи с Олга на двойното легло в неговата стара стая. Беше влюбен за първи път в живота си. По дяволите! Тя едва го поглеждаше след онази нощ! Възможно ли бе да съжалява за случилото се? Или още по-лошо — не го ли желаше повече?

— О! — обезсърчено възкликна той. — Добре тогава. Оставям ви. Ако има нещо, което мога да направя...

— Бъди сигурен, че ще те уведоим — завърши мисълта му Стейси и отвори входната врата.

Смутен, той я последва до изхода и се спря на прага. Гореше от желание да я целуне, но като я погледна, усети, че моментът не е подходящ. Тя съвсем явно не желаше да бъде целуната, най-малко от него!

— Довиждане! — измърмори Стейси, изчервявайки се.

— Алоха!

Той излезе и вратата се тръшна зад гърба му. Втренчи се в нея със скръстени ръце и смръщени вежди. Странно — почти беше изгонен и по-лошо: прие това без съпротива.

— Дявол да го вземе! — измърмори Кийт и удари с всичка сила по вратата.

— Да? — прозвуча развълнувано гласът на Стейси и тя отвори.

Без да каже дума, той я дръпна в прегръдката си и я целуна. Тя простена и го сграбчи над лактите.

Това вече беше друго! Доволен, Кийт завърши целувката и се отдръпна.

— Ще се върна по-късно — добави той.

Бузите и челото ѝ бяха порозовели, а устните ѝ тръпнеха червени и сочни от целувката. Тя отвори уста, но не успя да пророни дори звук.

* * *

Кийт не бързаше да се върне, особено след като отиде у Туту и разговаря с Капоно, който го чакаше там. Братовчед му се беше излегнал в хамака и спокойно отпиваше от бирата си. Едното му рамо беше превързано.

— Стой далеч от тия двете, брат — каза Капоно. — Тази руска *уахине* замалко не ми счупи ръката.

— Какво се е случило? — запита учудено Кийт.

— Опитах се просто да я целуна — сви рамене той. — Тя ме предупреди да не я докосвам, но аз не послушах. Нали знаеш, обикновено на дамите от континента не им харесва да се колебаем. Затова опитах наново. В следващия момент се намерих на земята!

Кийт избухна в смях, представяйки си комичната сцена. Капоно поклати глава и продължи да се люлее в хамака.

— Ще си поговорим пак, братовчедо. Опитай се само да доближиш Стейси и виж какво ще ти се случи. Олга ще ти избие зъбите.

— Олга е на моя страна — отвърна Кийт самодоволно и придърпа един бамбуков стол.

— Не разчитай на това, Кика. Ако се забъркаш — той потри длани, — ще трябва да я дам под съд.

— Горے главата! — потупа го Кийт.

— Но тя едва не ме осакати!

— Престани да се притесняваш. Сега ще отплуваме заедно. Ще вземем бири, няколко сандвича и въдиците.

— Хубава идея, но аз тъкмо се канех да намина към ресторанта и да проверя как вървят нещата там.

— Какво? Нима ще се откажеш от риболова като типичен бизнесмен от континента? — извика с престорен ужас Кийт.

— По дяволите! Да вървим. Та аз съм Моокини и в предсмъртния си час.

— Тогава да тръгваме.

— Струва ми се, че не съм бил прав за теб и Стейси. Мислех, че не би пропуснал да я забележиш. А и всички на острова са убедени, че здравата си хлътнал по нея.

Страните на Кийт избледняха под загара и той само успя да каже:

— Братовчедо, тя е красива жена.

— Не става въпрос за обикновено увлечение. Говоря за нещо много по-сериозно. Туту казва, че си влюбен.

— Туту не знае какво говори. Хората не се влюбват за няколко часа.

— Тя твърди, че се е омъжила за дядо на втория ден след запознанството им. — Капоно изпитателно погледна Кийт. — Освен това според нея влюбването от пръв поглед е характерна черта за Моокини.

— Те също така се и развеждат бързо — изсумтя Кийт.

— Майка ти никога не го е искала. Баща ти беше този, който настояваше да се разведат. Така че по-скоро това е присъщо за рода Мактавиш.

Кийт не може да отговори нищо в своя защита. Женитба? Не бе и помислял за нещо толкова далечно — поне до днес. За бога, той наистина обичаше Стейси Ливингстън.

Но да се ожени за нея и да я доведе в семейството си... Да има деца...

Той избърса лицето си. Капоно беше прав — беше заслепен от любов! Луд от любов! Но оженен? Оженен?!

— Спа ли добре тази нощ? — прекъсна мислите му Капоно, повдигайки се на здравия си лакът. — Изглеждаш ужасно.

„Какво друго ми остава?“ — зачуди се Кийт. Не можеше да я остави просто така да отлети обратно за Мичиган и да изчезне от живота му завинаги. Да го напусне!

Студена пот изби по челото му. *Пупуле!* Трябваше да направи нещо, но проблемът бе, че не можеше да мисли. Беше се оставил да го направляват единствено емоциите.

— Кика?

„Капоно, помогни ми! — искаше му се да извика. — Помогни ми със съвет!“

Вместо това, той успя да се усмихне слабо и каза:

— Хайде да отплуваме, братовчеде.

— Изглежда, имаш затруднения? — запита Капоно.

— Защо питаш? — Кийт смръщи вежди с престорена невинност.

— Защото те познавам, братко, или поне мислех, че те познавам!

* * *

Кийт не се появи никакъв и следващите два дни. Стейси чувстваше едновременно облекчение и разочарование. Знаеше, че така може би е по-добре, но въпреки това сърцето ѝ беше разбито. Засрамена, тя криеше сълзите си от Олга. Дълго стоеше под душа и се разхождаше съвсем сама под проливните дъждове на Кауай.

Два дни без никаква вест и ето че изведнъж Кийт се появи отново. Докато плачеше, скрита в банята, тя го чу да пристига и да подхваща разговор с Олга. Стейси беше толкова нервна и развълнувана, че обличането ѝ отне много повече време от обичайното. Отдели и доста време, за да се гримира и скрие следите от безутешния си плач.

Като истински джентълмен, той се изправи при влизането ѝ в стаята, след което поседя още малко с тях, отпивайки от бирата си, докато Стейси едва-едва преглъщаше содата си.

Кийт се държеше сериозно, дори мрачно. Изглеждаше замислен, притеснен и Стейси усещаше, че той нито я вижда, нито я чува. После внезапно стана и ги напусна.

Изминаха нови два дни и тогава неочаквано той ги покани на вечеря у Туту. През цялото време беше прекалено внимателен към Стейси, което я изнерви още повече. Грижеше се чинията ѝ да е пълна, избра ѝ най-хубавото място под палмата и непрекъснато ѝ задаваше въпроси — за работата ѝ на острова и в Мичиган. С напредването на нощта стана отново сериозен и замислен. Той ги изпрати до хижата и бързо си тръгна, без дори да я целуне за довиждане.

Проточи се още един ден, след което Кийт отново се върна. Но защо? Ако намираще нейната компания за толкова неприятна, защо продължаваше да се връща непрекъснато? Беше престанал да се шегува и да се смее. Може би знаеше, че е влюбена в него и се опитваше да се освободи от нея по възможно най-безболезнения начин? Нима не разбираше, че след всяка тяхна среща Стейси се чувстваше все по-зле, осъзнавайки, че той не я обича?

Тя знаеше, че трябва да го пропъди напълно от съзнанието си и да се концентрира върху работата, но не минаваше и секунда — будна или дори в съня си, — без да мисли за него. Отново и отново си

представяше онази прекрасна нощ. По време на официалните размени на любезности и кратките им срещи и разговори тя се страхуваше, че гласът ѝ ще я издаде и ще извика с пълна сила: „Кийт, обичам те!“.

Всички тези мисли се въртяха в главата ѝ, докато се гмуркаха заедно с Олга в една от пещерите Смарагдови очи. След малко те изплуваха едновременно на повърхността и свалиха шнорхелите си, повдигайки плувните маски на челата си.

— Ти луда, Стейси, ако не желаеш него, такъв мъж! — каза Олга, хвърляйки поглед към Кийт, който също беше изплувал на повърхността, но на известно разстояние от тях. Беше се появил на верандата сутринта, с водолазни принадлежности в ръце, като че ли предварително знаеше за намерението им да се гмуркат. Стейси се чудеше дали не ги е наблюдавал скришом. Бяха чули през нощта шумове, които изплашиха Олга до смърт. О, но какво правеше? Оставяше се на лудничавите мисли на Олга за КГБ да оплетат и нея! Разбира се, че Кийт не би я шпионирал! А дали това е наистина така? Тя не знаеше почти нищо за него.

Той продължаваше да вярва, че тя търси скритото съкровище и че това е причината да изследва внимателно странните могили от неестествени коралоподобни образувания, които биха могли да скрият купища от пиратската плячка. Стейси намираще това едновременно привлекателно и дразнещо. Кийт беше готов да ѝ помогне по всякакъв начин, въпреки че не приемаше неясните ѝ обяснения относно изследването на пещерите.

Той не ги беше предупредил, че ще се гмурка заедно с тях. Бяха разменили само няколко думи, но внезапно Стейси усети, че Кийт следи всяко тяхно движение. От това я побиха тръпки.

— Ти луда, луда — повтори Олга, — след като не желае този мъж.

— За какво ми е нужен? — язвително отвърна Стейси. — Прекалено съм заета, за да мисля за приятел.

— *За съпруг!* Анастася, *за съпруг!* Денят на свети Валентин приближава, само след четири дни.

— О, глупости! Нима си ме представяш омъжена за него? — възкликна тя.

— Защо не?

— *Защо не?* — Стейси имитира невинния тон на Олга и отново лапна кислородната тръба, като нагласи маската върху носа и очите си. После се гмурна обратно под водата.

Там гъмжеше от ята малки, ярко оцветени рибки, които се отдръпваха, уплашени от раздвижването на водата. А може би и те усещаха вълнението, обхванало сърцето ѝ.

— *Защо не?* — повтори си Стейси тихо и си отговори сама: — *Защото той не цени чувствата и не се вълнува от нищо, дори и от нея, и защото нямаше нещо, от което да се интересува така страстно, както например тя копнееше да открие Огъня на Пеле.*

Той не желаше да се ожени за нея! Не изпитваше онова ужасно главоболие, което я мъчеше през последните дни.

Намръщена, тя плуваше по права линия, без да забележи пред себе си Кийт, докато внезапно не се блъсна в него. Силният и ненадеен удар го накара да се обърне рязко и да я сграбчи през кръста. Тя успя да види двете морскосини очи през водолазната му маска — блестящи в чистата вода и отправени към нея, и усети как мощна вълна на отмала се надига от дълбините на тялото ѝ.

Все още под водата, той издърпа края на кислородната тръба от устата си. Намираха се само на два-три метра от повърхността и когато Кийт се опита да издърпа и нейния шнорхел, тя се възпротиви, но не от страх, че ще се удави. Бореше се, защото в противен случай трябваше да се предаде на чувствата си. Като я улови здраво за ръката, той изплува на повърхността, дърпайки я след себе си.

Все още стискайки я здраво за китката, Кийт повдигна маските и издърпа респиратора от устата ѝ. С върха на пръстите си той докосна леко устните ѝ и тя усети трепета им. Най-накрая Стейси успя да проговори, събирайки мислите си. След дни на объркване и нервно напрежение, на учтива дистанция, той я държеше в прегръдките си.

— *Главоболието ми изчезна* — каза тя смутено. — *Имах ужасно главоболие.*

— *Много ми липсваше* вчера, Стейси.

„*Тогава* *защо не ме посети*“ — прииска ѝ се да го попита.

— *Липсваше ми* — повтори Кийт.

— *Ти ли* *дойде* *миналата* *нощ?* *Чухме* *странни* *шумове* — *запита* *тя.*

— *Вероятно* *са* *били* *маймуните* *по* *дърветата.*

— Значи не си бил ти, а просто някакви си маймуни? — разсмя се нервно Стейси, изричайки думите на мъчителни пресекулки.

— Може да са били и *менехунес*! — захили се той. — Помниш ли кога за първи път те посети морска сирена?

Тя поклати глава и преглътна, като запита:

— Как е Капоно? Боли ли го ръката?

— Подобрява се. Било е само изкълчване.

— Казах ѝ да внимава. Не трябва да се саморазправя... Олга не познава собствената си сила.

— Ти също не знаеш своята, Стейси.

Тя не беше сигурна за какво точно намекваше, но видя как лицето му придоби отново онова сериозно изражение. Прииска ѝ се да го развесели, да го разсмее.

— Знаеш ли... — започна тя, без да може да продължи.

— Какво ще кажеш да излезем тази вечер? Ти все още не си успяла да разгледаш добре Кауай.

„Нито пък теб“ — помисли си Стейси, но отговори:

— Имам... много работа.

Тя се постара да не забравя задълженията си.

— Нима искаш да кажеш, че прекарваш времето си само в работа, без никакви развлечения?

— Откъде знаеш? — отвърна тя, отбранявайки се, и усети проблясък на ревност в очите му. — Съжалявам. Нямах предвид точно това. Наистина! — потвърди тя с по-мек тон, стигащ почти до шепот.

Кийт изглеждаше навъсен и разстроен. Предположи, че това е поредният симптом на ужасната болест, наречена любов. През последната седмица беше направил много, но неуспешни опити да се освободи от тази зараза. Мислеше си, че ако е далеч от Стейси, бързо ще я забрави. Но скоро се убеди, че липсата ѝ го караше да я желае още по-силно. Не би могъл да живее без нея.

През времето, когато бяха заедно, той се измъчваше от нерешителността си. Не знаеше какво да направи. Да разкрие чувствата си и да рискува да бъде отблъснат или да продължи да я ухажда изкусно? Но как би могъл да бъде изтънчен, когато я обичаше лудо? Той прекарваше по-голямата част от времето си с нея, като се чудеше как би се чувствал като неин съпруг.

Как би реагирала Стейси на неговото предложение?

Сигурно щеше да се засмее или да заплаче, или пък щеше да изпрати Олга срещу него. Какво ли, ако кажеше „да“? Щяха ли да завършат като неговите родители — разведени и нещастни?

Не, никога! Това никога не би могло да им се случи!

— Кийт, съжалявам — докосна го Стейси по рамото.

— Но това е истината — отвърна той, като се стараеше да прикрие мислите си. После продължи разсеяно: — Ние сме коренно противоположни: ти и аз.

В същия момент той се сети какво ѝ беше казал при първия им разговор, а именно, че „противоположностите се привличат“.

Разбира се, че се привличат!

— Как върви работата ти днес? — попита той, плувайки бавно по посока на речните камъни, за които бяха завързали малката лодка.

— Взех проби от водата и ги изследвах — каза тя, потрепвайки. После обхвана с длани лицето си и добави: — Мисля, че главоболието ми се появява отново.

— Бедна моя! — възкликна Кийт, разтривайки раменете ѝ.

— Има много ясна развъдна зона близо до... — Гласът на Стейси постепенно се отдалечи.

— Развъдна зона ли? — запита учудено Кийт.

Той стъпи върху подводния риф и свали кислородната си бутилка, оставяйки я на скалите. Стейси остана във водата, не обръщайки внимание на протегнатата му ръка. После отново се потопи в океана.

— Виж — каза тя с приглушен глас, — ако ти кажа истината, обещавах ли да я запазиш в пълна тайна?

Кийт се усмихна със самоирония:

— Моята дискретност е прословута.

— Аз... не знам защо ти казвам всичко това — Стейси разтри слепоочията си, — но ми омръзна да ме смяташ за лъжкиня.

— Лъжкиня не е точната дума. По-скоро за мен си една жадна за пари континенталка — подсмихна се Кийт на собствената си шега, но усмивката му бързо се замени с изражение на разкаяние при вида на намръщеното ѝ лице.

— Моля те, мила, опитвам се да се пошегувам. Какво има? Не се ли чувстваш добре?

— Не, за всичко е виновно това адско главоболие.

Сълзи напиреха в очите на Стейси и Кийт си даде сметка, че наистина я беше засегнал, и то много силно.

— Скъпа! — Той се плъзна обратно във водата и я придърпа към себе си.

— Остави ме! — Гласът ѝ пресекна и тя погледна встрани, свивайки рамене.

— Трябва да се отпуснеш — каза той и разтърка с пръсти лявото ѝ слепоочие.

— Да се успокоя?! При положение че доктор Мартин може да отхвърли резултатите от проучванията ми? — Тя повиши тон и го потупа по ръката, а лицето ѝ беше бледо от напрежение. — Остави ме да си тръгна, Кийт.

— За какво говориш? Хайде, скъпа, можеш да ми кажеш.

Тя въздъхна и го изненада с отговора си:

— Има ли нещо, което да мога да ти откажа? Обикновено си толкова отстъпчив, но понякога проявяваш прекален инат.

Той не каза нищо. Продължаваше да разтрива раменете ѝ. Масажът леко я отпусна и тя бавно издиша.

— Знаеш, че съм ихтиоложка, нали? Според мен съществува неоткрит вид риба, която хвърля хайвера си в тези води. В литературата тази риба се нарича Огънят на Пеле.

Стейси замълча и Кийт очаквателно я подкани да продължи:

— Е? Давай по-нататък.

— Хипотезата ми се основава на резултатите от това проучване — продължи тя и въздъхна. — Няма да мога да я защитя, ако не открива Огъня на Пеле. Тогава всичко ще пропадне. Сбогом на доктората, на научната кариера...

— Прощавай за невежеството ми, но защо не приемеш, че рибата е митична? Разбира се, единствено в случай че не се появи. Това няма ли да е от значение?

— Не и ако доктор Мартин е в консултативната комисия. — Стейси направи гримаса. — Той използва положението си, за да ми попречи да защитя тезата си, но това ще е последният път, в който ще може да го направи. Вече опита почти всичко.

— Но защо го прави? — намръщи се Кийт.

— Прекалено консервативен е. Според него жените трябва да си стоят вкъщи — бременни и по пантофи.

Кийт я потупа по главата и преди да успее да помисли, каза:

— Но това донякъде е така.

Веднага осъзна грешката си и се опита да се поправи, като добави шеговито:

— Никой наоколо не носи обувки. Знаеш ли, че тук има много повече хора, които ходят боси, отколкото където и да е другаде по света?

Тя присви очи:

— Не приемаш ли всичко твърде сериозно?

Той беше готов да ѝ каже истината — че тези дни приемаше всичко прекалено сериозно, но се спря. Брадичката му потрепна и той притвори очи. Въображението му си представи Стейси в бяла рокля и той зарея поглед.

Стейси изправи главата си и го загледа заинтригувана.

— Доктор Мартин — повтори Кийт.

— Да, доктор Мартин — като връх на всичко. Ужасена съм, че той ще представя моето изследване на защитата. Ако другите ихтиолози научат за проучването ми, сигурна съм, че ще се стълпят на острова, за да се убедят в ценността му. Не знам защо се доверих точно на доктор Мартин и го помолих да бъде мой научен ръководител. Сега вече е твърде късно.

Кийт кимна със съчувствие.

— Какво ще стане, ако рибата не се появи?

— Той вече ме уведоми, че ще разбие хипотезата ми. Ще ми попречи по всички възможни начини. — Тя сбърчи нос. — Отгоре на това има за асистент онзи раболепен Норман Дюмон. Не мога да повярвам, че не му е казал всичко! Този, който открие Огъня на Пеле, ще пожъне огромен успех!

— Защо доктор Мартин не дойде тук?

Стейси леко въздъхна.

— Мисля, че му е останала някаква гордост. Не знам коя е причината, но сега вече знаеш защо съм толкова притеснена.

Тя го погледна очаквателно. След кратко мълчание той поклати глава и отсече:

— Не, не искам да го разбера. Нищо на този свят не заслужава болката, която си причиняваш. Нищо!

Стейси стегна рамене и отдръпна глава от пръстите, които я галеха. Нови сълзи пробляснаха в очите ѝ.

— Нямах ли никакво желание или амбиция да постигнеш нещо? — запита тя, като сви в юмрук пръстите си. — Нима никога не си пожелавал нещо с цялата си душа и сърце?

„Само теб!“ — помисли си той. Причерня му и за момент усети спонтанно желание да ѝ каже колко я обича.

— Ами... — започна Кийт с туптящо сърце.

— Кика! Чичо Кика!

Стейси и Кийт се обърнаха и видяха Лани, застанала на кърмата на жълтата лодка. Паоло Моокини беше седнал пред нея и гребеше.

— *Алоха!* — извика Паоло и загреба към тях.

— Познай кой е тук! — провикна се Лани.

В същото време Паоло заговори на хавайски с мек и настойчив глас. При неговите думи Кийт се вцепени и пръстите му се вкопчиха силно в рамото на Стейси, като че ли търсейки подкрепа.

— Дядо е тук — съобщи Лани. — Бащата на чичо Кика.

Паоло отново заговори на хавайски.

— Стейси, ела с мен — каза Кийт. Тя долови в гласа му притеснение и гняв.

— Но какво се е случило?

— Не ме питай, просто ела.

Паоло отново се обади, като каза нещо, твърде притеснен. Кийт му отвърна с настойчивост в гласа.

— По-добре ще е да остана тук — отвърна Стейси, усещайки, че Паоло държеше да тръгнат без нея.

— Съжалявам много — извини ѝ се той, докато правеше място за Кийт в лодката, — но това е семейна работа.

— Но тя е като част от семейството — настоя Лани. — Има си свое котенце и всичко друго. А и чичо Кика я обича!

Паоло прикри с ръка усмивката си и нежно я смъмри:

— Лани, моля те, замълчи.

— Но той наистина я обича! Всички говорят за това! Казват, че ще я помоли да...

— Госпожице Лани! — предупреждаващо я прекъсна Паоло. — Достатъчно!

Стейси беше смаяна от това, което чу. Нима Кийт я обичаше? Възможно ли беше да е истина? Той се канел да я помоли... какво? Да я помоли да... Да...

— Трябва да тръгвам — прекъсна мислите ѝ Кийт. — Ще говорим по-късно.

„Кога? — прииска ѝ се да извика. — Кога?“

Щеше ли да остане завинаги тук, с него?

— Надявам се всичко да се оправи — прошепна тя.

Той докосна брадичката ѝ.

— И аз вярвам, че нещата ще се оправят — отвърна Кийт и се качи в лодката с обезумял поглед.

— До скоро! — извика след него Стейси, но той дори не се обърна.

* * *

Стейси и Олга продължиха да изследват пещерите, докато следобедната светлина съвсем не изтъня. След това те натрупаха нещата си в дадената им под наем от фамилията Чинг лодка и загребаха към вилата. Внезапно Олга протегна глава и се наведе, като почти навря лицето си в Стейси.

— Хей! — нежно каза тя. — Ти тук ли?

— Съжалявам, Олгавич. Бях се замислила. — Стейси беше развълнувана.

— За Кийт...

Това не беше въпрос и когато Стейси не отговори, Олга отпусна едното гребло и я потупа по ръката.

— Аз също притеснявам се за негови проблеми. Какво според теб може бъде голям проблем?

— Нямам представа. Вероятно баща му е болен. Или майка му.

— Може би папа идва просто на гости.

— Но и двамата изглеждаха доста напрегнати.

— Папа не островитянин. Кийт притеснява се, но не може бъде с него. — Олга стисна ръката на Стейси. — И папа не част от живота му, също като теб.

Стейси се наклони напред и отвърна:

— Нито пък искам да заемам място в живота му, Олга.

— О, наистина? Тогава напразно твои очи блестят, кога той наблизно.

— Но аз не съм обвързана с него.

— Хм... И негови очи светят. Вие като две капки роса, казва аз.

Стейси протегна ръце и каза:

— Дай ми греблата. Усещам, че съм заредена с енергия, която искам да изразходвам.

— Защо ти не спи с него? — изненада я Олга с въпроса си.

— Олга! — възкликна Стейси.

— Да, точно това има предвид. Зная, че вие правили любов онази нощ, когато се върнали заедно. Ти била как малка роза, а той — готов да целува пръстите на твои крака. И така, защо толкова строга с него? Защо повече не виждате се?

Стейси не можа да сдържи усмивката си пред версията на Олга за случилото се. Усещаше, че по свой начин приятелката ѝ се беше присъединила към вражеския лагер.

— Какво би казала латвийската ти баба? — попита Стейси предизвикателно.

— Баба ми била циганка с гореща кръв — напомни ѝ Олга.

— Добре тогава, мой научни съветнико. Какво става с рационалното ти мислене? Какво ще правим, когато завършим проучванията си? — Стейси отне греблата насила и ги потопи в спокойната вода. — Какво ще се случи, когато следващата пратка от предизвикателни туристки се приземи на летището в Кауай?

Олга само поклати глава с несъгласие.

— Не можеш гребе от това място. Колкото до него, аз предрича, че няма занимава се повече с хубави момичета.

Стейси ѝ върна обратно греблата.

— Няма начин. Вълкът козината си мени, но нрава си — не.

— Слушай моя латвийска баба, Анастася.

— Може би Кийт си има и годеница. С него нямаме нищо общо. Нищо. Той не харесва дори снега.

— Но той обича теб. Това достатъчно.

— Може би...

Олга поклати пръст:

— Анастася, не имитирай ме. Аз по-голяма и следователно по-мъдра. — Тя изпука пръстите си. — И още нещо: Ако той нарани те, направя го на пух и перушина.

— На пух и прах, Олга. Но ти не говориш сериозно! — Стейси се наведе напред и я целуна по бузата.

Очите на Олга се разшириха:

— О, не! Нека само опита нарани теб и ние видим!

Стейси кръстоса ръце решително:

— Не, благодаря! Точно затова не искам да бъда повече с него. А и напоследък не ме е търсил...

— Защото ти прекалено студена с него.

— Не съм — възпротиви се тя, но внезапно осъзна, че наистина го отблъскваше. Почеса се по брадичката и се запита: Беше ли той достатъчно любезен?

Олга въздъхна:

— Почакай! Денят на свети Валентин приближава. Аз предричам твое бъдеще.

ОСМА ГЛАВА

По-късно същата нощ Стейси погледна надолу към триста шестдесет и пета страница на „Фотосинтетична митоза на тропичните безгръбначни“ и осъзна, че вече я четеше поне за втори път. По-скоро — взираше се механично в редовете. Умът ѝ беше навсякъде другаде, но не и в книгата.

Олга бе отвън и завързваше алуминиеви кутии между палмите. Празните консерви се клатеха и дрънчаха и Стейси си спомни за ледените сутрини в родното ѝ място, когато се събуждаше рано от шума на боклукчийската кола, след като беше чела цяла нощ. Треперейки от студ, тя ставаше от леглото, увита с одеялото, и се отправяше към кухнята, за да стопли вода за нес кафето... После отново залягаше над учебниците.

— Повече никакво КГБ! — извика Олга през прозореца.

В отговор Стейси вдигна окуражително палец и се върна към триста шестдесет и пета страница... за четвърти път.

„Какво става в дома на Моокини?“ — питаше се тя.

Един час по-късно, вече стигнала до триста шестдесет и шеста страница, Стейси подскочи, когато Олга влезе в стаята, потривайки ръце.

— Още не легнала? — попита я тя изненадана. — Погледни колко късно! Трябва и двете да заспиваме.

Стейси погледна часовника. Показваше полунощ, а не беше прочела почти нищо. С въздишка тя затвори книгата.

— Как лети времето, когато имаш забавления.

— Не бъди така кисела, Анастася. Аз сигурна, че всичко наред с господин Сладък Пай, вярвай ми.

Стейси кимна уморено и се сгуши до Олга в двойното легло.

— Вярвай ми — повтори Олга и заспа почти моментално.

Скоро хъркането ѝ затресе къщата. Потрепвайки до нея, Стейси се поизправи и замръзна, когато чу дрънчене на кутии отвън.

— Олга — прошепна тя, но огромната рускиня спеше като мъртва.

Кутиите издрънчаха по-силно.

— Може би са маймуни — промърмори на себе си Стейси, докато обличаше халата си. Тя отвори внимателно входната врата и извика: — Има ли някой там?

Но чу само хъркането на Олга.

След малко до нея достигна далечен вик, последван от ново дрънчене:

— Помощ!

— Кой е там?

— Стейси, аз съм!

Тя се затича към дърветата.

— Кийт? Къде си, Кийт?

— Тук съм! О, не! По дяволите!

Чу се страшен шум, последван от силен трясък. Стейси се втурна навътре към палмите и почти прегази Кийт, който лежеше, проснат по лице. Връзка кутии се беше увила около глезените му.

— Наранен ли си? — Тя падна на колене до него.

Той се претърколи на една страна и избърса пръстта от носа си.

— Не. Само съм изненадан. Това работа на Олга ли е?

— Да, и както виждам — има добър ефект. О, боже, целият си омотан! — Тя затърси края на връвта сред кутиите.

От къщата долетя силно хъркане, на което и двамата се засмяха.

— Предполагам, че и това е вид алармена система — каза Кийт.

След малко усмивката му се стопи и той промълви: — Стейси...

Тя го погледна и разбра, че нещо не е наред.

— Какво стана? Как е баща ти?

— Това е въпросът, който си задавам всеки път, когато го видя — въздъхна той. — Стейси, нещата вървят зле за него... — Внезапно млъкна.

— Колко зле?

Кийт не отговори. Мълчанието му я обезкуражи.

— Чакай да те развържа — промърмори тя. — Боже, каква бъркотия само!

— Той е толкова глупав — промълви Кийт, като стисна зъби и завъртя глава. После сви юмруци и бавно издиша с тъжен стон: —

Никога не е доволен. Винаги иска... — Кийт млъкна отново. — Стейси, дойдох при теб, защото... защото нямаше с кого друго да поговоря.

Стейси докосна рамото му и изненадана усети, че той целият се тресеше.

— Кийт?

— Не ме гледай — каза той сподавено.

— Кийт.

— Стейси, аз... — Той повдигна брадичката си.

Тя обхвана главата му и го накара да я погледне. Две сребърни сълзи се стичаха по лицето му.

— О! — ахна тя.

— Знам, знам, че е *капу* да се плаче в Рая — каза Кийт, усмихвайки й се окуражително, но когато тя го прегърна, той започна да ридае.

— Съжалявам — прошепна той, — толкова съжалявам.

— Не бъди глупав — измърмори тя, стискайки ръката му. Бе изпълнена с желание да го утеши. Къде беше слънчевата му усмивка, която озаряваше небесата? Вместо нея, устата му беше изкривена от болка, а блестящите му очи бяха скрити от здраво стиснатите клепачи.

— О, бедният ми той — успокояваше го Стейси с желание да му помогне. — Какво се е случило? Нещо не е наред ли? Мога ли да направя нещо за теб? Каквото и да е...

Благоуханият бриз отнесе думите й. Пръстите й галеха златисто-сребърната му коса, толкова мека и нежна, че когато затвори очи, не беше сигурна дали въобще го докосва.

— Каквото и да е... — повтори Стейси унесено.

— Стейси, имам нужда от теб — прозвуча дрезгаво гласът му. — Имам голяма нужда от теб.

Но той ще разбие сърцето ми, помисли си тя, преди да успее да отговори:

— Да, Кийт, тук съм.

При тези думи той я прегърна, като че ли искаше да се увери в присъствието й.

— Това си ти. Наистина си тук — прошепна той. — Стейси, никога преди не съм търсил чужда помощ. Когато татко ни напусна, аз бях силният. Мама беше толкова разстроена, а аз дори и сълза не

пророних. Не исках да я наранявам. Всички казваха, че отсега нататък трябва да се грижа сам за нея. Но сега...

Думите му едновременно я изплашиха и накараха да потръпне. Съществуването ѝ ликуваше, тя се радваше, че е единствената, от която той имаше нужда. Но едновременно с това Стейси се чувстваше объркана от промяната у Кийт. Някогашният безгрижен Кийт Мактавиш плачеше в ръцете ѝ като съкрушено дете. Тя разбра, че сега той плачеше заради детето, което не беше плакало тогава; заради момчето, което се беше опитало да бъде мъж, за да помогне на майка си; заради мъжа, който се мъчеше да прикрие слабостта си пред нея.

— Кийт, щастлива съм, че съм тук с теб.

— И аз, мила моя.

— Вземи ме, Кийт — каза тя задъхано. — Искам те.

— Защо се държеше толкова хладно с мен? — попита той. Тя не отговори. — Защо?

Стейси все още се колебаеше. Само след миг сложи ръка върху дланта му и каза:

— Сега не съм хладна, Кийт, и аз съм тук заради теб.

Когато вдигна очи към нея, погледът му беше изпълнен с болка, което я накара да се просълзи.

— Мила, има още нещо... Първо трябва да ти го кажа...

— Не. Може да почака.

— Стейси, изслушай ме.

Тя сложи пръст на устните му. Той се намръщи, а в отговор Стейси целуна бръчките му, промълвявайки:

— Шшт... Сега няма да говорим. Моментът съществува само за теб.

Изведнъж тя си даде сметка, че беше на път да се оформи окончателно като зряла жена. Щеше да се отдаде на любимия си изцяло, без колебание. Тя осъзна нещо, за което не бе и помисляла, също както и Кийт не се беше влюбвал по онзи специален и особен начин. А може би никой не бе го обичал толкова силно и истински?

Стейси беше първата жена, която щеше да му дари изцяло любовта си.

„Но след това?“ — възпротиви се разумът ѝ. Какво ще стане после? Щеше ли той да усети какво му е дала? Щеше ли да разбере

жертвата, която тя правеше, отваряйки сърцето си за него и ставайки лесно ранима?

Без значение. Такава беше истинската любов. А тя го обичаше. Наистина го обичаше! Как можеше да скрие любовта си от него!

— Стейси, нека първо да ти кажа... — прекъсна мислите ѝ Кийт.

— Шшт... Тихо!

Тя положи ръце върху страните му и го целуна нежно и продължително. Атлазените му устни я подканваха за още една целувка и за още една...

— Тихо! — промърмори Стейси, когато Кийт отново понечи да каже нещо. Това беше нейният миг, моментът, даден ѝ да го завладее, да го принуди да приеме искрената ѝ любов. Да бъде обожаван, обичан и възвисен... Тя продължаваше да му дава обич, да го вълнува, правеше го за най-важното за нея живо същество на земята. Чувстваше се като хавайска богиня, управляваща скритата мощ на природата с най-обикновено докосване, с най-нежна милувка. За първи път в живота си Стейси разбра силата, която притежаваше като жена.

— Очите ти блестят — промълви той. — Ти си духът на Смарагдовите очи!

— Изпей песента, Кика — прошепна тя. — Омагьосай ни и двамата.

— Ти вече я изпя — каза той, а страстта заглуши думите му. — Пръстите ти я пеят... устните ти...

— Сърцето ми, Кийт, сърцето ми също я пее! — Тя положи глава на гърдите му.

Той развълнувано вдигна очи и я погледна.

— Възможно ли е да ме обичаш? — В гласа му имаше нотка на надежда, която я накара да се извиси до небесата.

— Възможно ли е?... — като ехо повтори тя.

В бледата лунна светлина те се погледнаха и очите им се срещнаха.

— О, скъпа моя — възкликна Кийт и се притисна до нея, обсипвайки я с целувки.

— Тази вечер е... за... теб — успя да въздъхне тя, падайки назад в очакващите я силни ръце.

— Да, за мен е.

Той я понесе на ръце навътре сред гъстите дървета. Небето внезапно се разтвори и се изля топъл дъжд.

Нямаше къде да се скрият. Кийт я положи внимателно върху килим от червени и жълти цветове и те се сляха с пороя. Бяха светкавицата, проблясваща и гърмяща, която осветяваше вселената с блясъка си.

— Аууе — каза той след миг. — Никога не съм се чувствал така.

— И аз — усмихна се тя. — Като че ли се самозабравих.

— Не, мисля, че ти откри себе си! Помогна ми да открива и онази част от мен, която е лежала скрита през всичките тези години зад закачките и многото жени, минали през живота ми... — Той я разтърси. — Знам, че се натрапвам в живота ти, Стейси. Ти не си търсела развлеченията, които ти предложих. Аз стоях настрана заради самия себе си. Страхувах се от това, което щеше да разкриеш. След като родителите ми се разделиха, аз реших да не се сближавам прекалено с никого. — Кийт се засмя иронично и продължи: — Така мислех, че ще се опазя... Но днес, когато баща ми дойде за помощ, не намерих закрила никъде... освен при един човек, когото чувствам много близък... — Той я изгледа продължително, преди да проговори отново: — Този човек си ти, Стейси. Обичам те!

Тя затвори очи срещу непреодолимия прилив на чувства, които думите му изтръгнаха от дълбините ѝ.

— И аз те обичам, Кийт Мактавиш!

Той не каза нищо повече. Стейси отвори очи.

Кийт отново плачеше.

* * *

След малко те вече спяха. Луната постепенно потъна в Златния залив и светът се оцвети с лъчите на изгрева. Птиците поздравяваха зората. Кутиите на Олга звънтяха приятно.

Кийт се събуди пръв. Той почувства Стейси до него още преди да я види. Спомни си с наслада за миналата нощ, но остра болка го прониза внезапно при мисълта за това, което трябваше да ѝ каже. Думите му щяха да я съкрушат!

— Мила, събуди се — прошепна той нежно. — Трябва да поговорим.

Клепачите ѝ потрепнаха. „О, прекрасно момиче, с нежни розови страни!“ — помисли си той. Тя му се усмихна и се протегна.

— Нима сме спали навън цялата нощ? Какво ще правим, ако някой дойде и ни види?

— Кутиите ще ни предупредят. — Кийт докосна бузата ѝ. — Стейси, трябва да ти кажа нещо много важно.

Най-накрая гласът му достигна до нея. Накланяйки глава, тя се отдръпна. С една ръка той обгърна дланите ѝ, като ѝ помогна да седне.

— Моля те, не се разстройвай.

— Какво? Какво има, Кийт? Нещо с баща ти ли?

Не му се искаше да ѝ каже. По дяволите! Не беше честно! Въпреки това промълви глухо:

— Не може повече да изследваш пещерите. Съжалявам, но изникна основателна причина.

Досега не беше я виждал толкова потресена. Почувства се така, сякаш я бе ударил с юмрук през лицето.

— Моля, мисля, че не чух добре! — отвърна тя, насилвайки се да се засмее. — Стори ми се, ти каза, че не мога...

— Страшно много съжалявам, малка моя! — Той се премести и понечи да я прегърне.

Тя рязко скочи на крака.

— Ти съжаляваш? Снощи дойде разплакан, търсейки помощта ми, и аз те успокоих... а сега ми казваш просто така, че ще разрушиш живота ми?! И твърдиш, че съжаляваш?

— Стейси... — Той замълча. Тялото му извършваше всяко движение с огромни усилия. Беше толкова изморен и тъжен, а тя изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Но защо?

В отговор той поклати глава. Беше нечестно и грубо.

— Не мога да ти кажа. Помолиха ме... да запазя тайна.

— Но ти каза, че обичаш...

— Стейси, аз те обичам! Повярвай ми!

— Доверих ти се. Казах ти за Огъня на Пеле, а сега, съвсем внезапно...

— Да не би да намекваш, че има нещо общо с изследванията ти?
— възкликна той, като стана.

Тя повдигна брадичката си. Ако тези очи, които бяха плакали за него, имаха силата, щяха да го съборят.

— Защо не? Може би твоето семейство иска да направи откритието само?

— Как се осмеляваш да говориш така? — извика Кийт.

„Но защо ѝ крещя?“ — запита се той.

Защото го беше засегнала по най-чувствителното му място — любовта към семейството.

— Как се осмелявам ли? Ти знаеше, че трябва първо да ми го кажеш. Въпреки това ме остави да се любя с теб... През цялото време си крил от мен истината. Използва ме и ми се подигра!

— Не, мила! — Той протегна ръце умолително. — Не помниш ли? Опитах се да ти кажа, но бях прекалено разстроен, а и ти настояваше...

— О, разбирам. Значи вината е моя! — Гласът ѝ беше леден, а погледът ѝ — студен. — Извинявай!

— Стейси, знам, че си разочарована и имаш пълното право да се чувстваш така. Но моля те, опитай се да разбереш. Пещерите не са само моя собственост. Те принадлежат на семейството, а аз съм само малка част от него.

Тя го погледна внимателно, като го попита:

— И ти гласува ли за мен? Каза ли им да ми разрешат да продължа изследванията си?

Не можеше да я излъже. Това, че не ѝ каза вчера, беше донякъде лъжа и той не можеше отново да я излъже. Наведе глава и я поклати отрицателно, признавайки:

— Не!

— И така — тя се изтръгна от обятията му, — довиждане, Кийт. Или може би трябва да кажа *алоха*, както ти обичаш да казваш? Е, господин Безгрижие? Получихте ли желаното от „зубрачката“ Ливингстън?

— Стейси, по дяволите! Много добре знаеш, че отношенията между нас са съвсем различни! — Той се затича след нея и сграбчи ръцете ѝ, като я извъртя толкова рязко, че почти я събори.

— Пусни ме да си вървя! — изкрещя тя.

— Не!

— Да! — прогърмя заповед от входа на вилата. Олга стоеше там в халата си и държеше кокосов орех в ръка. — Ти пускаш моя Анастася, иначе аз ти разбила глава с кокосов орех!

— Олга, за бога! — каза Кийт, протягайки ръце. — Аз не искам да я нараня! Обичам я! Аз...

— Върви! Говорим по-късно — отвърна Олга, издигайки ореха над главата си. После се обърна към приятелката си: — Ела, Анастася.

Стейси, ридаяйки, влезе в хижата, после затръшна вратата след себе си.

Олга все още стоеше на прага.

— Говориш по-късно — каза тя спокойно и хвърли кокосовия орех на земята. После слезе по стълбите и отиде до него. — Ти изплаши ме, Кийт. Помислих те за КГБ. Това причина да държа кокосов орех! — Тя посочи към хижата и попита: — Какво направил на Анастася?

Той прокара ръка през косата си, чувствавайки се малко глупаво. Беше много загрижен за Стейси, за това, което се бе случило.

— Не мога да ви позволя да изследвате пещерите — каза той уморено. — И не мога да кажа защо. Трябва да запазя тайната.

Олга се намръщи:

— За Анастася това край на Западен свят.

— Да, знам, че е така.

— Знаеш, че тя обичала теб. Мисля, новините ти лоши.

Той прошепна:

— И това знам.

Но дали тя го обичаше? Не, не беше го допускал и за миг до изминалата нощ! Но не бе ли я изгубил в същия момент, в който я беше открил?

— Да не би ти лоши новини, мургаво момче? — запита Олга.

Той се почувства така, сякаш изтръгваше голяма палма от корените и я пращаше към слънцето.

— Не! Аз съм добър с нея. Олга, обичам я така, както никой друг. Обожавам я и ще се грижа за нея.

Олга скръсти ръце:

— Тогава ѝ го покажи. Но сега отива вкъщи.

— Ще се върна по-късно — каза той и кимна уморено с глава.

— Така казваш винаги и даваш надежди. Но кога върнеш се? След два, три дни?

— Днес следобед. Кажи й.

Олга погледна към зората и промълви:

— Без приятел живот е по-лесен. Но ти знаеш — свети Валентин приближава! — Тя го погледна така, сякаш той я разбираше за какво намеква. След това се прибра в къщата.

Започна отново да вали.

— Никога не са ми казвали, че любовта е фатална болест — промърмори той. Но дълбоко в сърцето си може би го знаеше. Иначе защо се беше борил толкова дълго срещу любовта? Чувстваше се болезнено нещастен. Беше глупак, защото се бе доверил, защото се бе грижил...

„Братко, оказа се, че и в Рая има проблеми!“ — помисли си той с тъга.

* * *

Кийт погледна стенния часовник в хола на Туту Ева. Събирането на семейството за поредната среща беше отнело много повече време, отколкото той очакваше. Но най-накрая всички дойдоха, включително и баща му Джералд, който изглеждаше като човек, чийто живот бе заплашен. Но това бе истина.

— Свиках тази среща, защото смятам да се противопоставя на желанията на фамилията — съобщи Кийт безцеремонно. — Възнамерявам да обясня съвсем точно на Стейси защо повече не може да изследва пещерите.

— Но това е семейна работа — намеси се остро Туту Ева.

Кийт изправи рамене, когато се обърна към баба си:

— Туту, цял живот съм те уважавал. Подчинявал съм се на желанията ти. Но този път не мога да не се възправам срещу тях.

Последва приглушено мърморене, след което някой почука на задната врата. Нели, майката на Кийт, стана и отиде да отвори.

— О, здравей, Стейси — каза тя, поглеждайки към сина си. Кийт на свой ред отправи поглед към Туту, но се забави съвсем малко и не видя усмивката й.

Стейси се почувства неловко, когато видя роднините на Кийт, събрани в хола. И всички те сезираха напрегнато в нея.

— Извинете, трябвало е първо да се обадя — измърмори тя и се обърна, готова да си тръгне. — Просто ще се отбия по-късно.

Кийт си проправи път към нея. Беше облечен в дънки и светлосиня хавайска риза, която правеше очите му кобалтови. Докато вървеше към нея, взорът му я поглъщаше, прониквайки през войнишкозелените ѝ шорти и блуза. Същото облекло тя носеше в деня на запознанството им. Той се усмихна, като че ли спомняйки си за това. Разбира се, че помнеше!

После сложи ръце на раменете ѝ и притисна устните си до нейните. Изненадана, тя отговори на целувката му, преди да може да се възпротиви. Топлина обля бузите ѝ и се отрази в очите му.

— Стейси, искам да се запознаеш с баща ми — каза той, посочвайки към блед мъж с оплешивяваща руса коса, облечен в тъмни панталони и бяла риза, с вратовръзка. По всичко личеше, че му беше неудобно и горещо в това облекло. Видът му бе изморен, като че ли не бе спал от години.

— Казвам се Джералд Мактавиш, приятно ми е — каза мъжът, ставайки. — Съжалявам много за затруднението, което ви създадох, госпожице Ливингстън. — Той погледна към Кийт. — Мисля, че трябва да ѝ кажеш, сине. Така е най-добре.

— Това е чисто семейна работа — намеси се Туту.

Джералд се извърна към нея:

— Що за семейство е това, което обръща един син против баща му и...

— Татко — каза Кийт, — не сега, моля те.

— Извинявай, Кийт. Знам, че обещах да не напомням за миналото.

— Семейството се опитва да ти помогне, Джери! — каза Нели. — Би могъл да покажеш малко благодарност. — И вече с по-мек глас тя го попита: — Още ли те боли язвата?

— Ей сега ще ми мине. Хайде, сине, кажи истината на Стейси.

Кийт преплете пръстите си с тези на Стейси и я поведе към средата на стаята.

— Знам, че това е семейна работа, Туту — каза той, — но искам всеки да знае, че смятам Стейси за част от фамилията. — Той я

погледна. — Разбира се, ако тя самата пожелае да бъде.

При думите му тя се олюля, но той стисна още по-здро̀во ръката ѝ, сякаш заповядвайки ѝ да не губи самообладание.

— *Ипо*, чуй истината...

— Кика ще се жени за нея! — прошепна Лани с театрален глас. — Ще си имам нова леличка. Това значи, че тя ще може да задържи котенцето си в дървената къщичка.

— Шшт... — прекъсна я Мейл.

— Баща ми е направил лошо капиталовложение — започна Кийт, но Джералд го прекъсна, махайки с ръка.

— Оставих се да бъда въвлечен в нещо, за което предварително знаех, че е незаконно — призна той откровено. — Нямах пари за това, но мислех, че ще направя добър удар и ще мога да си възвърна обратно всичките средства. Заех известна сума от... въ... съмнителни източници. Сделката се провали и сега съм затънал до гуша в дългове към едни много опасни момчета.

— С италиански фамилии — каза провлачено Капоно. Въпреки безгрижния си глас, изглеждаше съкрушен, особено когато погледна към Стейси и Кийт, които стояха един до друг.

— Ако не намеря бързо достатъчно пари, те... ще ме убият — каза в заключение Джералд.

— Гласувахме да търсим съкровището — добави Кийт.

— Стейси, ясно ми е, че кариерата ти е важна, но не мога да рискувам живота на баща си заради нея.

Тя въздъхна, чувствавайки се засрамена. Трябваше да му има доверие. Сега вече знаеше, че жестоко го е наранила.

— Аз... аз дойдох тук, за да ти се извиня — каза тя тихо, притеснена от многото хора, които я слушаха с интерес. — Не бях справедлива към теб.

В този миг тя погледна над рамото на Кийт и видя Туту, която ѝ се усмихваше. Очите им се срещнаха и Туту ѝ кимна.

— И така, много съм доволна, че запазихме нашите проблеми в семейството — каза тя.

— Ще започнем да търсим съкровището още утре — разпореди се Кийт.

— Вероятно и аз ще мога да ви помогна — каза Стейси. — Може би ще го открием, преди да дойде Огънят на Пеле.

Туту повдигна вежди:

— Огънят на Пеле ли? Затова ли си тук? Но, дете мое, та това е само една легенда.

Стейси пое дълбоко въздух, изричайки:

— Дано да грешиш, Туту.

— Много рядко греша, мила. — Старата жена изглеждаше самодоволна и уверена в себе си. След малко посочи Кийт, като че ли искаше да каже: „Все пак познах, че е влюбен в теб!“.

По-късно цялата фамилия седна около масата, на която бяха сервирали студено месо и картофена салата. Кийт се обади в ресторанта и поръча няколко мангови пая.

След малко един от красивите спасители-сервитьори ги донесе, обръщайки се към него:

— Шефе, добре ще е да наминеш в ресторанта по някое време тази вечер. Джейсън и Сесилио напускат и искат да си вземат сбогом.

— Жалко — въздъхна Кийт. — Сигурно са си намерили работа на континента.

— Сесилио отива в Сан Диего, а Джейсън е намерил някаква работа в Оаху — отвърна сервитьорът.

Кийт се обърна към Стейси:

— Губя ги един по един. След година-две стават прекалено амбициозни. Наистина нямат голямо бъдеще като сервитьори в „Багис“ — усмихна се той.

— Зависи към какво се стремят — отвърна Ерик.

— Говориш също като островитянин — намеси се Джералд.

Кийт леко се намръщи и потупа сервитьора по рамото:

— Благодаря ти, Ерик. Ще намина след малко.

— Окей, шефе.

Ерик напусна салона, след което Кийт хвърли поглед към баща си, но старият Мактавиш, изглежда, не го забеляза. Кийт само въздъхна и безмълвно продължи обяда си.

Стейси беше замаяна след всичко, което се случи. Нима той ѝ бе предложил женитба? Какво друго можеше да има предвид, казвайки, че я приема за член на семейството? А баща му — наистина ли животът му бе застрашен?

— Но ти не хапваш нищо. — Джералд седна до нея, избутвайки Паоло, който се отмести надясно, за да му направи място.

— Ти също не ядеш, татко — каза Кийт остро. После се обърна към Стейси. — Мила, искаш ли бира?

Тя не искаше, но усети желанието на Кийт да се отдалечи от баща си.

— Да, бих пийнала. Ще можеш ли да откриеш и котето ми? Не съм го виждала от два дни.

— Окей! — Той ѝ благодари с поглед и със скрита и тъжна усмивка стана от масата.

Джералд го наблюдаваше как се отдалечава.

— Моят син — каза той унило — въобще не одобрява постъпките ми. Не ме обича.

— Не искам да прозвучи грубо, но дали и вие нямате вина за това? — попита Стейси, слагайки ръце в скута си.

Мъжът изглеждаше изненадан:

— Но и аз не одобрявам доста черти от характера му. А вие как бихте постъпили на мое място? На тридесет години е, а живее като дивак! Какво може да предложи от себе си? Завърши с отличие Хавайския университет, но дори и кредит не може да получи.

Ход, който би могъл да се окаже фатален, мислеше си Стейси, заинтригувана от тази нова информация за Кийт.

— Значи е ходил в колеж?

— Изненадвате се, нали? Аз настоявах за това. Искях да го включа в бизнеса заедно с мен. После той наследи този проклет ресторант заедно с братовчед си. Това го погуби.

— Мислех, че е бил спасител.

— Само през лятото — за да плаща обучението си. Не искаше и да чуе за издръжка от моя страна. Голям инат е, също като майка си. Наследи ресторанта веднага след като завърши и това беше всичко. Какъв глупак! Да захвърли образованието си ей така, за нищо! Впрочем това е типично за всички островитяни.

Стейси прехапа устните си. Джералд звучеше също като нея. С изключение на това, че в гласа му се усещаше горчивина, която ѝ пречеше да го слуша. Ако Кийт ѝ беше предложил, ако наистина ѝ беше предложил... Но тя твърдеше, че между тях няма нищо общо. Нима беше забравила, че трябва да се върне обратно в Мичиган?

Тя никога не беше си и помисляла, че той ще се влюби в нея! Все още не можеше да го повярва.

— Но вие... вие сте се оженили за островитянка — възкликна тя нерешително.

Джералд сви рамене:

— Знам, знам. Но тя беше толкова красива! — Той погледна към Нели и очите му се изпълниха със сълзи, които пронизаха сърцето на Стейси. — И все още е — продължи той. — Но не се получи нищо. Бях пленен от магията ѝ. Сигурен бях, че любовта ще успее да надмогне всичко, дори различията между нас... А вие откъде сте? — запита Джералд, сменяйки внезапно темата.

— От Мичиган. Тук съм във връзка с темата на докторската ми дисертация.

— И аз ви попречих. Съжалявам, госпожице Ливингстън. Може би ако открием навреме съкровището, ако въобще го открием, ще имате възможност да намерите своята риба — Огъня на Пеле.

— Надявам се, защото се трудих доста упорито.

Джералд кимна със задоволство:

— Тежка и сериозна работа. Това движи света напред. Но опитайте се да го кажете на тази тълпа... — Той потупа Стейси по ръката. — Госпожице Ливингстън, харесвате ми, затова ще ви дам един съвет, съвсем приятелски.

Тя му се усмихна любезно:

— Да?

Внезапно лицето му стана прекалено сериозно и той каза:

— Ако държите на бъдещето си, не се омъжвайте за сина ми.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стейси се престори на усърдно заета с обяда си. Тя постепенно се съвземаше от шока на „приятелския съвет“, който Джералд ѝ отправи.

— Изглеждате изненадана от това, което казах. Но трябва да знаете, че въобще не си подхождате с Кийт — отвърна той.

— Но синът ви не ме е молил да се омъжа за него.

— О, моля ви! Та нали тъкмо за това беше разговорът в дневната. Ако все още не ви е предложил официално, непременно ще го направи, и то скоро. Честно казано, никога не съм предполагал, че ще пожелае да се задоми. Сигурно сте изключителна жена, госпожице Ливингстън. Уверен съм, че сте истинска дама.

След малко той въздъхна, продължавайки:

— Вие ще сте чудесната съпруга за него. Сигурно ще успеете да го промените. Но ще си пропилиете живота. Знам, че е хубаво момче, но е човек, който губи.

— Това не е вярно — избухна Стейси. — Той е мил, нежен и остроумен...

— А също така — безотговорен и мързелив. Не го интересува абсолютно нищо.

— Тревожи се за вас, господин Мактавиш. Заради вас плака миналата нощ! — гневно го погледна тя. — И като знам какви са обстоятелствата, довели до вашето посещение тук, искам да знам кой от вас двамата е наистина човек, който губи? — Ужасена, тя сложи ръка на устата си. — Извинявайте, не исках да кажа това.

Усмивката му беше същата като на Кийт — дяволита и подкупваща.

— Наричайте ме Джералд. Предполагам, че се увлякох малко повече. Нека да сключим примирие.

Тя се поколеба, после отвърна:

— Окей, съгласна съм.

— Предполагам, всичко това показва колко много го обичате? — Той поклати глава.

Наистина ли го обичаше? Стейси се изкашля:

— Това не показва нищо повече, освен че не ми е приятно да нападат приятелите ми.

— Нима смятате Кийт за обикновен приятел?

Стейси отново се изкашля:

— С него се запознахме съвсем случайно. Аз съм тук във връзка с научната ми работа.

— Това ме успокоява... Може да приемем, че той просто се развлича с вас — продължи Джералд. — Но въпреки това ви предупреждавам да стоите настрана от него. Той е моя плът и кръв и от опит знам, че ще ви донесе само мъка.

Кийт се появи на прага на задната врата, притискайки към гърдите си малкото пухкаво котенце. С престорено безразличие Стейси набучи парче ананас и го задъвка. Това беше твърде много за нея. Твърде много.

— Как си, мила? — попита Кийт и я целуна по бузата. Той допря котето до лицето ѝ. — Малкото се чувства прекрасно, но ти още не си му дала име.

Тя взе от ръцете му малкото същество и нежно го погали. Котето примига срещу нея с големите си сини очи и започна да мърка.

— Какво ще кажеш за Пеле?

— Половината от кучетата и котките на Хаваите носят това име — поклати глава той. — Трябва да измислиш нещо по-оригинално.

— По-добре ще е ти да го кръстиш. — Главата ѝ и без това бе изпълнена с други мисли.

— Очаквах да кажеш това — засмя се Кийт. — Вече го кръстих. Доктор Ливингстън, запознай се с доктор Ливингстън.

— Но аз не съм доктор — каза Стейси.

— Засега. — Той се наведе до нея и сложи ръцете ѝ в своите. — Готов съм да преобърна земята и небето, за да ти помогна да станеш доктор Ливингстън. Ще открием това съкровище, преди да се появи рибата, а след това ще довършиш дисертацията си.

— И какви са гаранциите? — намеси се баща му.

Тя беше развълнувана от сериозността на Кийт.

— Но ти дори не вярваш, че рибата съществува.

— Сега вече вярвам.

— Защо?

— Длъжен съм. Толкова много зависи от нея.

Блестящите му очи срещнаха нейните. Стейси спря да диша и хипнотизирана от тяхната яркост, стисна котето толкова силно, че то измяука.

— Може да имам само бакалавърска степен, Стейси, но съм умен. Мога да науча всичко, което е необходимо, за да ти помогна.

— Вярвам ти — отвърна тя тихо. И наистина му вярваше. Това беше една нова страна от характера на Кийт, която досега не беше разкрила. А като си помислеше само, че веднъж го бе обидила, казвайки му, че не обича да чете. Почувства се засрамена.

— Хайде да отидем до ресторанта. — Кийт я накара да стане. — Трябва да си взема сбогом с момчетата.

Те щяха да останат сами. Сърцето ѝ подскочи от вълнение. Той нямаше наистина да ѝ предложи да се омъжи за него, нали? Всичко беше само една налудничава идея на семейството му...

Оставаха два дни до свети Валентин...

— Нека първо да кажа довиждане на всички — помоли го тя.

— Вече го направих вместо теб. — Кийт почеса котето зад ушите и после погъделичка дланта ѝ. — Хайде да тръгваме.

Стейси погледна към Джералд. Той поклати глава.

— Помнете какво ви казах. Трябва да се замислите.

Кийт я погледна с любопитство, докато вървяха към вратата. Той отвори и ѝ направи път да мине първа.

— За какво говореше баща ми?

— О, нищо важно. — Тя се изчерви при тази лъжа. Кийт я погледна изпитателно. Със стиснати устни той запали мотора и джипът потегли.

Те размениха малко думи по пътя за ресторанта. Доктор Ливингстън се гушеше в Стейси и мяукаше жаловито, докато колата подскачаше по пътя. Това беззащитно същество я караше да обърне внимание и на други неща, освен на вулкана от чувства, кипящ в душата ѝ.

— Хей, Стейси, не малтретирай малкото — подразни я Кийт.

„Малкото“ — помисли си тя. Какво ли ще бъде, ако имат дете — едно лъчезарно русокосо момченце като него или брюнетка като

самата нея? Щеше ли някога да види Кийт да държи детето им и да го обича повече, отколкото Луната обичаше звездите? Защото той щеше да го обича, тя знаеше. Уверена бе, че той щеше да бъде най-любящият баща, какъвто едно дете би могло да си пожелае. Но какъв пример можеше да даде на любознателния младеж? Щеше ли да казва на малкото момченце: „Остави всичко. Да вървим да караме сърф!“, докато тя се опитваше да го накара да си напише домашната. Или пък щеше да говори на дъщеря си: „Не ти е необходимо да ходиш в колеж. Самият аз нямах никаква полза от това“.

Стейси се ядоса на себе си. Защо продължаваше да се занимава с тези неща? Нейната кариера едва започваше — или поне така се надяваше. Щяха да минат няколко години, преди да се утвърди в някой университет или изследователски център. Тя дори не можеше да си помисли за женитба, нито пък за деца.

Но докато се спускаха надолу по пътя, това беше единственото нещо, за което бе способна да мисли.

Ресторантът беше шумен и претъпкан с красиви жени и мъже. Кийт преведе Стейси през задния вход и те влязоха в кухнята.

— Хей, момчета — каза той. — Къде са десертьорите?

След малко двама дойдоха при тях. Кийт им благодари сърдечно за тяхната работа, напомняйки за страхотните хукилаус, в които бяха участвували.

— Няма да имате такава прекрасна възможност да карате сърф в Калифорния — подразни ги той.

Стейси усети, че нещо я пробужда. Съмненията ѝ за неговите качества на баща и съпруг я обхванаха с нова сила.

— Не бъди толкова сигурен, братко — отговори Сесилио.

Те се смееха и шегуваха, но Стейси изгуби нишката на разговора, погълната единствено от обърканите си мисли.

— Стейси? — Гласът на Кийт прозвуча нежно сред врявата. — Какво ще кажеш да отидем за малко до моята къща?

— 3-защо? — попита тя притеснено.

— Ами първо, защото никога не си била там.

— А второ?

Той сложи ръка на челото ѝ:

— Да нямаш треска? Челото ти е толкова зачервено.

— Добре съм.

— Цялата си мокра. — Той взе котето от нея. Доктор Ливингстън бясно душеше въздуха наоколо. Вероятно отвсякъде долавяше миризмата на риба. „Горкото същество“ — помисли си Стейси.

— Отиваме в дървената къща — каза Кийт. Тонът му не търпеше възражение. Хващайки я за ръка, той излезе от кухнята, но преди това не забрави да отчупи парче от пригответения *махимахи*, с което да нахрани котето.

Две стълби водеха към къщата — едната беше въжена, а другата — дървена. Втората беше по-удобна за изкачване и те минаха по нея. Внезапно Стейси се озова в най-приятното място, където някога е била. Цялата къща представляваше една-единствена стая, много по-голяма, отколкото беше очаквала. Бе чисто, просторно и проветрено. Диванът и столът бяха покрити с хавайски платове, изтъкани от естествени влакна, които хармонираха със светлото дърво на ниската маса и скрина. Стейси забеляза, че в стаята имаше телевизор и стереоуредба, които работеха с батерии, както ѝ каза Кийт, докато гордо ѝ показваше кухнята. Там имаше пропанов хладилник, печка и течеща вода, идваща от резервоара на покрива. Навсякъде бяха разхвърляни ярки възглавници и рисунки, които контрастираха с убитите цветове на тапицерията. По-забележителните рисунки бяха работа на Лани, както личеше от имената им: „Кийт върху сърфа“, „Кийт в ресторанта“, „Кийт танцува“.

Стейси разглеждаше картините.

— Но ти танцуваш хула — възкликна тя.

— Разбира се. Всеки на Хаваите танцува хула. Позволи ми да ти покажа.

Той взе доктор Ливингстън от ръцете ѝ и го сложи на пода. След това избра от купа зад стереоуредбата една грамофонна плоча и я пусна. Екзотична мелодия на китара изпълни стаята. Последва хор от гласове, пеещи на хавайски. Стори ѝ се, че това беше онази песен на Кийт, привличаща и хипнотизираща я. След малко видя как тялото му започна да се движи така, сякаш беше частица от мелодията.

— Виждаш ли? — Той ѝ показа основните движения и тя се опита да ги имитира. После двамата ги повториха няколко пъти, докато Стейси ги усвои.

— Много добре! А сега раздвижи бедрата.

Кийт се залюля съблазнително. Стейси го гледаше с отворена уста. Никога не беше виждала мъж да се движи по такъв начин. Ако някой в Мичиган танцуваше така, неговата мъжественост щеше да бъде поставена под съмнение. Но Кийт не губеше очарованието си в танца. Напротив — беше мъжествен, могъщ и свръхестествено грациозен. Беше погълнат изцяло от музиката, която като живо същество кръжеше около него. Когато Кийт започна да пее заедно с мелодията, Стейси — омаяна и пленена — се спря да го послуша и съзерцава.

Обичаше го!

— Не спирай. Ето така! — Той сложи ръце на кръста ѝ.

— Хайде заедно с мен...

Тя бе принудена да го следва и се залюля под направляващите му пръсти, като скоро напълно се отдаде на танца.

— Това е песен, нали? — задъхано промълви тя.

— *Хула* е свещен танц — отговори той, усмихвайки се многозначително. — В него има голяма мощ... за тези, които знаят как да го използват.

— Значи ли това, че в момента ме омагьосваш?

— Вината е твоя. Ти първа ме омая. — Ръцете му я хванаха здраво. — *Алоха ау иа ое*, Стейси.

Обичам те! — искаше ѝ се да извика.

— Такъв огън, скрит под спокойна и студена външност! Може би ти не си духът на Смарагдови очи. Може би си самата Пеле. Ще ме изгориш ли, богино моя? Ще ме погълнеш ли в твоя пламък?

— Кийт! — Тя беше толкова развълнувана, че едва дишаше.

Той продължаваше да танцува, мускулестото му тяло се извиваше като разклатена от бриза палма. Кийт пееше и въпреки че тя не разбираше и дума от текста на песента, усещаше смисъла ѝ. Плочата свърши, но той не спря, притисна я към себе си и забави стъпките си.

— Имаш прекрасен аромат — прошепна той, — също като розата. Кожата ти е мека като кадифе, а когато ме погледнеш, се чувствам като слънцето...

Тя го погледна несъзнателно.

— Да, точно така. — Той я целуна. — Помниш ли първата ни целувка, *ипо*?

— Да, помня я — кимна тя.

— Това беше любовната песен. — Чертите му се отпуснаха. — Обичаш ли ме, *ипо*? Веднъж ми го каза. Повтори го и сега.

Стейси долавяше промяната във въздуха. Като че ли боговете бяха слезли от небето, за да видят дали вълшебната мелодия бе успяла да сътвори магията си. Знаеше, че Кийт говореше за истинската любов... за любовта, която една жена храни към определен мъж. Двамата се бяха доближили до обещания, които тя не знаеше дали щеше да изпълни, до мечти, каквито не беше сигурна, че желаше да осъществи...

— Какво означава *ипо*? — попита Стейси.

— Ти ми кажи — настоя той меко.

После спря да танцува и я заведе до дивана. Тя седна, правейки място за него, но вместо това, той падна на колене пред нея. След миг нежно хвана ръката ѝ и я обърна, целувайки дланта ѝ. Стейси потръпна.

— Мила, не мога да ти предложа много, освен себе си. Знаеш как живея и какъв съм. Но, за бога, никой мъж не е обичал по начина, по който аз обичам... Разбирам, че между нас съществуват различия, но съм уверен, че ще успеем да ги изгладим! — Той я погледна в очите. — *Ипо*, любима, омъжи се за мен!

Не беше очаквала да се чувства по друг начин в момента, в който щеше да чуе тези думи. Но сега сърцето ѝ се изпълни с огромна радост. Искаше ѝ се да подскочи до небето от щастие... Душата ѝ беше вече там и обикаляше около Луната, целувайки звездите в своя полет. Кийт щеше да остане завинаги в нейния живот! Щеше да бъде близо до нея, щяха да имат деца... Кийт, завинаги, Кийт!

Постепенно тя осъзна, че седи на дивана, а той е коленичил пред нея, с израз на очакване по напрегнатото му лице.

— Отговори ми, Стейси — помоли я Кийт, — иначе ще умра...

Беше толкова объркана! Няколко секунди преди това се рееше щастлива в небето, а сега се чувстваше малка и уплашена. Сълзи потекоха по бузите ѝ и накараха Кийт да побледнее. Стейси си спомни какво ѝ беше доверил — че за да избегне болката от разочарованието, той не бе допускал да се сближи достатъчно с никого. В този миг обаче ясно разбираше риска, който поемаше, като ѝ правеше предложение.

— Толкова сме различни — промълви тя.

— От това животът ни ще стане по-интересен, любима.

— Но двамата имаме различни цели и стремежи.

— Въпреки това силно се желаем. — Той тъжно я погледна. — Нали? Кажи, че ме искаш, моя най-скъпа любов. Кажи да!

Внезапно щастието надделя над болката. Не можеше да си представи да живее без него! Как можеше да отхвърля любовта му?

— Да, о, да! — Тя се хвърли в обятията му. — Да, та ние се обичаме!

— Любов моя! — Кийт я вдигна във въздуха и я завъртя в кръг. — Единствена, скъпа, прекрасна любов!

Смеейки се, той я понесе из стаята, като я целуваше и въртеше около себе си. След това изтича до прозореца и повдигна бамбуковата щора.

— Хей! — извика силно. — Хей, вие долу!

Ерик отвори задната врата на ресторанта и запита:

— Какво става, шефе?

— Безплатна бира за всички! Със Стейси ще се женим!

— Ти? — Ерик беше смаян. — Искам да кажа, че това е прекрасно! Ще съобщя на останалите.

Кийт отново целуна Стейси, казвайки й:

— Нали нямаш нищо против, че разгласих новината? Ще празнуваме тук за малко, а после ще отидем да съобщим на семейството.

— Да! — отвърна тя, притискайки се към широките му гърди. — Както кажеш, скъпи.

* * *

Но те не успяха да отидат у Туту. След лудото празненство в ресторанта Кийт беше твърде изтощен и заведе Стейси обратно в къщата му на дървото, където се любиха. Заспаха изморени, но по едно време през нощта той се събуди и се обърна, инстинктивно търсейки топлото ѝ тяло до своето. Но тя не беше в леглото. Беше се изправила в лунната светлина с увит около кръста чаршаф.

— Не знам — дочу той шепота ѝ и понечи да ѝ отговори, но разбра, че думите ѝ не бяха отправени към него. Говореше на котето,

което държеше в ръце и галеше. Малкото животинче бе извило глава и я гледаше с немигащи очи.

— Бях толкова развълнувана, когато той ми предложи. Толкова притеснена. Но сега не съм сигурна...

О, не! Тя е размислила. Кийт усети как кръвта му се вледенява в жилите. Сърцето му биеше много силно и за момент Кийт си помисли, че ще получи инфаркт. Но когато тя тръгна към леглото, той затвори очи, преструвайки се на заспал.

„Добре тогава“ — помисли си. Явно все още не я беше спечелил, но щеше да го направи, и то съвсем скоро.

* * *

Мина цяла вечност, докато Стейси заспи отново. Тогава Кийт скочи от леглото, облече се и се спусна по въжената стълба. Той се намръщи, когато запали джипа — това сигурно щеше да я събуди — и подкара старата развалина към магистралата.

За рекордно време стигна до хижата на Чинг. Отвътре се разнасяше хъркането на Олга, което тресеше дърветата. Този път Кийт внимателно избягна капаните ѝ и се промъкна през входната врата безшумно.

— Олга, събуди се — каза той, разтърсвайки ръката ѝ. Забеляза, че тя беше облечена с футболна фланелка, която подхождаше напълно на якото ѝ телосложение. — Събуди се, моля те.

— Хм? КГБ?! — Тя измърмори няколко думи на руски.

— Не, Олга, това съм аз — Кийт. Събуди се. — Той седна до нея.

Тя потърка очи.

— Кийт, толкова изплаши ме! Какво има?

— Предложих на Стейси да се омъжи за мен.

Тя ахна, след това плесна с ръце:

— Да? И?

— Каза ми да.

— Тя каза да! Тя каза да! — Олга подскочи и го сграбчи в ръцете си. — Значи има бог! — каза тя и го целуна звучно.

Кийт не можа да се сдържи и се разсмя.

— Не бързай, Олга. Мисля, че тя може да промени решението си.

— Трагедия!

— Съгласен съм. И така, ти трябва да ми помогнеш. — Той протегна безсилно ръце. — Дай ми някакъв съвет. Направи нещо.

— Какво, аз като фея от приказките? — захили се тя. — От Литва. Тъкмо навреме за свети Валентин.

— Моля?

— Не ми обръщай внимание, Кийт — поклати глава Олга. — У мен особено руско чувство за хумор. Значи ти има проблеми с Пепеляшка, да?

— Да.

— Хм. Не знае какво иска това глупаво момиче. Книги и риби. Това не живот за моя Анастася. Бебета — тя се усмихна на Кийт. — Ти добър в правенето им. Притежаваш всички данни.

В отговор той само се засмя и поклати глава.

— Много си пряма, Олга.

— Така казва твой братовчед Капоно. Той души около мен като куче. — Бузите ѝ почервенияха и въпреки че се опитваше да изглежда строга, не се сдържа и каза: — Той много заядлив.

— Но е симпатичен, нали, Олга?

— Е, може би. Но и ти хубав, а Анастася все още съмнява се дали омъжи за теб.

— Точно така — въздъхна той. — Тя не иска просто един красавец за съпруг.

— Разбирам. — Тя кръстоса крака под чаршафа. — Окей, товариш. Аз ти дам бърз урок как да очароваш Анастася.

— *Махало*, Олга. Благодаря ти с цялото си сърце.

— Първо, купи си обувки — погледна го тя.

— Обувки ли? — намръщи се Кийт.

— Да, обувки. Това от голямо значение за нея, вярвай ми.

Олга го изгледа строго и Кийт въздъхна, като че ли предчувствайки големите промени в живота си.

— Добре, обувки.

— И костюм.

— Какво?

— Да, и трябва сложиш химикали в джобчето на сакото. — Тя посочи към фланелката си. — Също как академичен професор.

— Ще изглеждам като — какво казваше Лани? — като пън — изрече той скръбно. — Един тридесетгодишен пън.

— Правилно. Точно това най-много харесва Анастася у момчетата.

Кийт се засмя пресилено. Олга беше далеч от правилното решение.

— Може би това не е чак толкова добра идея. Ти върви сега да спиш, а аз ще се оправя сам.

Тя легна в леглото и с лекота вдигна от земята голям кокосов орех, после хвърли поглед към Кийт.

— Утре ти с обувки, костюм и химикал. В противен случай... — Олга посочи към ореха. — Знам какво добро за Анастася. Съпруг и бебета. Ти можеш да й дадеш тези неща. И трябва.

— Звучиш като истинска комунистка — каза той намръщено. — „От всеки според способностите, на всеки според нуждите.“

— Не е вярно. Аз ревностна капиталистка. Просто знам чудесна западна идея за изнудване. Заради граждански тест, който положих — усмихна му се тя. — Утре — каквото казала, или — бам върху твоя западна глава.

— Тъй вярно, генерале! — отдаде й чест Кийт.

— Това е социалистическа риторика, а не комунистическа. Ти толкова невеж как Анастася.

— Тогава трябва да се справим, нали, Олга?

— Не забравяй! — сви устни тя. — Това, че ще бъдете семейство, не спасява теб за в бъдеще от мен. Аз млада и живея още дълго. Ако някой разбие сърце на моя Анастася, да му мисли.

— Олга, аз я обичам също толкова, както и ти — усмихна й се Кийт.

— По малко по-друг начин, разбира се.

— Да, но по-скоро бих си отрязал ръката, отколкото да нараня нея.

— Браво! — Олга изглеждаше много доволна. — Точно това е мъжът, който аз искам за моя Анастася. Добре дошъл в семейството, другарю! — Тя стисна ръката му тържествено, после го целуна по двете бузи. — Сега връщай се при нея. Ако тя има някакви грижи, трябва да ги разрешиш. Ти майстор на това.

— Да, генерале.

— Това е най-щастлива нощ в живота ми. — Олга изтри една сълза от окото си. — Толкова се радвам!

— Аз също, Олга...

Той я целуна по бузата, стана от леглото и излезе навън.

Когато се върна в къщата си, Стейси все още спеше. Котето се бе свило до лицето ѝ и мъркаше. Кийт се мушна в леглото и усети как у него отново се събуди нежността.

— Лека нощ, съпруго моя! — прошепна той. — Ти ще бъдеш моя жена.

* * *

На другата сутрин те се облякоха и се отправиха към Туту. Кийт беше казал на Капоно да вземе и Олга, за да присъстват всички в момента, когато щяха да обявят голямата новина.

Но още преди да пристигнат Стейси и Кийт, цялото семейство вече знаеше каква е вестта, предугаждайки я по чудесното настроение на Олга. Те се събраха около сгодената двойка и отрупаха с венци от цветя главите им.

Скоро Стейси едва можеше да гледа през орхидеи и карамфили, които увиваха врата и раменете ѝ. Лани беше направила венци от плумерия за двамата. Този на Кийт излъчваше привлекателен аромат, който накара Стейси да забрави страховете си и да целуне своя годеник. Това предизвика бурни аплодисменти от страна на роднините му.

След това всички се отправиха към Смарагдовите очи, за да търсят съкровището. Извадиха отново на бял свят старите семейни дневници и овехтелите карти. Капоно взе назаем от един приятел подводен металотърсач и всички се хванаха за работа.

Разделиха се на два екипа — сухоземен отряд и подводна група. Стейси остана на брега, докато Кийт се включи към водолазите.

— Трябва да разделим тези две птички — предложи Паоло, — или те по цял ден ще се целуват!

Стейси и Туту се заеха с разчистването на терена до водопада. Сталактити и сталагмити се срещаха, свидетелствайки за възрастта на

пещерата. Цялата околност изглеждаше недокосвана от човешка ръка и Стейси започна да губи надежда.

Туту я прегърна, може би за десети път.

— Толкова се радвам, че ще станеш част от семейството — каза тя. — Кажи ми какви са плановете ви за сватбата?

Сватбата? Те дори не бяха говорили за това, нито пък за бъдещия си съвместен живот. Какво си въобразяваше Туту? Вместо това, Стейси отговори:

— Не съм много сигурна, че ще има сватба. — Болка прозвуча в гласа ѝ. — Кийт ми предложи толкова внезапно. Нямах време дори да си помисля.

— Нали го обичаш? Това поне е сигурно.

— Да, да, разбира се, че го обичам. Но само любов не е достатъчна — със сълзи на очи се обърна тя към достопочтената стара дама. — Не съм ли права?

— Когато беше малък, Кика обичаше да слуша „Бийтълс“ — отговори Туту. — За мен техните песни бяха като стари монотонни напеви с повтарящите се мотиви...

„Всичко, от което се нуждаем, е любов.“

Това пееха те, повтаряйки го отново и отново. — Тя се усмихна. — Такава е и моята песен за теб и Кика.

— Но любовта не е всичко, от което се нуждаем. Погледни родителите на Кийт.

Туту въздъхна тъжно:

— Ти малко познаваш Джералд. Кое мислиш, че обича повече — семейството си или парите?

Стейси наведе глава и не каза нищо.

— Сигурна съм, че внукът ми няма да се чуди кое от двете да избере. — Тя докосна ръката ѝ. — Знаем, че бъдещето те плаши. Вие двамата трябва доста да се потрудите. Но аз познавам моя Кика. Той никога не би ти предложил да се омъжиш за него, ако не се е подготвил за това. Мисля, че ще те изненада.

Тя погледна към водата точно когато Кийт изплува, махайки към Капоно, Олга и Пат Чинг, след което се гмурна отново. Туту се засмя и

каза:

— Трябва да призная, че той наистина ме изненадва. Никога досега не съм го виждала да работи толкова усърдно.

— Джералд каза, че Кийт е завършил с отличие университета.

— Това е моето момче — усмихна се Туту гордо. — Много е умен и безспорно е най-интелигентният член на семейството.

— Каква загуба! — въздъхна Стейси.

— Защо да е загуба? Та той има всичко, което желае: семейство, което го обича; развлечения през свободното време, а сега — и прекрасна годеница. Да не би да предпочиташ някого като баща му?

Двете погледнаха към Джералд, който пухтеше сред камъните във водата. Той извади носна кърпа и изтри изпотеното си лице.

— Не мисля, че Джералд и Нели носеха достатъчно *алоха* в сърцата си, за да сключат щастлив брак. Но при вас с Кика е съвсем различно. — Туту изглеждаше замислена. — Дръж се за внука ми, не мисля, че ще съжаляваш.

— Ах, само да знаех със сигурност.

— Никой не може да знае, моя нова внучке. Можем само да вярваме. Това е урокът, който съм предала на внука си. Време е и ти да повярваш в него.

През следващите няколко дни Стейси наблюдаваше как Кийт се преобразява и става нов човек — енергичен и целеустремен. Той достави необходимата апаратура за търсенето на съкровището. Дори летя до Оаху, за да донесе оттам нужните прибори, които не можаха да намерят в Кауай. Прочете даже книга по въпроса и проведе телефонен разговор, за да се посъветва с приятели, специалисти по изваждането на предмети от морското дъно. Успя да намери необходимите средства за експедицията. Всеки ден, след като беше работил от сутрин до залез, отиваше в ресторанта, за да готви. Той провери отново книжата на Капоно. За всеобщо удивление, сам направи инвентаризация на хранителните продукти, включително и на бирата. Снабдяването на ресторанта беше вече организирано и не се налагаше да провеждат импровизираните риболовни излети. Но най-изненадващото беше, че той се облече в костюм, като сложи и вратовръзка. За първи път Стейси виждаше островитянин с вратовръзка! Отгоре на това Кийт носеше и невероятен набор от химикали и моливи в джобчето на сакото си.

Това беше съвсем различен човек от мъжа, когото тя познаваше. Всеки път, когато я улавяше да го гледа с удивление, Олга гордо излъчваше гърди, сякаш искаше да ѝ каже: „Видяла? Той точно това, което търсиш!“.

Стейси искаше да говори с него, но той беше толкова зает, че нямаше никакво време. Денят на свети Валентин дойде и отмина. За разлика от Капоно, който подари на Олга голяма кутия, пълна с овални в шоколад ядки, Кийт не ѝ каза дори дума. Огънят на Пеле трябваше да се появи до една седмица и Кийт непрекъснато повтаряше, че има намерение да спази обещанието си и да намери съкровището преди този срок. Той изглеждаше изморен — също като баща си, а златният му тен започна постепенно да избледнява. Дори Туту беше доста разтревожена за него.

Никой не знаеше, че Кийт изнемогва. Той мразеше да носи костюм, а обувките разраняваха краката му, но нямаше друг избор. Когато мислеше за отиването си в Мичиган със Стейси — а той щеше да направи това, ако тя поискаше, — си представяше снега и вилиците, и дебелите обувки, дори ботушите. Какво щеше да прави там? Да отвори друг ресторант? Истински ресторант? Да се превърне в типичен континентален бизнесмен и да работи така през цялото време...

— Аууе, приличаш на развалина, братовчеде — каза му един ден Капоно. — Тази жена те е съсипала. От ден на ден се състаряваш.

— Знам — промълви тъжно Кийт. Но той бе готов да направи всичко, независимо какво щеше да му струва, за да я спечели.

Оставаше толкова малко време, че се принудиха да търсят и през нощта. Кийт докара отнякъде прожектори, захранвани от генератор. Никога не беше виждал семейството си толкова възбудено от подобна акция. Безгрижните Моокини — привели гърбовете си, за да спасяват един човек, който ги презираше! Беше трудно за проумяване, но те всички участваха, включително и той самият. Освен това Кийт имаше друга цел — да даде възможност на Стейси да получи доктората си.

— Тази ярка светлина ще изплаши Огъня на Пеле — каза ѝ той една нощ в пещерата, докато ядяха сандвичи с шунка, донесени от Нели и Мейл, които се грижеха за децата в къщата на Туту.

— Трябва да поговорим, Кийт — каза Стейси внезапно.

— Знам, знам — прекъсна я той. — Веднага щом намерим съкровището. Обещавам ти, мила. Ще поговорим.

* * *

Стейси едва смогваше да следва лудото темпо, наложено от Кийт. Той сякаш нямаше намерение да спи повече. Почиваше пет, най-много шест часа в денонощието, след това или се гмуркаше в пещерата, или работеше в ресторанта.

— Сега добро момче, да? — попита Олга, докато седяха в колата на Капоно и чакаха Кийт да ги закара в хижата. Беше късно през нощта и Стейси бе изтощена.

— Какъв искаш бъде твой съпруг? Да работи през цяло време — също като теб! — каза Олга.

— Но аз не работя непрекъснато — смути се Стейси.

— Хм. Както ти казва — глупости. Шшт, младоженец идва.

Кийт се качи в джипа, седна до Стейси и запали мотора.

— Капоно ще дойде ей сега — каза той и я целуна по бузата.

— Хм! — обади се Олга.

Няколко минути по-късно Капоно се настани до Олга, казвайки й:

— Здравей, бейби!

— Не съм никакво „бейби“ — отвърна тя троснато, но гледайки в огледалото за обратно виждане, Стейси видя, че Олга се беше изчервила. Кийт улови погледа ѝ и очите му заблестяха. За момент той се превърна в безгрижния Кийт — мъжът без всякакви проблеми. Стейси се натъжи. Липсваше ѝ веселякът у него, дори не беше сигурна, че ѝ харесва новият му образ.

— Олга ще ме учи да тласкам гюлле — каза Капоно, когато колата излезе на магистралата.

— Няма! Ти прекалено глупав за това!

— Аз ли? Ах, ти!

Стейси избухна в бурен смях, който ѝ подежда толкова ободряващо след цялото това напрежение, че тя не можеше да се спре. Скоро и другите се присъединиха към нея.

Стигнаха до хижата. „Може би Олга ще се отдалечи с Капоно“ — помисли си с надежда Стейси. Или Кийт ще я помоли да отидат заедно в къщата му на дървото. А защо сама да не го помоли за това? Тя с учудване разбра, че бе изминала дълъг път и отдавна не беше ученото момиче, което се изчервяваше пред прекрасния Кийт Мактавиш. Все още замислена, отключи вратата и изпищя.

— По дяволите! — изкрещя Кийт, когато мина покрай нея и се завъртя в средата на стаята. — Но какво е станало тук?

Всичко бе опустошено. Чекмеджетата на скрина и нощния шкаф бяха обърнати на пода, чаршафите бяха струпани накуп върху леглото. Най-лошото — всички книги на Стейси бяха разхвърлени наоколо с разкъсани страници.

— Имаше ли някакви бижута? — попита Капоно, навеждайки се.

— Не пипай нищо. Ще извикам полиция — каза Кийт, увивайки ръката си с хавлиена кърпа, преди да вдигне слушалката на телефона.

Стейси, свила ръце в юмруци, гледаше бъркотията.

— Не мога да повярвам. Кой би направил подобно нещо?

— Някой крадец — изръмжа Капоно.

— Не! Това КГБ! — проплака Олга.

Опитвайки се да запази спокойствие, Стейси огледа останките, без да се докосва до тях. Сърцето ѝ се сви.

— О, не! — възкликна тя. — Кийт, мисля, че тетрадката ми е изчезнала. В нея е цялата ми информация за Огъня на Пеле.

Той погледна загрижено. След това заговори в слушалката.

— Ало, тук е Кийт Мактавиш. Намирам се в хижата на братовчед ми Чинг, в която някой е влязъл с взлом. Изпратете кокуа. — С тон на специалист той даде подробности.

Олга се хвърли към Стейси.

— Това било КГБ! Аз знам!

— Не мисля така, Олга. — Стейси затвори очи. — Вече ми е ясно кой го е направил.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Един полицай пристигна в хижата и събра всички веществени доказателства. Според него нямаше голяма надежда да заловят крадеца.

— Неприятно ми е да ви кажа това, но има увеличение на престъпността през туристическия сезон. Почти е невъзможно да се разкрият всички извършени обири.

— Тогава аз ще го открия! — Свирепият тон на Кийт изненада Стейси.

— Виж, Кика — каза полицаят, който го познаваше, — не се ядосвай. Никой не е пострадал. Това е най-важното.

— Но някой ще пострада!

— Кика, успокой се — каза Капоно.

— Мисля, че знам кой го е сторил — обади се Стейси. Търсенето им из стаята беше засилило подозренията ѝ. Липсваше безценната ѝ тетрадка.

Другите я погледнаха.

— Според мен е бил Норман Дюмон или някой друг, който знае за моето... — Тя спря, защото не искаше да разкрие тайната за Огъня на Пеле пред още един непознат.

— Норман е абсолвент — намеси се Кийт, за да ѝ помогне. — Той завижда на Стейси и вероятно се е опитвал да открадне бележките за нейното изследване.

— Добре, ще го проверим — сви рамене полицаят. — Ще видим дали можем да открием някаква следа от него на острова. Ще наблюдаваме също и летището.

— Благодаря — промълви Стейси със свито сърце.

Професор Мартин се оказа нечестен човек. Без съмнение беше казал всичко на Норман. Всъщност нямаше голямо значение дали някой друг беше научил за теорията ѝ, тъй като все още не бяха намерили съкровището, а това означаваше, че никой нямаше скоро да тръгне да търси Огъня на Пеле.

След като полицаят си тръгна, Кийт целуна бързо Стейси и каза:
— Ще се видим по-късно, *ипо*. Капоно, изпрати охрана при пещерите. Ако това е работа на Дюмон, той може да се опита да проникне в Смарагдовите очи.

— Но къде отиваш? — попита Стейси.

— Да потърся това копеле!

— Островът е голям, братовчеде — каза Капоно.

— Кийт, хайде двамата да пазим пещерите — предложи тя. — Така ще бъда по-спокойна. Искам да съм с теб.

Той се поколеба.

— Моля те, Кийт, толкова рядко те виждам тези дни — продължи Стейси, смутена от начина, по който му говореше пред другите.

— Наистина ли искаш това, любов моя? — попита той нежно. — Да остана с теб?

Тя притисна глава към гърдите му, наслаждавайки се на тяхната сила. Чувстваше се сигурна, слушайки постоянния ритъм на сърцето му.

— Точно това желая!

— Аз ще остана с Олга — каза Капоно, прегръщайки през раменете Олга, която се изчерви и отмести поглед.

— *Махало*, Капонович — каза тя.

— Ще вземем лодката. — Кийт стисна успокоително ръката на Стейси. — Не се тревожи, мила. Пещерите са наши. Ще хванем тези момчета, ще открием съкровището, а после рибата ще се появи и ти ще станеш известна. Никой няма да може да те докосне с пръст.

Тя направи неуспешен опит да се усмихне.

— Просто не мога да повярвам, че е откраднал тетрадката ми. Сега може да претендира, че моето проучване е негово.

— Нет! — прекъсна я Олга. — Анастася, в Мичиган аз всеки ден преснимала всички страници.

Стейси повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че си преснимала цялата тетрадка? Защо не ми каза?

— Ти наредила да не изнася тетрадка вън от къщи — отговори Олга. — Аз не подчинила се. Имала подозрения към други ихтиолози — сви рамене тя. — Аз бивша съветска гражданка и подлага всичко на съмнение.

Стейси се засмя и я прегърна.

— Толкова съм ти благодарна, че не си ме послушала!

Тя се обърна към Кийт и видя възможно най-странното му изражение, изписано на лицето му. Той стоеше безмълвен и когато Стейси размаха ръка пред очите му, сякаш не я забеляза.

— Кийт? — повика го тя.

— Да? — стресна се той и после ѝ се усмихна. — Съжалявам, *ипо*. Току-що ми хрумна нещо.

— За грабежа ли?

— Не, няма нищо общо с това. — Кийт сложи ръка на кръста ѝ. — Отнася се за нещо по-важно.

— Какво може да бъде по-важно от това? — попита Капоно.

Олга го удари закачливо. Той извика от болка, хващайки се за ръката.

— Капонович, понякога твой ум работи много бавно — каза тя нежно.

— И аз така си мисля от известно време — престори се той на обиден. — Да се влюбя в една комунистка!

Олга спря да диша.

— Аз не комунистка — каза тя меко, с просълзени от обожание очи. — Аз добра капиталистка.

— Мисля, че ние с теб трябва бързо да потегляме — прошепна Кийт на Стейси. — Имаш ли нужда да вземеш нещо със себе си? — добави той.

Стейси погали с устни бузата му.

— Само теб — промълви тя, потъвайки в синия му като морето поглед.

* * *

Когато доплуваха до пещерите, те запалиха няколко от светлините. Стейси се заслуша в бръмченето на генератора и въздъхна. Изглежда, че им беше писано никога да не могат да поговорят, дори когато най-после бяха сами. Нямаше начин да чуе дори самата себе си в тази какофония, която отекваше в стените.

— Топло е тази вечер — осмели се да започне тя.

Кийт сложи ръка на ухото си и се наведе към нея.

— Моля?

— Казах, че... — започна тя, викайки, но се отказа.

— Любов моя — каза той и гърдите му потрепераха. — Горкото ми момиче!

Той я задържа за малко и тъжните ѝ мисли изчезнаха. След това изключи генератора и двамата се потопиха в тъмнина, после я поведе към малкия водопад.

— Върви по стъпките ми. Запомнил съм пътя.

Тя се подчини, следвайки го, докато криволичеха в тъмнината. Кийт стъпваше уверено и Стейси знаеше, че нарочно правеше по-малки крачки за нейно улеснение. О, как можеше да се съмнява в любовта си към него? Тя галеше с показалец дланта му, проследявайки вените, и благодареше на Бога за красотата на тялото му и за неговата нежност.

— Ако те дойдат, ние ще ги чуем, но ще останем скрити от погледа им — каза Кийт, докато вървяха, хванати за ръце, към водопада. Той седна долу пръв и тя се отпусна до него.

— Помниш ли първата нощ, когато седяхме тук, след като преобърнах лодката?

Тя се усмихна, макар че той не можеше да я види.

— Да.

— И следващата нощ, когато се любихме под водопада? Помниш ли това, мила?

— Да — кимна Стейси и думата ѝ беше като въздишка.

— През тази нощ се влюбих в теб. — Кийт разреса с пръсти косата ѝ. — Това преобърна живота ми.

— Знам... какво имаш предвид — каза тя несигурно.

Той целуна косата ѝ.

— Стейси, знам, че се тревожиш за... много неща. Ако това те утешава, аз също се тревожа.

Сърцето ѝ се сви.

— Да не би да искаш... всичко това да не се беше случвало? — попита тя сподавено.

— Хей, разбира се, че не! — прошепна Кийт, милвайки я по слепоочието и бузата. — За нищо на света.

Облекчение се разля по тялото ѝ. Тя притисна главата си към ръката му и я целуна.

— Скъпа моя — каза той развълнувано. — Хайде да поговорим като двама души, които скоро ще се женят.

— Толкова съм щастлива да чуя това от теб. Обичам те, Кийт.

В изблик на радост те се прегърнаха.

— Всичко ще се оправи — каза тя.

— Да, но трябва да говорим. Имаме нужда да изгладим всичко между нас. Нямам намерение да се развеждам след това, Стейси. Видях какво причини това на родителите ми.

— Да.

Тя никога нямаше да причини болка на някого, когото обичаше, без значение дали това ще бъде Кийт или някое от техните деца.

Те се целуваха страстно и продължително. Лицето ѝ пламтеше. Кийт внезапно се отдръпна и я хвана за ръцете.

— По-късно, скъпа моя. Сега имаме повече нужда да поговорим, отколкото да се целуваме. — Той се засмя с ирония. — Никога не съм и мечтал, че ще кажа нещо подобно!

— Никога не съм мечтала, че ще бъда така с някой мъж — каза тя срамежливо.

— Някой мъж? Та аз съм твоят годеник, момиче!

— Да, годеник си ми. И съм съгласна, че трябва да поговорим. С какво ще започнем?

— Предполагам, че трябва да поговорим за нещата, които ни тревожат — каза той просто.

— Къде искаш да живеем, след като се оженим? — попита тя.

— Ами, Стейси, аз предполагам, че ние...

Кийт беше прекъснат от шум, който дойде от входа на пещерата.

Тя повдигна глава.

— Какво беше това? — прошепна учудено.

Той сложи пръсти на устните си, след това хвана ръката ѝ и я притисна към себе си. Двамата бавно станаха и изпъзяха изпод водопада.

— Това е лудост, доктор Мартин! — долетя глас до тях.

Очите на Стейси се разшириха от почуда. Това бяха Норман Дюмон и доктор Мартин.

— Могат да ни арестуват.

— Млъкни, Норман! Стейси Ливингстън не е вчерашна. Веднага щом разберат за липсата на тетрадката, ще се втурнат към пещерата. Това е единственият ни шанс.

— Но, сър, рибата дори още не се е появила.

— Знам това, идиот такъв! Трябва само да потвърдим нейните бележки. И когато тя открие рибата, аз ще обер лаврите. Ще кажа, че аз съм я изпратил.

— А какво ще стане с мен, сър?

— Ако успея, може да се намери място за теб в моя екип. След като одобрят дисертацията ти, разбира се.

Двамата носеха джобни фенерчета, които осветяваха вътрешността на пещерата, хвърляйки зловещи сенки близо до мястото, където се криеха Кийт и Стейси. Мъжете тръгнаха към водопада. Кийт стисна ръката на Стейси и я дръпна зад себе си. Той застана между нея и приближаващите се неканени гости.

— А ще имам ли собствен кабинет, сър? — Гласът на Норман беше толкова силен, че косата по тила на Стейси настръхна.

— Не бъди алчен, Норман.

Те минаха покрай водопада. Кийт възпря с ръка Стейси.

— Кога мислите, че ще открият кражбата на тетрадката, сър?

— Е, разбира се, най-рано утре. Тя няма да я използва тези вечер. Прекалено късно е.

— Сър, аз... като че ли не мога да я открия — каза Норман неспокойно. — Трябва... ох, да я потърся.

— Какво? — спря се доктор Мартин. — Искаш да кажеш, че си я изгубил и си оставил доказателство за пребиваването ни тук?

— Така изглежда. — Стейси не можа да сдържи повече негодуванието си.

Кийт стисна ръката ѝ, бутна я внимателно назад и скочи към мъжете.

— Спрете! — прогърмя гласът му. — Останете по местата си.

— Доктор Мартин, как можахте? — попита Стейси, изскачайки зад него.

Двамата замръзнаха по местата си и след това доктор Мартин изкрещя: „Бягай!“ и се втурна да изкачва каменните блокове.

— Чакайте ме, доктор Мартин — извика Норман, но Стейси хвана един камък и го удари по главата. Той падна.

— Ох — измърмори тя, гледайки надолу към него.

Междувременно Кийт се втурна след доктор Мартин.

Професорът се луташе между сталактитите и сталагмитите. В бързината си той се препъна и за малко да падне, след това продължи нагоре по стената, където сталактитите и сталагмитите ставаха подебели. Те забавяха движението му подобно на решетки на затворническа килия.

— Спри, по дяволите! — изкрещя Кийт. — Така или иначе ще те хвана.

— Не и без борба! — отвърна му Мартин. — Ливингстън, смятай дисертацията си за отхвърлена!

— О, глупости! — извика тя, навеждайки се над Норман, като го потупваше по лицето, за да го свести.

— Ти не си никакъв учен, Ливингстън! — продължи доктор Мартин, изплъзвайки се от Кийт, който беше по петите му. — Ако беше, щеше да споделиш твоето...

Докато говореше, той падна заедно с фенерчето си. То се удари в един от сталактитите. Последва странен бръмчащ звук, после се чу щракане и сталактитът започна да се отдалечава.

— Какво става? — попита Норман, когато отвори очи.

— Лежи мирно. Може да имаш сътресение на мозъка. — Стейси взе фенерчето му и го насочи към Кийт и професора.

Пещерата се изпълни с грохот. Подът се тресеше, сякаш беше изригнал вулкан.

— Кийт! Какво става? — извика тя и се затича към него.

— Отдръпни се! — заповяда ѝ той сред цялата какофония. — Мисля, че пещерата ще избухне.

Дъжд от камъни се посипа от свода над Кийт и доктор Мартин. Те се прикриха, после залегнаха, когато пороят се усили. Чу се шумно бучене, което приличаше на рев на чудовище. След това една част от пещерата започна бавно да изчезва.

— Кийт! — изкрещя Стейси. — Кийт, добре ли си?

— Стейси, ела тук горе! — Гласът му беше остър и настойчив. — Бързо!

Тя скочи и се хвана за един от сталактитите, за да се изкачи.

— Виж! — извика той, сочейки.

Задната част на пещерата се оказа огромна скала, която се отдалечаваше от тях и караше земята да трепери.

— Тук вътре има нещо — каза Стейси, взирайки се в тъмнината.

— Дай ми фенерчето — каза Кийт и след като го взе, светна надолу.

— О! — Тя го стисна здраво, като не можеше да повярва на очите си.

Под тях в малка яма лежах изгнилите останки на дървен сандък и сред парчетата старо дърво блестяха купища злато — монети, кюлчета, тиари и гривни, обсипани с искрящи скъпоценни камъни.

— Това е съкровището, *упо!* Открихме го! — извика Кийт, прегръщайки Стейси. Двамата безумно танцуваха в кръг, викайки от радост, докато доктор Мартин запълзя към блестящото съкровище.

— Това рубини и смарагди ли са? — попита професорът развълнуван.

— Вижте го, доктор Мартин — махна му с ръка Стейси. — Или годеникът ми ще отхвърли вашата дисертация!

— Твоят годеник? — обади се Норман зад тях. — Стейси Зубрачката си има годеник? Сигурно се шегуваш.

Кийт се обърна, но Стейси го възпря.

— Спокойно, Кийт. Той пострада вече достатъчно.

— Сега можем да чакаме Огъня на Пеле — измърмори Кийт. — Боговете се грижат за нас, любов моя.

Те заедно влязоха в ямата и заразглеждаха съкровището.

— Тук сигурно лежат милиони — ликуваше тя. — Ти си богат!

Кийт се намръщи.

— Това няма да се хареса много на семейството. Ще остане много дори и след като платим дълговете на баща ми. Ще трябва да мислим какво да правим след това. — Той хвърли шепа монети, сякаш бяха някакви незначителни камъчета. — Ти и аз трябва да решим какво ще стане с нас двамата.

Тя уви ръце около кръста му.

— Имам чувството, че вече знаем какво да направим.

Те се целунаха.

— Ливингстън си има приятел — каза Норман зад тях. — Просто не мога да повярвам. Не мога.

* * *

Около час по-късно се появиха Капоно и Олга. Те бяха дошли да потърсят Стейси и Кийт и когато научиха за задържането на двамата крадци и за откриването на съкровището, взеха лодката, за да отидат до Туту и да извикат полиция.

Докато ги отвеждаха, Норман се разкайваше, а доктор Мартин се държеше предизвикателно.

— Наистина съжалявам, Ливингстън — промълви Норман. — Знаех, че не съм добър ихтиолог и ме беше страх, че доктор Мартин няма да одобри дисертацията ми, ако не му помогна.

— Безгръбначен страхливец! — извика професорът. — Ако беше проникнал в апартамента ѝ още в Мичиган, това нямаше да се случи.

Властите задържаха съкровището за проверка и потвърждение на собствеността. Водени от Кийт, няколко мъже демонтираха генератора и лампите и помогнаха на Стейси да монтира собствено оборудване за изследването на рибите.

Три дни преди времето, предвидено от Стейси за появата на Огъня на Пеле, тя и Кийт се настаниха долу в пещерата, за да подновят разговора си. За тях пещерата беше станала специално място, пълно със спомени и мечти и със сладки часове на взаимно опознаване.

— Нещо ми се разкри през онази нощ, когато беше ограбена — каза Кийт, развивайки манговия пай и подавайки едно парче на Стейси. — Ти каза нещо на Олга: „Толкова съм ти благодарна, че не си ме послушала“. Смарагдови очи, напоследък се опитвах да стана това, което ти каза, че...

Той спря и вдигна главата си. Чу се някакво шумолене и повърхността на водата се развълнува толкова, като че ли вреше.

— Е, сега пък какво стана? — изпъшка Стейси.

— Как какво? Това е Огънят на Пеле, Стейси! — Кийт грабна мрежа, както тя го беше инструктирала, и ѝ подаде фенерчето. — Би трябвало да е!

И наистина дужини, а може би стотици риби искряха в замъглената светлина на фенерчето на Стейси.

Прекрасна, прелестна рибка! Стейси плесна възторжено с ръце и взе фотоапарата си. Направи бързо няколко снимки.

— Успях, Кийт, успях! — прошепна тя и го целуна, усмихвайки се. После се поправи: — Не, любов моя, ние успяхме! Толкова съм ти благодарна, Кийт.

* * *

На другия ден Кийт свика пресконференция. Скоро вестта за откритието на Стейси се разнесе по целия свят. Кийт се свърза дори с губернатора на щата, който долетя със самолет, за да поздрави младата ихтиоложка.

За нещастие новината за съкровището също се бе разпространила и за ужас на семейство Моокени, те веднага бяха затрупани с молби за даване на заеми. Кийт свика семейно събрание, за да се разреши този проблем.

— И така — започна Туту, която ръководеше разискванията. Това беше нейно право на матриарх. — Ние платихме дълговете на Джери и открихме сметки за обучението на децата в колеж. Мейл иска нова пералня, а Пат желае да поднови електрическата си инсталация. Никой друг няма претенции и ни остават около един милион долара. Някой има ли идея какво да правим с тях?

— Имам предложение — каза Кийт и се изправи. — Да ги дадем на Стейси за изследователски кораб. Ще бъде като Жак Ив Кусто. С нейната известност ще има възможност да привлече всякакви дарения за бъдещите си проучвания. Тя може да стане международна фигура в ихтиологията.

— А не някакъв досаден професор в леденото Мисури — каза Капоно.

— Мичиган — поправи го Стейси, смаяна от чутото досега.

— Какво ти казах за внук си? — усмихна ѝ се Туту. — Мисля, че това е отлична идея. Какво ще кажат останалите? Има ли против?

— Аз не съм съгласен тя да вземе парите — каза Капоно намръщено. Той спря, после се усмихна широко и добави: — Освен ако наеме мен и Олга за помощници.

— О, Капоно! — Стейси си пое въздух и двамата се прегърнаха.

— Мисля, че щом ще ми ставаш братовчедка — каза той, — по-добре ще е да те опозная. Едва ли някой тук си спомня, но аз също съм

ходил в колеж.

— За два семестъра — отбеляза Паоло.

— И получи тройки и четворки — каза Пат Чинг.

— Хей, кой може да учи на място като Кауай? — сви рамене Капоно. — Но аз ще бъда добър работник, Стейси. Ще върша всичко, което ми наредиш.

— Или Олга ще те напердаши — обади се Кийт и всички се засмяха.

— Аз... не знам какво да кажа — поклати невярващо глава Стейси. — Изследователски кораб?!

— Разбира се. Хващам се на бас, че дори можем да накараме Норман да работи за теб. Или работа при теб, или ще ходи в затвора — каза Капоно с театрален жест и цялото семейство се засмя отново.

Стейси погледна към Кийт и видя, че бе замислен. Тя приглади разрошените си коси по челото и каза тихо:

— А какво ще поискаш ти, Кийт?

— Мисля, че е време да довършим онзи разговор — отговори той, протягайки ръка.

Тя се усмихна колебливо. Кийт не отдръпна ръката си. Обзе я някакъв страх, който помрачи радостта ѝ. Във всичкото това щастие нещо не беше наред. Накрая предпазливо Стейси пое ръката му.

— Живейте в мир, скъпи мои — прошепна Туту. — Какви прекрасни правнуци ще ми народите.

Стейси се изчерви, а Кийт се усмихна тъжно и я погали по рамото.

— Ще видим, Туту.

Те излязоха от двора и навлязоха в гъстата палмова гора зад къщата. Въздухът беше изпълнен с аромат на цветя, както първия ден, когато се запознаха. Слънцето се готвеше да потъне в морето и обагреше небето с мека оранжева светлина.

— И така, скъпа моя — промълви Кийт с глас, напомнящ ѝ за любящия тон на Туту, — сега най-сетне сме сами. — Той я прегърна. — Искях да ти кажа нещо от седмица насам.

— Помня — усмихна се тя.

Той пое дълбоко въздух, преди да започне.

— Не съм мъж за обувки, костюми и химикали в джоба. Моите мечти са обикновени. Желанията ми са малко.

Стейси кимна неуверено. Какво се опитваше да й каже той? Че не си подхождат достатъчно? Че е променил решението си?

— Обичам Хаваите — продължи Кийт.

— Да не би да искаш да кажеш, че не желаяш да заминаваш? — въздъхна тя.

Както в пещерата, светът се сгромоляса върху нея. Стейси се прегърби, сякаш за да се предпази от падащи скали.

— Разбирам. — Гласът й беше дрезгав.

— Не съм свърш...

— Постигнах целта си. Открих Огъня на Пеле и университетът със сигурност ще ми даде докторска титла — смело, но със свито сърце го погледна тя. — Ако искаш да живеем тук, мога да остана, Кийт. По-важно е, че ще бъдем заедно, ако все още искаш това.

— О, мила, толкова си далеч от това, което искам да ти кажа. — Той нежно изтри очите й, навеждайки се, за да бъде сигурен, че няма да пропусне и сълза. След това разроши косата й. — Ах, ти, глупава *менехуне*, не ме разбра. Опитвам се да ти кажа, че отплаването ми с теб на твоя изследователски кораб ще означава някаква жертва, но ти я заслужаваш. Опитвам се да ти кажа колко много те обичам.

— Ти...? — Тя сграбчи китките му. — Ти... наистина ли?

— Ако мога да бъда твой съпруг-домакин, това ще е достатъчно за мен.

Сърцето й отново започна да бие учестено. Стейси го погледна с надежда.

— Какво имаш предвид?

— Ще бъда твой съпруг-домакин — ще готвя, ще печатам докладите ти, ще проверявам кореспонденцията ти, ще провеждам телефонните ти разговори и ще бъда твой тялом и духом.

— Но това е чудесно! — сграбчи го тя за раменете, докато го гледаше с удивление. — Наистина е чудесно!

— Да, чудесно е — засмя се той. — За мен ще е удоволствие да се отнасям с теб като с принцеса, стига да не искаш да направиш от мен континентален бизнесмен. Само това искам, Стейси. Също така те моля за разрешение да те имам веднъж в седмицата. — Той кимна към стегнатия й корем. — И може би две-три бебета по-нататък.

— О, Кийт, разбира се! Три бебета. Четири! — Стейси се хвърли в обятията му и обсипа брадичката и врата му с целувки. — Наведи се!

— заповяда тя, смеейки се, и го засипа с още целувки, когато той ѝ се подчини.

— О, ти ме обичаш! — извика Кийт, повдигайки я с ръце, и се взря в нея. — Обичаш ме!

— Да, да, обичам те! — Стейси се опита да го целуне отново. — И винаги ще те обичам.

Той я притисна към гърдите си. Беше щастлив и радостта му я изпълни с блаженство.

— Добре. Вече няма никакви проблеми. Мир и алоха царуват в Златния залив — каза Кийт.

— Никакви проблеми — добави тя и се засмя.

Те тръгнаха обратно към къщата на Туту, като се спираха на всеки няколко метра, за да се целуват. Слънцето отдавна беше залязло, когато се върнаха, но всички все още ги очакваха.

Кийт се усмихна широко на баба си.

— Сега, Туту, да поговорим за онези правнуци...

Туту плесна радостно с ръце.

* * *

Мъжките гласове се носеха монотонно, женските също. Те се извиваха и преплитаха. Прекрасният им звук изпълваше Ферн Грото — традиционното място за сватби на Кауай. В амфитеатъра, издълбан във втвърдената лава, един свещеник стоеше зад Кийт, който беше облечен с бяла риза и носеше бели панталони. Червен колан обвиваше кръста му и на главата си имаше венец от бели карамфили. Подобно облечен, до него стоеше и Капоно, който изглеждаше по-притеснен от самия младоженец. Той щеше да се жени за Олга на следващия ден.

В този момент се появи Олга, облечена в жълта официална рокля, наречена *холоку*. С висока яка и къс шлейф, който се влачеше по пода, дрехата разкриваше такава женственост и красота, каквато Стейси никога не бе забелязвала у най-вярната си приятелка.

С част от парите от съкровището Туту бе купила самолетни билети за роднините на Стейси и всеки се радваше на успеха на младоженците. Стейси разбра сега за първи път, че баща ѝ винаги я е обичал и е бил горд с нея. Той просто бе имал твърде много проблеми,

за да ѝ го покаже. И сега разискваше с познат бизнесмен някаква финансова спекулация, която да го измъкне от паричните затруднения, които беше имал през целия си живот.

Монотонната песен продължи, после се превърна във вокална версия на традиционния Сватбен марш. Когато Стейси започна приятното пътешествие по пътеката между редовете, Туту застана най-отпред, след нея бяха Джералд и Нели, после семейството на Стейси, останалите Моокини и техните приятели.

Булката тръгна с баща си и видя една сълза да се плъзва по набраздената му буза. Той я стисна за ръката и ѝ прошепна:

— Всичко се нареди толкова хубаво, дъще. Ти ме направи толкова горд.

— Благодаря, татко — отговори му тя. — Не знаеш какво означават думите ти за мен.

— Знаеш ли, ти си толкова красива, колкото беше и майка ти в деня на нашата сватба.

Стейси се чувстваше красива в своята рокля — от чисто бяла коприна, изрязана леко около раменете и с дантели по шевовете. Дългият ѝ шлейф се носеше от Лани, която се вълнуваше и притесняваше заради отговорността си към това бяло видение — нейната нова леличка. Стейси държеше огромен букет от островни цветя в ръцете си и върху свободно разпуснатите си коси носеше същия венец от бели карамфили, както и Кийт.

Песента продължи, извивайки се и обявявайки любовта на този мъж и тази жена, родени един за друг — любов, която беше накарала боговете да ликуват. Една любов — толкова силна, че щеше да ги води през рискове и разочарования, през раждането на техните деца, успехите в кариерата на Стейси и всички хубави мигове от тяхното съвместно съществуване.

Стейси се спря до майка си и я целуна, след това се обърна към Туту и Нели, които внимателно окачиха гerdани от карамфили и жасмин на врата ѝ и също я целунаха.

— Добре дошла, добре дошла! — каза Туту. — *Алоха*, моя сладка Стейси.

Гласовете се издигнаха във финален хор, изпълвайки сърцето на Стейси. Баща ѝ я пусна и тя се обърна към своя жених. Лицето на Кийт

светна, когато погледите им се срещнаха. Тези очи, които ще я разглеждат тайно, когато ще правят любов като мъж и жена.

Тези очи, в които искряха нескривани сълзи.

Тези очи, които повтаряха монотонно: „Алоха, сладка моя Стейси. Алоха.“

Издание:

Нанси Холдър. Смарагдов огън

Американска. Първо издание.

ИК „Хермес“, Пловдив, 1993

ISBN: 954-459-052-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.